

# МАРИ ЛУ ГЕРОЯТ

Част 3 от „Легендата“

Превод от английски: Иван Костурков, 2015

[chitanka.info](http://chitanka.info)

**САН ФРАНЦИСКО, КАЛИФОРНИЯ**

**РЕПУБЛИКА АМЕРИКА**

**НАСЕЛЕНИЕ: 24 646 320**

## ДЕЙ

От всички дегизировки, които бях носил, тази вероятно ми беше любимата.

Тъмнорижава коса, достатъчно различна от обикновената ми светлоруса, подстригана точно над раменете и хваната на опашка. Зелени контактни лещи, които изглеждаха естествено върху сините ми очи. Измачкана, полуприбрана риза, чиито мънички сребристи копчета проблясваха в мрака, тънко военно яке, черни панталони и ботуши с метални върхове, плътен сив шал, увит около врата, брадичката и устата. Черното войнишко кепе се беше смъкнало ниско върху челото ми, а пурпурна изрисувана татуировка се разпростираше върху половината ми лице, превръщайки ме в някой странник. Освен това бях екипиран с неизменната слушалка и микрофон. От републиката настоявах за това.

В много градове вероятно щяха да се вторачват в мен повече от обикновено заради тази дяволски огромна татуировка — трябва да призная, не особено изтънчен отличителен знак. Но тук, в Сан Франциско, се сливах напълно с останалите. Първото нещо, което забелязах, когато двамата с Идън се преместихме във Фриско<sup>[1]</sup> преди осем месеца, бе местната мода: младите рисуваха черни или червени форми по лицата си, някои бяха дребни и деликатни, като гербове на републиката по слепоочията или нещо подобно, а други бяха огромни и разпростиращи се на всички страни, като гигантски очертания във формата на територията на републиката. Тази вечер си бях избрал доста широко разпространена татуировка, защото не бях достатъчно предан на републиката, че да щамповам тази лоялност върху лицето си. Оставих това на Джун. Вместо това имах стилно изрисувани пламъци. Щяха да свършат работа.

Тази нощ безсънието ми отново се обаждаше, затова вместо да спя, обикалях сам из сектора, наречен „Марина“, който, доколкото можех да преценя, бе по-хълмистият еквивалент във Фриско на Езерния сектор в Ел Ей. Нощта беше хладна и доста тиха, ситен дъжд

се сипеше от залива на града. Улиците бяха тесни, лъскави от влага и осеяни с дупки, а сградите, които се издигаха от двете страни — повечето достатъчно високи, за да изчезнат сред тазвечерните нисколетящи облаци, — бяха еkleктични, боядисани в избледняло червено, златисто и черно, стените им укрепени с огромни метални греди против земетресенията, които се случваха на всеки няколко месеца. На почти всяка втора пресечка на височина пет или шест етажа бяха разположени джъмботрони, които разтръбяваха обичайния поток от новини за републиката. Въздухът имаше солено-горчив аромат, като от пушек и индустриални отпадъци, примесени с морска вода, а някъде вътре в тази комбинация се долавяше лекият полъх на пържена риба. Понякога, когато завиех зад някой ъгъл, внезапно се озовавах толкова близо до морския бряг, че можех да намокря ботушите си. Тук земята се спускаше направо към залива и стотици сгради се подаваха над хоризонта, полупотопени във водата. Всеки път, когато съзирах залива, виждах също и руините на „Голдън Гейт“, усуканите останки от някакъв стар мост, скупчени от другата страна на брега. От време на време шепа хора минаваха покрай мен, но в по-голямата си част градът спеше. Разпръснати огньове осветяваха алеите — места за сбирки на уличните хора от сектора. Не се различаваше кой знае колко от Езерния.

Е, предполагам, че сега имаше някои различия. Стадионът, на който се провеждаха Изпитанията в Сан Франциско, например, бе празен и неосветен. Имаше по-малко улична полиция в бедняшките сектори. Из града се виждаха графити. Винаги можеш да придобиеш представа как се чувстват хората, като хвърлиш поглед към наскоро изрисуваните графити. Много от съобщенията, които виждах в последно време, действително бяха в подкрепа на новия Електор на републиката. „Той е нашата надежда“, твърдеше едно от тях, надраскано на стената на една сграда. Друго, изрисувано на улицата, гласеше: „Електорът ще ни изведе от тъмнината.“ Ако питаха мен, звучеше доста оптимистично, но предполагам, че това бяха добри поличби. Андън все трябваше да е свършил нещо правилно. И все пак от време на време виждах също и надписи, които гласяха: „Електорът е измамник“, „Промити мозъци“ или „Денят, в който узнахме, че Дей е мъртъв“.

Не зная. Понякога усещах това новопоявило се доверие между Андън и народа като струна... а струната бях аз. Освен това може би графитите бяха фалшиви, нарисувани от служители, разпространяващи пропаганда. Защо не?

Никога не можеш да имаш доверие на републиката.

Ние с Идън естествено имахме апартамент във Фриско, в един богаташки сектор, наречен „Пасифика“, където живеехме с нашата прислужничка Луси. Републиката трябваше да се грижи за своя най-издирван седемнадесетгодишен престъпник, който се бе превърнал в национален герой, нали така? Помня колко силно бе недоверието ми към Луси — строга, набита, петдесет и две годишна дама, облечена в традиционни републикански цветове, — когато за първи път се появи на вратата ни в Денвър.

— Републиката ме назначи да ви помагам, момчета — каза ми тя, когато нахълта в апартамента ни. Очите ѝ незабавно се спряха на Идън. — Особено на малкия.

Да. Това не ми допаднаше. Първо на първо, ми трябваха два месеца, преди дори да си позволя да изпусна Идън от поглед. Хранехме се един до друг, спяхме един до друг, той никога не оставаше сам. Бях стигнал дотам, че да седя пред вратата на банята му, сякаш войниците на републиката по някакъв начин щяха да го извадят през отдушника, за да го върнат обратно в лабораторията и да го закачат за някакви машини.

— Идън не се нуждае от теб — сопнах се на Луси. — Той има мен. Аз се грижа за него.

Но здравето ми започна да се променя след тези първи няколко месеца. Някои дни се чувствах добре, други оставах прикован към леглото с парализиращо главоболие. В тези лоши дни Луси поемаше нещата... и след няколко схватки по надвикване, двамата неохотно привикнахме към установения ред. Тя наистина правеше страхотни месни пайове. А когато се преместихме тук, във Фриско, дойде с нас. Изпълняваше ролята на водач на Идън. Грижеше се и за лекарствата ми.

Когато най-сетне се уморих да вървя, забелязах, че съм се отклонил от „Марина“ и бях навлязъл в съседния, по-заможен район. Спях се пред някакъв клуб, над чиято врата върху метална плоча бе надраскано: САЛОН „ОБСИДИАН“. Смъкнах се надолу с гръб, опрян

в стената, и седнах, като поставих ръце върху колената си и почувствах вибрациите от музиката. Усещах металния си крак леденостуден през плата на панталона. На стената срещу мен надрасканият графити гласеше: „Дей = предател“.

Въздъгнах, извадих сребърна табакера от джоба си и измъкнах дълга цигара. Прокарах пръст по текста, отпечатан по дължината ѝ: „ЦЕНТРАЛНА БОЛНИЦА НА САН ФРАНЦИСКО“. Цигари с рецепта по предписание. По лекарско предписание, нали? Сложих я между устните си с треперещи пръсти и я запалих. Затворих очи. Дръпнах. Постепенно се изгубих сред облаците от синкав дим, очаквайки да почувствам сладкия халюциногенен ефект.

Тази нощ не чаках дълго. Скоро непрестанното притъпено главоболие изчезна и светът около мен придоби мъгляво сияние, за което знаех, че не е предизвикано само от дъжда. Едно момиче седеше до мен. Беше Тес.

Тя ми хвърли усмивка, която ми беше толкова позната от времето, когато бродехме из улиците на Езерния.

— Някакви новини от джъмботроните? — попита ме Тес и посочи към екрана от другата страна на пътя.

Издишах синкав дим и лениво поклатих глава.

— Не. Тоест видях няколко заглавия, свързани с патриотите, но вие сякаш сте се изпарили от картата. Къде сте? Какво правите?

— Липсвам ли ти? — попита Тес, вместо да отговори.

Втренчих се в трептящия ѝ образ. Изглеждаше така, както си я спомнях от улиците — червеникавокафявата ѝ коса беше завързана на рошава опашка, очите ѝ — големи и светли, мили и нежни. Малкото бебче Тес. Какви бяха последните ми думи към нея, когато оплескахме опита за атентат на патриотите срещу Андън? *Моля те. Тес — не мога да те оставя тук.* Но бях направил точно това.

Извърнах се и отново си дръпнах от цигарата. *Липсваше ли ми тя?*

— Всеки ден — отвърнах.

— Опитваш се да ме намериш — рече Тес и се притисна поблизо до мен. Кълна се, че можех да усетя рамото ѝ, опряно до моето. — Видях как преглеждаш джъмботроните и радиовълните за новини, подслушваш разговори по улиците. Но в момента патриотите се укриват.

Разбира се, че се укриваха. Защо им бе да атакуват сега, когато Андън беше на власт, а договорот за примирие между републиката и колониите бе сключен? Каква ли можеше да е новата им кауза? Нямах представа. Може би нямаха такава. Може би вече не съществуваха.

— Бих искал да се върнеш — прошепнах на Тес. — Ще се радвам да те видя отново.

— Ами Джун?

В мига, в който попита, образът ѝ изчезна. Замени я Джун с нейната дълга конска опашка и тъмни очи, които сияеха със златист отблясък, строги и аналитични, не спиращи да проучват. Облегнах глава върху коляното си и затворих очи. Дори само илюзията за Джун беше достатъчна, за да ме пронизе остра болка в гърдите. По дяволите. Липсваше ми толкова много.

Спомних си как ѝ казах сбогом в Денвър, преди двамата с Идън да се преместим във Фриско.

— Сигурен съм, че ще се върнем — заявих ѝ по микрофона си, опитвайки да запълня неловкото мълчание между нас. — След като лечението на Идън приключи.

Това, естествено, беше лъжа. Ние отивахме във Фриско, за да се лекувам аз, а не Идън. Но Джун не знаеше това и просто отвърна:

— Върни се скоро.

Това се случи преди почти осем месеца. Оттогава не я бях чувал. Не знаях дали това беше, защото всеки от нас проявяваше твърде голяма нерешителност и не искахме да се притесняваме взаимно; че изпитвахме твърде голям страх, че другият не желае да разговаря, или пък може би и двамата бяхме прекалено горди и никой не бе готов да прояви нужното безразсъдство да поеме пръв инициативата. Може би тя не беше достатъчно заинтересована. Но нали знаете какво се случва. Минава една седмица, без да поддържате връзка, после месец и скоро е отлетяло толкова много време, че да ѝ се обадиш, звучи безсмислено и странно. Затова не го сторих. Пък и какво щях да ѝ кажа? *Не се притеснявай, лекарите се борят за живота ми. Не се притеснявай, те се опитват да стеснят проблемния участък в мозъка ми с гигантска камара от лекарства, преди да направят опит да ме оперират. Не се притеснявай, от Антарктида може и да ми осигурят достъп до лечение в техните по-качествени болници. Не се притеснявай, ще се оправя.*

Какъв беше смисълът да поддържаш контакт с момичето, по което си луд, когато умираш?

Споменът за това предизвика пулсираща болка в тила ми.

*Така е по-добре* — убеждавах се за стотен път.

И наистина беше. От това, че не я бях виждал толкова дълго, споменът за първоначалната ни среща бе избледнял и аз установих, че мислех по-рядко за връзката ѝ със смъртта на семейството ми.

Поради някаква причина въображаемият образ на Джун никога не обелваше и дума, за разлика от този на Тес. Опитах се да игнорирам трептящия мираж, но тя отказваше да изчезне. Дяволски упорита.

Най-накрая се изправих, изгасих цигарата на тротоара и пристъпих през вратата на салон „Обсидиан“. Може би музиката и светлините щяха да я отстранят от системата ми.

За миг не можех да видя нищо. Клубът беше потънал в пълен мрак, а звукът бе оглушителен. Веднага бях спрял от двама огромни войници. Единият ме хвана здраво за рамото.

— Име и военна част? — попита той.

Не желяех да разкривам истинската си самоличност.

— Ефрейтор Шустер. Военновъздушни сили — отвърнах аз, изтърсвайки произволно име и първата военна част, която ми хрумна. Винаги първо се сещам за военновъздушните сили най-вече заради Киеде. — Настанен съм във Втора военноморска база.

Пазачът кимна.

— Хлапетата от военновъздушните сили са най-отзад и вляво, близо до тоалетните. И ако чуя, че налиташ на бой в армейските сепарета, ще те изгоня, а на сутринта командирът ти ще научи за това. Разбра ли?

Кимнах и войниците ме оставиха да мина. Тръгнах по един тъмен коридор, минах през втора врата и се слях с тълпите и проблясващите светлини във вътрешността.

Дансингът беше претъпкан с хора, облечени с извадени от панталоните ризи с навити ръкави, официални рокли, смесени с измачкани униформи. Открих сепаретата на военновъздушните сили в задната част на помещението. Чудесно, имаше няколко празни. Мушнах се в едно, опрях ботушите си на покритите с възглавници места за сядане и облегнах назад глава. Поне образът на Джун беше изчезнал. Силната музика разпръскваше всичките ми мисли.



Седях на сепарето само от няколко минути, когато едно момиче си проправи път през претъпкания дансинг и неуверено се насочи към мен. Изглеждаше изчервена, очите ѝ бяха светли и игриви, а когато хвърлих поглед зад нея, забелязах групичка момичета, които ни наблюдаваха и се смееха. Заставих се да се усмихна. Обикновено вниманието към мен в клубовете ми харесваше, но понякога просто исках да затворя очи и да оставя хаосът да ме отнесе.

Момичето се наведе и притисна устни до ухото ми.

— Извинявай — извика тя през шумотевицата. — Приятелките ми искат да знаят дали ти не си Дей.

Вече ме бяха разпознали? Инстинктивно се отдръпнах и поклатих глава, така че другите момичета да могат да видят.

— Объркали сте се — отвърнах с кисела усмивка. — Но благодаря за комплимента.

Лицето на момичето беше почти изцяло скрито от сенките, но въпреки това можех да преценя, че беше силно изчервена. Приятелките ѝ избухнаха в смях. Изглежда, че никоя от тях не бе повярвала на отрицателния ми отговор.

— Искаш ли да танцуваме? — попита момичето.

Погледът ѝ се стрелна назад към примигващите синьо-златисти светлини и отново се спря върху мен. Това сигурно също бе нещо, което нейните приятелки я бяха предизвикали да направи.

Докато се опитвах да измисля някакъв учтив начин да откажа, аз се загледах в нея. Клубът бе твърде тъмен, за да мога да я огледам добре, и виждах само неоновите светлини, отразени върху кожата ѝ, дълга конска опашка, устни с гланц, извити в усмивка, крехко и елегантно тяло, облечено в къса рокля и военни ботуши. Отказът се изпари на върха на езика ми. Нещо в нея ми напомняше за Джун. През осемте месеца, откакто за първи път Джун беше станала кандидат-принцес, не се бях интересувал така от момичета... но сега, с тази двойница, която ме канеше на дансинга, отново се оставих да бъда изпълнен с надежда.

— Да, защо пък не? — отвърнах.

Момичето се усмихна широко. Когато станах от сепарето и я улових за ръка, всичките ѝ приятелки изненадано ахнаха, след което последваха радостни възгласи. Момичето ме приведе между тях и

преди да се усетя, си бяхме проправили път през тълпата, отваряйки си местенце точно в разгара на купона.

Притиснах се до нея, тя прокара ръка по задната част на врата ми и двамата оставихме блъскащия ритъм да ни завладее.

*Сладка е* — признах, заслепен от морето от светлини и крайници. Започна нова песен, а после още една. Нямах никаква представа колко време бяхме останали в това забвение, но когато момичето се наведе напред и докосна с устни моите, затворих очи и не се възпротивих. Дори усетих как по тялото ми побиха тръпки. Тя ме целуна два пъти, устните ѝ бяха меки и влажни, езикът ѝ имаше вкус на водка и плод. Сложих едната си ръка върху кръста ѝ и я придърпах по-близо, докато тялото ѝ не прилепна плътно до моето. Целувките ѝ станаха по-настоятелни.

*Тя е Джун* — казах си аз и реших да дам воля на фантазията си. Със затворени очи и все още замъглено от халюциногените на цигарата съзнание за миг можех да повярвам в това — можех да си я представя как ме целува, поемайки от дробовете ми всяко мое последно дихание. Момичето вероятно бе усетило промяната в движенията ми, внезапния копнеж и страстта, защото се усмихна, прилепена до устните ми. *Тя е Джун*. Тъмната коса на Джун се докосваше до лицето ми, дългите ѝ мигли се допираха до лицето ми, ръката ѝ бе увита около врата ми, тялото ѝ се приплъзваше до моето. Тихо изпъшках.

— Хайде — прошепна тя. Думите ѝ бяха изпъстрени със закачливост. — Да отидем да си поемем малко въздух.

*Колко време беше минало?* Не исках да си тръгвам, защото това означаваше да отворя очи и Джун да изчезне, заменена от момичето, което не познавах. Но тя ме дръпна за ръката и бях принуден да се огледам наоколо. Момичето ме прекара през блъсканицата от танцуващи към тъмния коридор на клуба и навън през немаркирана задна врата. Озовахме се в тъмна задна алея. Няколко бледи прожектора светеха надолу по уличката, озарявайки всичко в тайнствен зелен отблясък.

Момичето ме избута до вратата и ме потопи в забравата на още една целувка. Кожата ѝ бе влажна и усетих как настръхва от докосването ми. Отвърнах на целувката и тя изненадано се засмя, когато я завъртях и на свой ред я притиснах до стената.

Тя е Джун — не спирах да си повтарям. Устните ми жадно се движеха по врата ѝ, вкусвайки дима и парфюма ѝ.

Тиха радиовръзка изпраща в слушалката ми — звук от дъжд и пържещи се яйца. Опитвах се да игнорирам входящото обаждане, точно когато мъжки глас закънтя в ушите ми. На това му се викаше натрапник.

— Господин Уинг — изрече гласът.

Не отговорих. *Махай се. Зает съм.*

Няколко секунди по-късно гласът отново се обади.

— Господин Уинг, говори капитан Дейвид Гузман от четиринадесети градски патрул на Денвър. Зная, че ме чувате.

О, този тип. Горкият капитан, който винаги бе натоварен със задачата да се опитва да се свърже с мен.

Въздъгнах и се отдръгнах от момичето.

— Съжалявам — казах задъхано. Направих физиономия, че съжалявам, и посочих ухото си. — Ще ми дадеш ли минутка?

Тя се усмихна и приглади надолу роклята си.

— Ще бъда вътре — отвърна момичето. — Потърси ме. — След което влезе в клуба.

Включих микрофона и започнах бавно да се разхождам напред-назад.

— Какво искате? — попитах с раздражен шепот.

През слушалката чух как капитанът въздъгна, след което започна своето съобщение.

— Господин Уинг, молим за вашето присъствие в Денвър утре вечер на Деня на независимостта в балната зала на Кулата на Конгреса. Както винаги, имате право да откажете поканата, което обикновено правите — измърмори под носа си той. — Все пак този банкет представлява една изключителна среща от голямо значение. Ако решите да присъствате, утре сутрин ще ви изпратим частен самолет.

Изключителна среща от голямо значение? Чували ли сте някога толкова много изискани думи в едно изречение? Извъртях очи. През период от около месец получавах покана за някое проклето събитие в столицата, като например бал за всички изтъкнати военни генерали, или за празненството, което организираха, когато Андън най-накрая бе прекратил Изпитанията. Но единствената причина, поради която искаха да ходя на тези събирания, бе, за да могат да ме изложат на

показ и да напомнят на хората: „Вижте, в случай че сте забравили, Дей е на наша страна!“ Недей да предизвикваш съдбата, Андън.

— Господин Уинг — обади се капитанът, когато останах безмълвен, сякаш прибягваше към някакъв последен довод, — преславният Електор лично моли за вашето присъствие. Същото прави и кандидат-принцепсът.

*Кандидат-принцепсът.*

Ботушите ми изскърцаха и се спрях по средата на улицата. Забравих, че трябва да дишам.

*Недей да се превъзбуждаш — в крайна сметка има три кандидат-принцеси и той може да има предвид всяка една от тях.* Изминаха няколко секунди, преди най-накрая да попитам:

— Кой кандидат-принцепс?

— Онзи, който е от значение за вас.

Бузите ми пламнаха от подигравката в гласа му.

— Джун?

— Да, госпожица Джун Ипарис — отвърна капитанът. Той звучеше доволен, че най-сетне бе привлякъл вниманието ми. — Този път тя отправя лична молба. Много би искала да ви види на банкета в Кулата на Конгреса.

Главата ме болеше и се борех да успокоя дишането си. Всички мисли за момичето от клуба излетяха през прозореца. Джун не ме беше търсила лично от осем месеца — това бе първият път, когато ме бе помолила да посетя публична церемония.

— За какво става въпрос? — попитах. — Просто тържество по случай Деня на независимостта ли? Защо е толкова важно?

Капитанът се поколеба.

— Свързано е с националната сигурност.

— Какво би трябвало да означава това? — Първоначалното ми вълнение бавно намаля, може би той просто блъфираше. — Вижте, капитане, имам малко недовършена работа, за която трябва да се погрижа. Пробвайте да ме убедите отново на сутринта.

Капитанът изруга под носа си.

— Добре, господин Уинг. Така да бъде.

Той промърмори нещо, което не можех да чуя добре, след което прекрати връзката. Намръщих се раздражено, когато първоначалното ми вълнение се изпари и се превърна в дълбоко разочарование. Може

би беше време да се прибирам. Така или иначе, бе настъпил моментът да се бърна и да видя какво става с Идън. Каква пародия само. На първо място той най-вероятно лъжеше, че Джун го е помолила, защото, ако наистина толкова много искаше да се върна в столицата, тя...

— Дей?

Друг глас прозвуча в слушалката. Замръзнах.

Да не би халюциногените от лекарствата още да не бяха изгубили ефекта си? Дали току-що не си въобразих, че това бе гласът ѝ? Макар да не го бях чувал от почти година, щях да го разпозная навсякъде, а самият звук бе достатъчен, за да извикам образът на Джун да застане пред мен, сякаш случайно се бях натъкнал на нея в тази алея. *Моля те, дано да не е тя. Моля те, дано да е тя.*

Дали гласът ѝ винаги имаше такъв ефект върху мен?

Нямах представа колко дълго бях застинал така, но сигурно е било известно време, защото тя повтори:

— Дей, това съм аз. Джун. Там ли си?

Побиха ме тръпки.

Не беше фантазия. Наистина бе тя.

Тонът ѝ беше различен от този, който си спомнях. Колеблив и официален, сякаш говореше с непознат. Най-накрая успях да се съвзема и да включа отново микрофона си.

— Тук съм — отвърнах.

Собственият ми глас също бе различен — не по-малко колеблив и не по-малко официален от нейния. Надявах се да не долови лекия тремор в него.

Настъпи кратка пауза от двете страни, преди Джун да продължи.

— Здравсти. — Последва дълго мълчание последвано от: — Как си?

Внезапно усетих как вътре в мен се заражда буря от думи, които заплашваха да се излеят. Искях да изговоря всичко: *Мислех си за теб всеки ден от последната ни раздяла, съжалявам, че не се свързах, иска ми се ти да се бе свързала с мен. Липсваш ми. Липсваш ми.*

Не изрекох нищо от тези неща. Вместо това успях единствено да кажа:

— Добре съм. Какво става?

Тя направи пауза.

— О! Това е добре. Извинявам се за късното обаждане, сигурна съм, че си се опитвал да поспиш. Но Сенатът и Електорът ме помолиха лично да отправя тази молба към теб. Не бих го сторила, ако не смятах, че е наистина важно. Денвър организира бал по случай Деня на независимостта и по време на тържеството ще се проведе спешна среща. Нуждаем се от твоето присъствие.

— Защо? — Предполагам, че прибягнах до въпросите с една дума. Поради някаква причина само това можех да измисля, когато чувах гласа на Джун по линията.

Тя въздъхна, от което през радиовръзката в слушалката ми се разнесе прашене, след което каза:

— Чул си, че мирният договор между републиката и колониите в момента се изготвя, нали?

— Да, разбира се. — Всички в страната знаеха за това: най-голямата амбиция на нашия безценен, малък Андън — да прекрати войната, която продължаваше кой знае от кога. И засега изглеждаше, че нещата вървят в правилната посока, след като през последните четири месеца действията по бойния фронт бяха в затишие. Никой не предполагаше, че ще настъпи подобен ден, точно както никой не би предполагал, че ще доживеем да видим стадионите за провеждане на Изпитанията неизползвани. — Изглежда, Електорът е на път да се превърне в герой на републиката, нали?

— Недей да говориш, преди нещата да са се случили. — Думите на Джун станаха по-мрачни и имах усещането, че можех да видя изражението ѝ през слушалката. — Вчера получихме гневно радиосъобщение от колониите. Из техните градове на бойния фронт се е разпространила зараза и те вярват, че е била причинена от някое от биологичните оръжия, които сме изпратили през границата. Дори са проследили серийните номера върху гилзите от оръжията, с които вярват, че се е разпространила заразата.

Думите ѝ започнаха да стават приглушени от шока, настъпил в ума ми, от мъглата, която връщаше спомените ми за Идън и черните му кървящи очи, за онова момче във влака, което бе използвано като част от военната кампания.

— Това означава ли, че мирният договор е анулиран? — попитах аз.

— Да. — Гласът на Джун притихна. — Колониите считат заразата за официално обявяване на война срещу тях.

— И какво общо има това с мен?

Още една дълга, зловеща пауза. Изпълних се със страх, който бе толкова леденостуден, че имах усещането, че пръстите ми се сковават. Заразата. Започнала е. Всичко се връща там, откъдето започна.

— Ще ти обясня, когато пристигнеш тук — най-сетне се обади Джун. — Най-добре да не говорим за това по радиовръзката.

---

[1] Разговорно наименование на град Сан Франциско, Калифорния. — Б.пр. ↑

## ДЖУН

Изпитвах ненавист към първия си разговор с Дей след осем месеца без никаква комуникация. Направо го мразех. Кога бях станала толкова манипулативна? Защо винаги трябваше да използвам слабостта му срещу него?

Миналата вечер, в 23:08 часа, Андън дойде в жилищния ми комплекс и почука на вратата. Сам. Мисля, че дори нямаше пазачи на позиция в коридора, за да се грижат за протекцията му. Това бе първият сигнал, че каквото и да искаше да ми сподели, бе важно... и тайно.

— Налага се да те помоля за услуга — рече той, когато му отворих.

Андън почти бе усъвършенствал изкуството да бъде млад Електор (спокоен, хладнокръвен, високо вдигната брадичка, когато бе под напрежение, и спокоен тембър, когато бе разгневен), но този път виждах дълбокото притеснение в очите му. Дори кучето ми Оли можеше да долови, че Андън бе обезпокоен, и се опита да му вдъхне увереност, като опря мокрия си нос в ръката му.

Избутах Оли настрана, преди да се обърна отново към Андън.

— Какво има? — попитах.

Андън прокара ръка през черните си къдрици.

— Не исках да те притеснявам толкова късно през нощта — рече той и сведе глава към моята в безмълвна загриженост. — Но се опасявам, че това е разговор, който не търпи отлагане.

Стоеше достатъчно близо, така че ако исках, можех да вдигна глава и да опра устни в неговите. Сърцебиенето ми се ускори при тази мисъл.

Изглежда, че Андън усети напрежението в позата ми, защото извинително отстъпи назад и ми остави повече пространство, за да си поема дъх. Почувствах странна смесица от облекчение и разочарование.



— Мирният договор е анулиран — прошепна той. — Колониите се подготвят отново да ни обявят война.

— Какво? — отвърнах с шепот и аз. — Защо? Какво се е случило?

— Генералите ми твърдят, че преди няколко седмици смъртоносен вирус е започнал да помита бойния фронт на колониите като опустошителен огън. — Той кимна, когато видя зениците ми да се разширяват от осъзнатото. Изглеждаше толкова изморен и обременен от тежестта да се грижи за безопасността на цялата нация. — Очевидно съм закъснял да оттегля биологичните оръжия от бойния фронт.

Идън. Експерименталните вируси, които бащата на Андън бе използвал в опити да разпространи зараза в колониите. От месеци се опитвах да изтикам тази мисъл от съзнанието си — в крайна сметка Идън вече бе в безопасност, Дей се грижеше за него и последното, което чух, бе, че бавно се приспособява към някакво подобие на нормален живот. През последните няколко месеца на бойния фронт цареше затишие, докато Андън се опитваше да обсъди договор за примирие с колониите. Мислех, че ще извадим късмет и че нищо не се е получило от това биологично военно дело. Бях се самозалъгвала.

— Сенаторите знаят ли? — попитах след малко. — А другите кандидат-принцепси? Защо ми казвате това? Едва ли аз съм ви най-близкият съветник.

Андън въздъхна и стисна носа между очите си.

— Прости ми. Иска ми се да не ми се налагаше да те въвличам в това. Колониите вярват, че разполагаме с лекарство срещу вируса в нашите лаборатории и просто отказваме да им го дадем. Настояват да го споделим с тях или в противен случай ще мобилизират цялата си военна мощ в мащабна инвазия срещу републиката. И този път няма да има връщане към старата ни война. Колониите са си осигурили съюзник. Сключили са търговска сделка с Африка — колониите получават военна помощ, а в замяна Африка взема половината ни територия.

Усетих как ме обзема предчувствие. Дори без Андън да го бе казал, аз знаех накъде отиваше всичко това.

— Не разполагаме с лекарство, нали?

— Не. Но знаем кои бивши пациенти имат възможност да ни помогнат да намерим лекарство.

Започнах да клатя глава. Когато Андън се пресегна да докосне лакътя ми, се отдръпнах.

— В никакъв случай — казах аз. — Не можете да искате това от мен. Няма да го направя.

Андън изглеждаше засегнат.

— Утре вечер съм организирал частен банкет, за да събера всичките ни сенатори. Нямаме избор, ако искаме да прекратим това и да намерим начин да осигурим мир с колониите. — Тонът му стана потвърд. — Знаеш това не по-зле от мен. Искам той да дойде на този банкет и да ни изслуша. Трябва ни разрешението му, ако искаме да стигнем до Идън.

*Той говори сериозно* — осъзнах шокирана аз.

— Никога няма да го убедите. Осъзнавате го, нали? Подкрепата на страната към вас е все още слаба, а съюзът ви с Дей е нестабилен, най-меко казано. Какво мислите, че ще каже относно тази идея? Ами ако го ядосате толкова, че той призове хората към действие и им нареди да въстанат срещу вас? Или по-лошо — ако ги помоли да подкрепят колониите?

— Знам. Премислил съм всичко. — Андън изтощено потърка слепоочията си. — Ако имаше по-добра възможност, щях да избира нея.

— Значи искате аз да го накарам да се съгласи на това — добавих. Раздразнението ми бе твърде силно, за да си правя труд да го прикривам. — Няма да го направя. Накарайте другите сенатори да убедят Дей или се опитайте да го убедите сам. Или намерете начин да се извините на канцлера на колониите — помолете го да се споразумеете за нови условия.

— Ти си слабостта на Дей, Джун. Той ще те послуша. — Още докато произнасяше думите, Андън потрепна, сякаш не искаше да го признае. — Зная как ти се струват думите ми. Не искам да съм жесток... не желая Дей да ни счита за враг. Но ще направя каквото е необходимо, за да предпазя народа на републиката. В противен случай колониите ще атакуват и ако това се случи, знаеш, че е много вероятно вирусът да се разпространи и тук.

Нещата бяха дори по-лоши, макар Андън да не го изрече на глас. Ако колониите ни нападнеха с Африка на тяхна страна, то тогава нашата военна мощ можеше да се окаже недостатъчна, за да ги спре. Този път те можеха да спечелят. *Той ще те послуша.* Затворих очи и сведох глава. Не исках да го призная, но знаех, че Андън бе прав.

Затова направих това, което той поиска. Обадих се на Дей и го помолих да се върне в столицата. Самата мисъл, че ще го видя отново, караше сърцето ми да блъска силно и да страда за неговото отсъствие от живота ми през последните няколко месеца. Не го бях виждала и не бях разговаряла с него толкова дълго... и това щеше да бъде начинът, по който щяхме да се съберем отново? Какво ли щеше да си помисли за мен сега?

Какво щеше да си помисли за републиката, когато разбере какво искаха да правят с малкото му братче?

*12:01 часа*

*Денвърски окръжен съд за федерални престъпления*

*22°C на закрито*

*Шест часа преди да се видя с Дей на вечерния бал*

*289 дни и 12 часа от смъртта на Метиъс*

*Днес щяха да съдят Томас и командир Джеймсън.*

Бях толкова изморена от съдебни процеси. През последните четири месеца срещу дузина бивши сенатори бяха заведени дела и те бяха осъдени за участие в плана за покушение срещу Андън, плана, който ние с Дей едва успяхме да осуетим. Всички тези сенатори бяха екзекутирани. Рейзър вече бе екзекутиран. Понякога имах усещането, че всяка седмица осъждат нов човек.

Но днес съдебният процес бе различен. Знаех точно кой щеше да бъде съден днес, както и защо.

Седях на балкона, издигащ се над облаята съдебна трибуна; ръцете ми в бели копринени ръкавици бяха неспокойни; тялото ми постоянно потръпваше в жилетката и черното палто; ботушите ми тихо потропваха по колоните на балкона. Столът ми беше направен от изкуствен дъб, а възглавницата на седалката бе от меко, алено кадифе, но кой знае защо не можех да се почувствам удобно. За да запазя спокойствие и да запълня времето, сплитях внимателно в скута си

кламери във формата на малък пръстен. Двама пазачи стояха зад мен. Три кръгообразни редици с двадесет и шестимата сенатори на страната обграждаха трибуната, облечени в своите еднакви алено-черни костюми, със сребърни пагони, отразяващи светлината в помещението, и гласове, които отекваха от сводестия таван. Гласовете звучаха напълно безразлично, сякаш сенаторите се бяха събрали да обсъждат търговски маршрути, а не да решават съдбите на хората. Мнозина бяха нови лица, заменили сенаторите предатели, които Андън вече бе прогонил. Аз изпъквах със златисто-черното си облекло (дори седемдесет и шестимата войници, които се грижеха за сигурността тук, бяха облечени в червено — по двама за всеки сенатор, двама за мен, двама за всеки от другите кандидат-принцепси, четирима за Андън и четиринадесет на предния и задния вход на залата, което означаваше, че обвиняемите — Томас и командир Джеймсън — бяха считани за много сериозна заплаха и беше възможно да извършат нещо непредвидено).

Очевидно не бях сенатор. Бях кандидат-принцепс и трябваше да се отличавам от останалите.

Други двама в залата носеха същата златисто-черна униформа. В този миг очите ми се стрелнаха към тях, към местата, където бяха седнали на други балкони. След като Андън ме бе посочил да бъда обучена за позицията на принцепс, Конгресът настоятелно го бе увещавал да избере още няколко други кандидати. В крайна сметка не можеш да имаш само един избраник, който да подготвяш да стане лидер на Сената, особено когато е шестнадесетгодишно момиче без капчица политически опит. Затова Андън се бе съгласил. Избра още две кандидат-принцепси, които вече бяха станали сенатори.

Едната се казваше Мариана Дюпри. Погледът ми се спря на нея — носът ѝ бе вирнат, а погледът изпълнен със строгост. Тридесет и седем годишна, сенатор от десет години. Тя ме мразеше от мига, в който ме зърна. Извърнах очи от нея и насочих погледа си към балкона, където седеше вторият кандидат-принцепс. Серж Кармайкъл, нервен, тридесет и две годишен сенатор с брилянтен политически интелект, който не загуби и миг, за да ми покаже, че не оценява младостта и неопитността ми.

Серж и Мариана. Конкурентите ми за званието Принцепс. Почувствах се изтощена само от мисълта за това.

На балкона, разположен на няколко десетки метра разстояние, седнал и пазен от двете си страни от пазачи, Андън изглеждаше спокоен, преглеждайки нещо с един от войниците. Беше облечен в красива сива военна куртка със сребърни копчета, сребърни пагони и сребърни отличителни знаци на ръкавите. От време на време хвърляше поглед към затворниците, които стояха в центъра на залата. Наблюдавах го известно време и се възхищавах на спокойния му вид.

Томас и командир Джеймсън щяха да получат присъдите си за престъпления срещу нацията.

Томас изглеждаше по-спретнат от обикновено — ако това въобще бе възможно. Косата му бе зализана назад и бях сигурна, че е изпразнил цяла кутия с вакса за всеки ботуш. Стоеше мирно в средата на съдебната зала и гледаше втренчено право напред с такава настойчивост, че всеки републикански командир щеше да се почувства горд. Зачудих се какво ли минава през ума му. Дали си представяше онази нощ в алеята до болницата, когато бе убил брат ми? Дали си мислеше за множеството разговори, които беше провел с Метиъс, за миговете, когато бе позволил бдителността му да бъде приспана? Или за съдбоносната нощ, когато бе решил да предаде Метиъс, вместо да му помогне?

Командир Джеймсън, от друга страна, изглеждаше леко разрошена. Студените ѝ, безчувствени очи бяха фиксирани върху мен. Упорито ме наблюдаваше през последните дванадесет минути. Отвърнах на погледа ѝ, опитвайки се да забележа някакъв белег на човечност в очите ѝ, но там не съществуваше нищо друго, освен вледеняваща омраза, пълно отсъствие на съвест.

Извърнах очи, поех дълбоки, бавни глътки въздух и се опитах да се фокусирам върху нещо друго. Мислите ми се върнаха към Дей.

Изминаха 241 дни, откакто той бе посетил апартамента ми и се бе сбогувал. Понякога ми се искаше Дей отново да ме прегърне и целуне по начина, по който го направи в онази последна нощ, толкова близо един до друг, че едва си поемахме дъх, устните му нежно опрени в моите. Но след това се отказах от това си желание. Мисълта бе безполезна. Напомняше ми за загуба, точно както това, че седях тук и гледах надолу към хората, които избиха семейството ми, напомняше ми за всички неща, които някога притежавах — напомняше ми също и

за вината ми, за всички неща, които Дей бе притежавал, а аз му бях отнела.

Освен това Дей никога повече нямаше да пожелае да ме целуне отново. Не и след като разбере защо го бях помолила да се върне в Денвър.

Сега Андън гледаше към мен. Когато срещнах погледа му, той кимна веднъж, оттегли се от балкона си и минута по-късно пристъпи на моя. Изправих се и заедно с охранителите си козирувах отривисто. Андън нетърпеливо махна с ръка.

— Моля те, седни — рече той. Когато отново се отпуснах в стола си, той се наведе на нивото на погледа ми и добави: — Как се чувстваш, Джун?

Опитвах се да спра руменината, която пълзеше по страните ми. След осем месеца без Дей в живота си открих, че се усмихвам на Андън, радвах се на вниманието му, понякога дори се надявах за него.

— Добре съм, благодаря. Очаквах с нетърпение този ден.

— Разбира се. — Андън кимна. — Не се притеснявай... съвсем скоро и двамата завинаги ще изчезнат от живота ти.

Той ме стисна за рамото, за да ми вдъхне увереност. След което си тръгна точно толкова бързо, изчезвайки с леко подрънкване от медали и пагони, и само миг по-късно отново се беше настанил на балкона си.

Вдигнах глава в напразен опит да бъда смела, знаейки, че леденият поглед на командир Джеймсън все още е вперен в мен.

Докато всеки от сенаторите ставаше, за да обяви гласно своя вот за присъдата ѝ, аз стоях затаила дъх и грижливо изтласквах всеки спомен, който бе останал у мен за втренчените ѝ очи, и го скатавах в един спретнат участък в задната част на ума си. Гласуването сякаш продължи вечно, макар че сенаторите бързо изрекоха това, което смятаха, че ще се хареса на Електора. Никой нямаше куража да рискува да се опълчи на Андън, след като бяха видели толкова много други осъдени и екзекутирани. Когато дойде моят ред, гърлото ми бе пресъхнало. Преглътнах няколко пъти и дадох своя вот:

— Виновна — изрекох със спокоен и ясен глас.

Серж и Мариана дадоха своя глас след мен. Проведохме още един цикъл на гласуване за Томас, след което приключихме. Три минути по-късно някакъв мъж, плешив, с кръгло, набръчкано лице и

алена, спускаща се до пода роба, която той бе сграбчил с лявата си ръка, бързо пристъпи на балкона при Андън и трескаво му се поклони. Андън се наведе към мъжа и прошепна нещо в ухото му. Наблюдавах действията им с дискретно любопитство и се питах дали мога да предрека окончателната присъда по жестовете им. След кратко обсъждане Андън и приставът кимнаха. После приставът се обърна със силен глас към всички в залата.

— Вече сме готови да обявим присъдите на капитан Томас Аликсандър Брайънт и командир Наташа Джеймсън от осми градски патрул на Лос Анджелис. Всички да станат в името на нашия прославен Електор!

И аз, и сенаторите се изправихме с единодушно ръкопляскане, докато командир Джеймсън само се обърна към Андън с поглед, изпълнен с абсолютно презрение. Томас отривисто отдаде чест на Андън. Остана в тази поза, докато Електорът стана и сложи ръце зад гърба си. Настъпи миг мълчание, докато чакахме окончателната му присъда, онзи глас, който бе от най-голямо значение. Потиснах надигацията се пристъп на кашлица. Очите ми инстинктивно се стрелнаха към останалите кандидат-принцепси, нещо, което сега правех постоянно — лицето на Мариана бе самодоволно намръщено, докато Серж изглеждаше отегчен. Едната ми ръка се сви в юмрук около пръстена от кламери, с който си играех. Вече знаех, че остави дълбоки отпечатьци по дланта ми.

— Сенаторите на републиката произнесоха своите индивидуални присъди — обяви Андън пред съдебната зала, а от думите му лъхаше на официална реч с дългогодишни традиции. Възхищавах се на начина, по който гласът му едновременно можеше да звучи толкова тихо и все пак да се разнася така ясно. — Взех под внимание тяхното общо решение и сега обявявам своето. — Андън направи пауза, за да сведе поглед към мястото, където двамата стояха в очакване. Томас продължаваше да отдава чест и да гледа втренчено в пустото пространство пред себе си. — Капитан Томас Аликсандър Брайънт от осми градски патрул на Лос Анджелис — обяви Електорът. — Република Америка ви намира за виновен...

Залата остана смълчана. Полагах усилия, за да поддържам равномерно дишането си. *Мисли за нещо. Каквото и да е.* Например, за всичките политически книги, които бях изчала през тази седмица.

Опитах се да изброя някои от фактите, които бях научила, но внезапно не можех да си спомня нито един. Крайно нехарактерно за мен.

— ... за смъртта на капитан Метиъс Ипарис в нощта на тринадесети ноември, за смъртта на гражданката Грейс Уинг поради липсата на необходимите постановления за екзекуция, за собственоръчната екзекуция на дванадесет протестиращи на площад „Батала“ следобеда на...

Гласът на Електора ту се усилваше, ту заглъхваше от неясния шум в главата ми. Опрях ръка на ръкохватката на стола, бавно въздъхнах и се опитах да не се олюлявам. Виновен. Томас бе признат за виновен за убийството на брат ми и майката на Дей. Ръцете ми трепереха.

— ... и в резултат на това сте осъден на смърт чрез разстрел и присъдата ще бъде изпълнена след два дни в седемнадесет часа. Командир Наташа Джеймсън от осми градски патрул на Лос Анджелис, Република Америка ви намира за виновна...

Гласът на Андън заглъхна, превръщайки се в притъпено, неразпознаваемо бръмчене. Всичко, което се случваше около мен, ми изглеждаше толкова забавено, сякаш живеех твърде бързо и оставях света зад себе си.

Преди година стоях пред резиденция „Батала“ на различен тип съдебна трибуна и наблюдавах заедно с огромно множество как някакъв съдия дава на Дей абсолютно същата присъда. Сега Дей бе жив и бе знаменитост в републиката. Отново отворих очи. Устните на командир Джеймсън бяха плътно стиснати в права линия, докато Андън четеше смъртната й присъда. Лицето на Томас изглеждаше безизразно. Дали бе наистина така? Бях твърде далеч, за да съм сигурна, но веждите му бяха събрани по един странно трагичен начин.

Трябва да се чувствам добре от това — напомних си аз. Двамата с Дей трябваше да ликуваме. Томас уби Метиъс. Застреля хладнокръвно майката на Дей без капчица колебание.

Но сега съдебната зала изчезна и всичко, което виждах, бяха спомени за Томас като тийнейджър в дните, когато тримата с Метиъс хапвахме свинска супа със соеви шушулки под козирката на уличен ресторант, разположен на първия етаж, а дъждът се лееше навсякъде около нас. Спомних си как Томас ми показва първия си зачислен пистолет. Дори си спомних за онзи път, когато Метиъс ме заведе на



следобедните си тренировки. Бях на дванадесет и бях започнала курсовете си в „Дрейк“ едва от седмица — колко невинно изглеждаше тогава всичко. Онзи следобед Метиъс ме взе след следобедните ми лекции точно навреме и ние се отправихме към сектор „Тангаши“, където той водеше тренировките на патрула си. Все още мога да усетя топлината на слънцето, падащо върху косата ми, все още виждам веещата се къса черна пелерина на Метиъс, отблясъка от сребърните му пагони и все още чувам енергичното потропване на лъскавите му ботуши по цимента. Докато се настанявах на една пейка в ъгъла и включвах компютъра си, за да се преструвам, че се подготвям, четейки предварително текстове, Метиъс строи войниците си за проверка. Спря се пред всеки от тях, за да им посочи недостатъци по униформите.

— Кадет Рин — излая той към един от по-новите си войници. Тя подскочи от твърдия като стомана глас на брат ми, след което наведе засрамено глава, когато Метиъс чукна самотния медал, закачен на куртката ѝ. — Ако носех медала си по подобен начин, командир Джеймсън щеше да ме разжалва. Искаш ли да бъдеш махната от този патрул, войнико?

— Нине, сър — заекна кадетът.

Метиъс прибра ръце зад гърба и продължи нататък. Отправи критики към още трима войници, преди да стигне до Томас, който стоеше мирно близо до края на редицата. Метиъс огледа униформата му строго и щателно. Естествено екипировката на Томас бе абсолютно безупречна — нито един разнищен шев, всеки медал и пагон гладко полирани до блясък, толкова безупречни ботуши, че вероятно можех да видя отражението си в тях. Дълга пауза. Оставих компютъра си и се наведох напред, за да наблюдавам по-отблизо. Най-накрая брат ми кимна.

— Отлично, войнико — рече той на Томас. — Не спирай да се трудиш и ще се погрижа командир Джеймсън да те повиши преди края на годината.

Изражението на Томас не се промени, но видях как повдигна с гордост брадичката си.

— Благодаря, сър — отвърна той. Очите на Метиъс се спряха върху него за миг, след което продължи нататък.

Когато най-сетне приключи с проверката, брат ми се обърна към целия патрул:

— Разочарован съм от проверката, войници — извика им той. — Сега сте под моя опека, а това значи, че сте под опеката на командир Джеймсън. Тя очаква повече качество от тази група и затова няма да е лошо, ако вложите повече старание. Разбрано?

Отговориха му, като отривисто козируваха.

— Да, сър!

Погледът на Метиъс се върна върху Томас. По лицето на брат ми видях изписано уважение, дори възхищение.

— Ако всеки от вас обръща внимание на детайлите, както прави кадет Брайънт, ще бъдем най-великият патрул в страната. Нека той да служи за пример на всички ви. — Метиъс се присъедини към тях и за последен път козирува. — Да живее републиката!

Кадетите повториха думите в един глас.

Споменът бавно избледня от мислите ми и гласът на Метиъс се превърна в призрачен шепот, който ме остави слаба и изтощена в самотата ми.

Брат ми винаги говореше за фикс идеята на Томас да бъде перфектен войник. Спомних си за сляпата вярност, която Томас изповядваше към командир Джеймсън, същата сляпа преданост, която сега отдаваше на своя нов Електор. Тогава си спомних как двамата с Томас седяхме един срещу друг в стаята за разпити — спомних си страданието, изписано в очите му. Как ми бе казал, че е искал да ме защити. Какво се бе случило с онова срамежливо, непохватно момче от бедните сектори на Лос Анджелис, момчето, което тренираше с Метиъс всеки следобед? Нещо замъгли погледа ми и бързо избърсах с ръка очите си.

Можех да бъда милостива. Можех да помоля Андън да пощади живота му, да му позволя да излежи присъдата си в затвор и да му дам шанс да изкупи греховете си. Но вместо това просто стоях там със стиснати устни и уверена поза, с кораво като камък сърце. На мое място Метиъс щеше да бъде по-милостив.

Но никога не съм била толкова добър човек, колкото брат ми.

— С това приключва процесът срещу капитан Томас Аликсандър Брайънт и командир Наташа Джеймсън — завърши Андън. Той вдигна ръка към Томас и кимна веднъж. — Капитане, имате ли нещо, което искате да кажете на Сената?

Томас не потрепна дори за миг, по лицето му нямаше никакъв признак на страх, разкаяние или гняв. Наблюдавах го внимателно. След миг той вдигна очи нагоре, където стоеше Андън, и направи нисък поклон.

— Преславни мой, Електор — отвърна с ясен и уверен глас. — Аз посрамах републиката, действайки по начин, който не ви се е харесал и ви е разочаровал. Смирено приемам присъдата си. — Той се изправи и отново козирува. — Да живее републиката.

Когато сенаторите гласно изразиха единомислието си с окончателната присъда на Андън, Томас погледна нагоре към мен. За миг погледите ни се срещнаха. След това аз сведох очи. След малко ги вдигнах и той отново гледаше право напред.

Андън насочи вниманието си към командир Джеймсън.

— Командире — рече той и протегна ръка към нея. Брадичката му се повдигна във величествено положение. — Имате ли нещо, което искате да кажете на Сената?

Тя не потрепна, докато гледаше право към младия Електор. Очите ѝ бяха студени, тъмносиви плочи. След кратка пауза тя най-накрая кимна.

— Да, Електор — рече тя със суров и подигравателен тон, който бе в пълен контраст с този на Томас. Сенаторите и войниците неспокойно се размърдаха, но Андън вдигна ръка, за да запазят мълчание. — Имам да ви кажа няколко думи. Не бях първата, която се надяваше да дочака вашата смърт и няма да съм последната. Вие сте Електорът, но все още сте само едно момче. Не знаете кой сте. — Тя присви очи... и се усмихна. — Но аз знам. Виждала съм много повече от вас — изцеждала съм кръвта на затворници два пъти по-възрастни от вас, убивала съм мъже двойно по-силни от вас, оставяла съм разтреперани изпотрошените тела на затворници, които вероятно са имали два пъти повече кураж от вас. Мислите се за спасителя на тази страна, нали? Но аз знам по-добре кой сте. Вие сте просто син на баща си, а крушата не пада по-далеч от дървото. Той се провали и същото ще сполети и вас. — Усмивката ѝ се разшири, но не се четеше в очите ѝ. — Тази страна ще лумне в пламъци под вашето управление и духът ми ще ви се присмива чак от дълбините на ада.

Изражението на Андън въобще не се промени. Погледът му остана ясен и безстрашен и в този миг бях привлечена от него като

птичка от откритото небе. Той хладно срещна вперените в него очи.

— С това завършва днешният процес — заяви Андън, а гласът му отекна през залата. — Командире, съветвам ви да запазите заплахите си за отряда за разстрел. — След което пъкна ръка зад гърба си и кимна на войниците си. — Махнете ги от погледа ми.

Не зная как Андън можеше да демонстрира толкова малко страх пред командир Джеймсън. Завиждах му. Защото, докато гледах как войниците я отвеждат, усещах единствено дълбок, леденостуден ужас. Сякаш все още не бе приключила с нас. Сякаш ни предупреждаваше да си пазим гърба.

## ДЕЙ

Приземихме се в Денвър на сутринта в деня на извънредния банкет. Дори самите думи ме караха да се изсмея: извънреден банкет? За мен банкет все още означаваше пир и не виждах как някакъв спешен случай трябваше да е причина за огромна камара с храна, дори и да е в чест на Деня на независимостта. Така ли се справяха тези сенатори с кризите, като си тъпчеха дебелите усти?

След като двамата с Идън се настанихме във временния правителствен апартамент и той заспа, изтощен от ранния ни сутрешен полет, аз неохотно го оставих с Луси, за да се срещна с асистента, назначен да ме подготви за тазвечерното събитие.

— Ако някой се опита да се срещне с него — прошепнах на Луси, докато Идън спеше, — поради каквато и да е причина, моля те, обади ми се. Ако някой иска...

Луси, свикнала с параноята ми, ме накара да замълча, като махна с ръка.

— Нека успокоя мислите ви, господин Уинг — отвърна тя и ме потупа по бузата. — Никой няма да се среща с Идън, докато ви няма. Обещавам. Ще ви се обадя незабавно, ако нещо се случи.

Кимнах. Очите ми се спряха върху Идън, сякаш щеше да изчезне, ако мигнех.

— Благодаря.

За да посетя толкова изискано събитие, трябваше да бъда облечен подходящо, а за да съм облечен подходящо, републиката възложи на дъщерята на някакъв сенатор да ме разведе из центъра, където бяха разположени главните зони за пазаруване. Тя ме посрещна точно на мястото, където влакът спираше в централния район. Не можех да я сбъркам — нагиздена бе в стилна униформа от глава до пети, светлокафявите ѝ очи изпъкваха на фона на тъмнокафява кожа, а гъстите ѝ черни къдрици бяха сплетени в плитка. Когато ме разпозна, ми хвърли усмивка. Улових я как ме оглежда, сякаш вече критикуваше облеклото ми.

— Вие трябва да сте Дей — рече тя и пое ръката ми. — Името ми е Фалин Феделма и Електорът ме назначи за ваш водач. — Направи пауза, за да повдигне вежди, гледайки дрехите ми. — Имаме да свършим малко работа.

Погледнах облеклото си. Панталони, пъхнати в протрити ботуши, измачкана риза и стар шал. На улицата щяха да сметнат премяната за луксозна.

— Радвам се, че одобрявате — отвърнах аз.

Но Фалин просто се засмя и ме хвана под ръка. Докато ме водеше към държавна улица за дрехи, която специализираше във вечерно облекло, аз оглеждах тълпите от хора, които се движеха бързо около нас. Добре облечени люди от висшата класа. Трима студенти минаха покрай нас, кикотейки се, облечени във военни униформи на първокурсници и с излъскани ботуши. Когато завихме зад един ъгъл и влязохме в някакъв магазин, аз осъзнах, че войници стояха на пост по протежението на улицата. Много войници.

— Толкова много войници ли има обикновено в центъра? — попитах Фалин.

Тя само сви рамене и премери някакви дрехи върху мен, но видях неспокойството в очите ѝ.

— Не — отвърна Фалин, — не съвсем. Но съм сигурна, че няма за какво да се притеснявате.

Не повдигнах повече въпроса, но вълна на неспокойство премина през главата ми. Денвър укрепваше защитата си. Джун не ми бе обяснила защо иска толкова много да посетя този банкет, толкова, че се свърза лично с мен след толкова месеци без комуникация. Какво, по дяволите, искаше тя от мен? Какво искаше републиката този път?

Ако наистина републиката отново щеше да влиза във война, то тогава може би трябваше да намеря начин да измъкна Идън от страната. В крайна сметка вече имахме правото да напуснем. Не знаех какво ме задържаше тук.

Часове по-късно, след като слънцето бе залязло и започнаха да изстрелват фойерверките по случай рождения ден на Електора из произволни части от града, един джип ме взе от апартамента ми и ме откара до салон „Колбърн“. Надничах нетърпеливо през прозореца. Хора вървяха нагоре-надолу по тротоарите в компактни групички. Тази вечер всеки бе облечен в много специфично облекло — предимно

червено с лек златист грим и републикански гербове, щамповани на видни места тук и там: върху опаката страна на белите ръкавици или върху ръкавите на военните куртки. Питах се колко от тези хора са съгласни с графити надписа „Андън е нашият спасител“ и колко бяха на страната на съобщението „Андън е измамник“. Войски маршируваха нагоре-надолу по улиците. Всички джъмботрони показваха огромни изображения на герба на републиката, последвани от жива връзка от празненствата, случващи се в салон „Колбърн“. Републиканската пропаганда по джъмботроните беше сериозно намалела, а заслуга за това имаше Андън. За съжаление все още нямаше новини за външния свят. Все пак човек не може да има всичко.

Когато стигнахме заоблените стъпала на салон „Колбърн“, по улиците се вихреха празненства, имаше тълпи от хора и намръщени пазачи. Зрителите избухнаха в силни възгласи, когато ме видяха да слизам от джипа, рев, от който се разтресох чак до костите, и пристъп на болка прониза задната част на главата ми. Колебливо им помахах.

Фалин ме чакаше на най-долното стъпало, водещо към салона „Колбърн“. Този път беше облечена в златиста рокля, а по миглите ѝ блещукаше златен прашец. Поклонихме се един на друг, преди да я последвам, и наблюдавах как даваше знак на другите да се отдръпнат от пътя ни.

— Изглеждате елегантно — рече тя. — Някой много ще се зарадва да ви види.

— Не мисля, че Електорът ще се вълнува толкова, колкото си мислите.

Тя ми се усмихна през рамо.

— Не говорех за Електора.

Сърцето ми подскочи при тези думи.

Проправихме си път през екзалтираната тълпа. Протегнах врат и се вгледах в изисканата красота на салона „Колбърн“. Всичко блестеше. Тази вечер всяка от колоните бе украсена с дълги алени знамена, върху които бе изрисуван гербът на републиката, а точно по средата на колоните, над входа на салона, беше окачен най-големият портрет, който някога бях виждал. Гигантското лице на Андън. Фалин ме приведе по коридора, където сенатори водеха непринудени разговори, а други елитни гости общуваха и се смееха едни с други, сякаш всичко в страната вървеше като по вода. Но зад техните

радостни маски се четяха признаци на нервност, примигваха очи и се сбръчкаваха вежди. Тук също оставаше усещането, че има необичайно голям брой войници. Опитах да подражавам на характерния изискан начин, по който гостите се движеха и говореха, но спрях, когато Фалин забеляза, че го правя.

Няколко минути се лутахме из пищния, просторен пейзаж на салона „Колбърн“, изгубени сред море от политици. Акселбантите на пагоните ми дрънчаха. Оглеждах се за нея, макар да не знаех какво щях да ѝ кажа, когато — ако — я откриех. Как въобще щях да я зърна сред целия този проклет разкош? Накъдето и да се обърнехме, виждах навалица от многоцветни рокли и лъскави костюми, фонтани и пиана, келнери, разносящи високи чаши с шампанско, изискани хора с фалшиви усмивки. Усетих как внезапно ме завладява клаустрофобия.

*Къде съм? Какво правя тук?*

Сякаш по поръчка в мига, в който си зададох тези въпроси, най-накрая я съзрях. По някакъв начин, сред всичките тези аристократи, които се сливаха в един размазан портрет, очите ми забелязаха силуета ѝ и се спряха върху нея. Джун. Глъчката около мен се превърна в приглушен неясен шум, тих и безинтересен, и цялото ми внимание безнадеждно се съсредоточи върху момичето, пред което смятах, че ще мога да се изправя.

Беше облечена в аленочервена рокля, спускаща се до пода, а гъстата ѝ, лъскава коса беше вдигната нагоре на тъмни кичури, прихваната с червени, украсени със скъпоценни камъни, гребенчета, които улавяха светлината. Тя бе най-красивото момиче, което някога бях виждал, несъмнено най-прекрасното момиче в залата. Беше станала по-висока през осемте месеца, откакто не я бях виждал, а начинът, по който се държеше — самоуверено и грациозно, с нейната нежна, изящна шия и дълбоките ѝ, тъмни очи, — представляваше образ на съвършенство.

Беше почти съвършена. По-отблизо забелязах нещо, което ме накара да се намръщя. От нея се излъчваше някаква сдържаност, нещо несигурно и неуверено. Различна беше от онази Джун, която познавах. Сякаш безпомощен пред гледката, установих, че водех себе си и Фалин към нея. Спрях се едва когато хората около нея се отдръпнаха и разкриха мъжа, застанал до нея.



Андън. Не трябваше да бъда изненадан, разбира се. Встрани от тях няколко добре облечени момичета напразно се опитваха да привлекат вниманието му, защото той изглеждаше фокусиран единствено върху Джун. Наблюдавах го как се наведе, за да прошепне нещо в ухото ѝ, след което продължи спокойния си разговор с нея и още няколко души.

Когато безмълвно се обърнах, Фалин се намръщи от внезапната промяна на посоката.

— Добре ли сте? — попита тя.

Опитах да се усмихна успокоително.

— О, напълно. Не се притеснявайте.

Чувствах се толкова не на място сред тези аристократи, с техните банкови сметки и шикозни маниери. Без значение колко пари ми хвърляше републиката, аз винаги щях да си остана момчето от улицата.

И бях забравил, че това момче от улицата не подходеше на бъдещата принцеса.

## ДЖУН

*19:35 часа*

*Салон „Колбърн“, централната бална зала*

*20°C*

Стори ми се, че видях Дей сред тълпата. Някакъв проблясък — светлоруса коса, чифт светлосини очи. Вниманието ми внезапно се отклони от разговора с Андън и останалите кандидат-принцепси и протегнах шия, като се надявах да ми се открие по-добра гледка, но той отново бе изчезнал, ако въобще се беше появил. Разочарована, насочих погледа си към останалите и хвърлих добре отрепетирана усмивка към тях. Дали Дей щеше да се появи тази вечер? Със сигурност хората на Андън щяха да ни дадат сигнал, ако Дей бе отказал да се качи на частния самолет, изпратен за него тази сутрин. Но гласът му звучеше толкова резервирано и неловко по микрофона в онази нощ, че вероятно бе преценил, че в крайна сметка не си заслужава да идва. Може би ме мразеше сега, когато бяхме разделени от достатъчно време, за да обмисли спокойно приятелството ни. Отново огледах тълпата, докато другите кандидат-принцепси се смееха на шегите на Андън.

Усещане в стомаха ми подсказваше, че Дей ще бъде тук. Но аз съвсем не съм човек, който разчита на инстинкти. Разсеяно докоснах бижутата в косата си, за да се уверя, че все са още на мястото си. Това не бяха най-удобните украшения, които някога съм носила, но фризьорката бе останала с отворена уста, виждайки как рубините изпъкват върху черните ми кичури, а тази реакция ми бе достатъчна, за да реша, че скъпоценностите си заслужават неприятностите. Не бях много убедена защо положих усилия да изглеждам толкова добре тази вечер. Все пак беше Денят на независимостта и събитието бе мащабно.

— Госпожица Ипарис разцъфна рано, както всички предполагаме, че ще се случи — обясняваше в момента Андън на сенаторите и се обърна с усмивка към мен. Външното му щастие беше престорено и тази вечер нервността се отразяваше във всеки негов

жест. Аз също бях нервна. След месец над градовете на републиката можеше да се веят знамената на колониите. — Учителите й казват, че никога не са виждали ученик да напредва толкова бързо с политическите текстове.

— Благодаря ви, Електор — отвърнах автоматично на комплиментата му.

И двамата сенатори се засмяха, но под веселите им изражения се спотайваше трайната ненавист, която изпитвах към мен, към това дете, което бе посочено от Електора и един ден потенциално можеше да стане техен лидер.

Мариана ми кимна дипломатично, макар и твърдо, но Серж не изглеждаше много доволен от начина, по който Андън изтъкваше качествата ми. Игнорирах тъмния, навъсен поглед, който сенаторът хвърли към мен. Преди се притеснявах от намръщения му взор — сега просто ми беше писнало от него.

— О, да. — Сенатор Танака от Калифорния подръпна яката на военната си куртка и размени поглед с жена си. — Това е чудесна новина, Електор. Сигурен съм, разбира се, че учителите също така знаят и колко много неща могат да се научат за работата на един сенатор, освен от текстовете — чрез дългогодишна практика в камарата на Сената. Както нашият скъп сенатор Кармайкъл тук. — Той направи пауза, за да кимне любезно на Серж, който изду гърди.

Андън отхвърли притесненията му.

— Разбира се — повтори той. — Всяко нещо с времето си, сенаторе.

До мен Мариана въздъхна, наведе се и посочи с брадичка към Серж.

— Ако се вгледаш достатъчно дълго в главата му, може да й пораснат крила и да отлети — измърмори тя.

Усмихнах се на тези думи.

Те изместиха темата от мен към въпроса как най-добре да разпределят учениците в гимназиите сега, когато Изпитанията бяха спрени. Политическите брътвежи ми лазеха по нервите. Отново започнах да оглеждам тълпата за Дей. След още едно безуспешно търсене аз най-накрая сложих ръка върху рамото на Андън и се наведох, за да му прошепна:

— Извинете ме. Връщам се веднага.

Той кимна в отговор. Когато се обърнах и тръгнах да се слея с тълпата, усетих как погледът му се спря върху мен.

Прекарах няколко минути в напразно обикаляне на балната зала, като се поздравявах с различни сенатори и семействата им, докато се разхождах. Къде беше Дей? Опитах се да доловя откъси от разговори или да забележа къде можеше да са се струпали хора. Дей беше знаменитост. Трябва да бе привлякъл внимание, ако вече бе пристигнал. Тъкмо щях да се отправя към другата половина на балната зала, когато бях прекъсната от високоговорителите. Клетвата. Въздъгнах, след което се върнах обратно към мястото, където Андън вече бе заел позиция на сцената, а от двете му страни бяха застанали войници, които държаха републикански знамена.

— Заклевам се във вярност към знамето на американската република...

*Дей.* Ето къде беше.

Застанал на около петнадесет метра, отчасти с гръб към мен, така че виждах само мъничка част от профила му, с пусната надолу и перфектно права коса, а под ръка го държеше момиче в бляскава златиста рокля. Когато го огледах по-внимателно, забелязах, че устните му въобще не се помръдваха. Остана безмълвен през цялата клетва. Вниманието ми отново се концентрира върху случващото се на сцената, когато залата се изпълни с ръкопляскания и Андън започна да произнася предварително подготвеното си слово. С периферното си зрение видях как Дей се завъртя, за да хвърли поглед през рамо. Ръцете ми се разтрепериха в мига, в който зърнах лицето му — наистина ли бях забравила колко красив беше той, как в очите му се отразяваше нещо диво и неопитомено, свободно, дори сред целия този ред и елегантност?

Когато речта приключи, аз се запътих право към Дей. Той беше облечен в перфектно ушита черна военна куртка и костюм. Дали не беше отслабнал? Изглежда, че беше изгубил поне четири килограма и половина, откакто го бях видяла за последно. Неотдавна бе боледувал. Когато се приближих, Дей ме забеляза и прекъсна разговора със своята придружителка. Ирисите му леко се разшириха. Усетих топлината, която се надигаше по бузите ми, но успях да я потисна. Това щеше да бъде първата ни среща лице в лице от месеци и отказвах да приличам на глупачка.

Спрях се на няколко метра. Очите ми се стрелнаха към придружителката му, момиче, което разпознах като Фалин — осемнадесетгодишната дъщеря на сенатор Феделма.

Двете с нея разменихме бързи кимвания. Фалин се ухили.

— Здравсти, Джун — поздравя ме тя. — Тази вечер изглеждаш великолепно.

Усмихнах ѝ се искрено — приятна промяна след всичките оттренирани усмивки, които отправях към другите кандидат-принцепси.

— Ти също — отвърнах.

Фалин не се забави нито за един неловък миг — забеляза леко изчервените ми бузи и се поклони и на двама ни. След което се отправи обратно към тълпата и ни остави с Дей сами сред морето от хора.

За секунда само се гледахме един друг. Наруших мълчанието, преди да бе продължило твърде дълго.

— Здравсти — започнах. Огледах лицето му, като си опреснявах спомените с всеки малък детайл. — Радвам се да те видя.

Дей се усмихна и се поклони, но погледът му не се откъсна от мен. Начинът, по който ме гледаше, ставаше причина вълни от страст да минават през тялото ми.

— Благодаря за поканата.

Да чуя отново гласа му, изправена пред него... Поех си дълбоко дъх и се напомних защо го бях поканила. Очите му танцуваха по лицето и роклята ми — изглеждаше готов да я коментира, но след това се отказа и махна с ръка към залата.

— Хубавичко парти сте си спретнали тук.

— Никога не е толкова забавно, колкото изглежда — отвърнах тихо, за да не ме чуят другите. — Мисля, че някои от тези сенатори може да се пръснат от яд, че са принудени да разговарят с хора, които не харесват.

По устните на Дей се появи лека усмивка на облекчение от закачката ми.

— Радвам се, че не съм единственият, който е нещастен.

Андън вече бе напуснал сцената и коментарът на Дей ми напомни, че скоро трябваше да го съпровожда на банкетата. Мисълта ме накара да изтрезнея.

— Време е — рекох аз и магнах на Дей да ме последва. — Банкетът е в съвсем тесен кръг. Ти, аз, другите кандидат-принцепси и Електорът.

— Какво се е случило? — попита Дей, когато ме настигна и закрачи до мен. Ръката му се докосна до моята и по кожата ми пролазиха тръпки.

С усилие успях да затая дъх.

*Концентрирай се, Джун.*

— Не каза нищо конкретно по време на последния ни разговор. Надявам се, че има сериозна причина, която налага да понасям компанията на тези превзети дрисльовци от Конгреса.

Не можех да прикрия удоволствието от начина, по който Дей говореше за сенаторите.

— Ще разбереш, когато стигнем. И се въздържай да отправяш обиди. — Отместих поглед от него към тесния коридор, към който се бяхме запътили — приемна „Джаспър“, дискретно помещение встрани от главната бална зала.

— Това няма да ми хареса, нали? — измърмори Дей в ухото ми.

У мен се надигна чувство на вина.

— Най-вероятно не.

Настанихме се в усамотена банкетна стая, малка, правоъгълна маса от черешово дърво със седем места, и след малко вътре влязоха Серж и Мариана. Те застанаха от двете страни на запазения за Андън стол. Аз останах до Дей, както бе поискал Електорът. Двама сервитьори минаха покрай масата и поставиха пред всяко място изискани блюда със салата от свинско и пъпеш. Серж и Мариана вежливо си бърбяха, но нито Дей, нито аз обелвахме дума. От време на време скришом хвърлях поглед към него. Той гледеше неловко намръщен подредените пред него редици от вилици, лъжици и ножове и се опитваше да установи за какво служат, без да търси помощ. *О, Дей.* Не зная защо това стана причина в стомаха ми да нахлуе болезнено, объркано чувство или защо почувствах как нещо ме накара да усетя със сърцето си, че съм по-близо до него. Бях забравила как дългите му мигли улавяха светлината.

— Какво е това? — прошепна ми той и вдигна един от приборите.

— Нож за масло.

Дей го погледна намръщено и прокара пръст по тъпия, заоблен ръб.

— Това — измрънка той — не е нож.

До него Серж също бе забелязал колебанието му.

— Предполагам, че там, откъдето идвате, не сте свикнали да използвате вилици и ножове? — хладно го попита той.

Дей настръхна, но не се поколеба и за секунда. Сграбчи един по-голям нож за рязане, като нарочно разбърка внимателно подредените прибори пред себе си, и нехайно го размаха. Серж и Мариана се отдръпнаха от масата.

— Там, откъдето идвам, залагаме повече на ефективността — отвърна той. — Нож като този едновременно се използва като шиш за храна, за мазане на масло и за да прережем нечие гърло.

Естествено, Дей никога не бе прерязвал нечие гърло, но Серж не знаеше това. Той сбърчи презрително нос при отговора, но лицето му пребледня. Наложил ми се да се преструвам, че кашлям, за да не се изсмея на подигравателно-сериозното изражение на Дей. Думите му наистина звучаха заплашително за някой, който не го познаваше добре.

Забелязах също така и нещо, което бях пропуснала по-рано — Дей изглеждаше блед. Много по-блед, отколкото си го спомнях.

Веселото ми настроение се изпари. *Дали скорошното му боледуване не е било по-сериозно, отколкото първоначално предполагах?*

Андън влезе в залата минута по-късно, ставайки причина за обичайната суматоха, когато всички се изправихме в негова чест, а той ни даде знак да заемем отново местата си. Придружаваха го четирима войници, единият от които затвори вратата зад Електора, и най-сетне останахме сами за нашата тайна вечеря.

— Дей — отправи поздрав Андън, след което направи пауза, за да кимне вежливо към него. Дей не изглеждаше доволен от оказаното му внимание, но успя да отвърне на жеста. — Радвам се отново да те видя, макар и при злощастни обстоятелства.

— Много злощастни — отвърна Дей.

Преместих се неловко на стола си и се опитах да си представя по-неприятен сценарий от настоящата уговорка за вечеря.

Андън не обърна внимание на недружелюбния отговор.

— Нека те запозная с настоящата ситуация. — Той остави вилицата си. — Договорът за примирие, по който работим заедно с колониите, се отлага към момента. Някакъв вирус силно е поразил градовете по южния боен фронт на колониите.

До мен Дей скръсти ръце и огледа присъстващите с подозрително изражение на лицето, но Андън продължи.

— Те вярват, че ние сме отговорни за вируса, и настояват да им изпратим лекарство, ако искаме да продължим мирните преговори.

Серж прочисти гърло и понечи да каже нещо, но Андън вдигна ръка, за да му даде знак да замълчи. След това продължи, като разкри всички детайли: как първоначално колониите бяха изпратили остро съобщение до републиката, в което настояваха за информация за вируса, който сеел безпорядък сред войската им, бързо бяха изтеглили заразените си войници и бяха изпратили своя ултиматум на генералите от бойния фронт, предупреждавайки за тежките последствия, ако незабавно не им предоставим лекарство.

Дей изслуша всичко, без да помръдне и без да обели дума. Едната му ръка беше стиснала ръба на масата толкова силно, че славите на пръстите му бяха побелели. Зачудих се дали се досещаше накъде води това и как то бе свързано с него, но той просто изчака Андън да завърши.

Серж се облегна назад в стола си и се намръщи.

— Ако колониите искат да си играят игрички с нашето мирно предложение — рече подигравателно той, — то нека бъде така. Воювахме доста дълго... ще успеем да се справим още известно време.

— Не, не можем — намеси се Мариана. — Наистина ли смяташ, че Обединените нации ще приемат новината, че мирното споразумение се е провалило?

— Колониите разполагат ли с някакви доказателства, че ние сме причината за заразата? Или просто отправят празни обвинения?

— Именно. Ако те смятат, че ние ще...

Внезапно Дей проговори с лице обърнато към Андън.

— Стига сме се бавили — рече той. — Каж ми защо съм тук? — Не говореше високо, но от заплашителния му тон разговорът в стаята притихна.



Андън отвърна на погледа му с не по-малка сериозност. Той си пое дълбоко дъх.

— Дей, вярвам, че тази ситуация е вследствие на едно от биооръжията на баща ми и вирусът произлиза от кръвта на брат ти Идън.

Очите на Дей се стесниха.

— И?

Андън изглеждаше разколебан, дали да продължи.

— Има много причини, поради които не исках всичките ми сенатори да бъдат тук с нас. — Той се наведе напред, сниши глас и хвърли смирен поглед към Дей. — Не желая да слушам никой друг в този момент. Искам да чуя теб. Ти си сърцето на народа, Дей — винаги си бил. Отказал си се от всичко, което имаш, за да го защитаваш. — До мен Дей настръхна, но Андън продължи: — Страхувам се за народа. Притеснявам се за неговата сигурност, притеснявам се, че ще го предадем на врага, точно когато започнахме да сглобяваме мозайката. — Гласът му стана още по-тих. — Трябва да взема някои трудни решения.

Дей повдигна вежди.

— Какви са тези решения?

— Колониите отчаяно искат лекарство. Те ще ни унищожат, за да го получат — ще унищожат всичко, за което двамата с теб ни е грижа. Единственият шанс да открием такова лекарство е да поставим Идън под временно...

Дей избута стола от масата и стана.

— Не — заяви той.

Гласът му бе равен и студен, но си спомнях достатъчно добре стария, разгорещен спор, който двамата водехме, и успях да разпозная гнева, скрит под спокойствието му. Без да изрече нищо повече, той се обърна и излезе.

Серж понечи да стане, без съмнение, за да се разкреци на Дей за неговата груба постъпка, но Андън му хвърли предупредителен поглед и му даде знак да седне. След това се обърна към мен с поглед, който казваше: *Говори с него. Моля те.*

Наблюдавах отдалечаващата се фигура на Дей. Той има пълното право да откаже, пълното право да ни мрази за това, което искаме от

него. Но все пак се улових, че се надигам от стола си, отдръпнах се от банкетната маса и бързо се завтекох към него.

— Дей, почакай — извиках. Думите болезнено ми напомниха за последния път, когато бяхме заедно в една стая и се бяхме сбогували.

Отправихме се към малкия коридор, който водеше обратно към главната бална зала. Дей не се обърна, но, изглежда, забави крачка, в опит да ме остави да го догоня. Когато най-сетне го настигнах, си поех дълбоко дъх.

— Виж, знам, че...

Дей вдигна пръст до устните си, давайки ми знак да замълча, и ме хвана за ръката. Усетих топлата му кожа през плата на ръкавицата. Чувството, което изпитах, когато уви пръстите си около моите, бе толкова шокиращо след всичките тези месеци, че забравих останалата част от изречението си — всичко в него, докосването, близостта му, ме караше да се чувствам истинска.

— Да поговорим насаме — прошепна ми той.

Влязохме в една от вратите по коридора, затворихме я след себе си и врътнахме ключалката. Очите ми решително огледаха стаята — частна зала за вечери, с изключено осветление, една кръгла маса и дванадесет стола, покрити с бели покривки, и един висок сводест прозорец на задната стена, от който бликаше струи лунна светлина. Тук косата на Дей се превърна в някаква сребриста материя. Погледът му отново се спря върху мен.

Дали си въобразявах, или и той изглеждаше развълнуван колкото мен от краткия миг, в който се бяхме държали за ръце? Внезапно усетих стегнатия корсаж на роклята, въздуха, който обгръщаше раменете, и ключиците ми, тежестта на плата и бижутата в косата ми. Очите на Дей се спряха върху рубинената огърлица на шията ми. Подаръкът, който ми бе дал на раздяла. Бузите му леко поруменяха в тъмното.

— И така — рече той, — наистина ли това е причината да съм тук?

Въпреки гнева в гласа му прямите му думи прозвучаха като хладен, сладък бриз след всичките тези месеци на премерени политически приказки. Искях да го вдишам.

— Колониите отказват да приемат каквито и да е други условия — отвърнах. — Те са убедени, че разполагаме с лекарство срещу

вируса, а единственият, който би могъл да носи в себе си това лекарство, е Идън. Републиката вече прави тестове, проверяват други предишни... експерименти... за да видят дали могат да открият нещо.

Дей се сви, скръсти ръце на гърдите си и ме изгледа навъсено.

— Вече правят тестове — измърмори на себе си той и втренчи поглед в осветения от луната прозорец. — Съжалявам, че не мога да посрещна с повече ентузиазъм тази идея — добави сухо той.

Затворих очи за миг.

— Нямаме много време — признах аз. — С всеки изминал ден, в който не доставяме лекарството, разгневяваме колониите още повече.

— И какво ще стане, ако не им дадем нищо?

— Знаеш какво ще се случи. Война.

Нотка на страх се появи в очите на Дей, но той все пак сви рамене.

— Републиката и колониите са във война от цяла вечност. С какво тази ще бъде по-различна?

— Този път те ще спечелят — прошепнах. — Имат силен съюзник. Знаят, че сме уязвими в преходния период на избор на нов, млад Електор. Ако не им доставим това лекарство, нямаме никакъв шанс. — Присвих очи. — Не си ли спомняш какво видяхме, когато отидохме в колониите?

За миг Дей остана безмълвен. Макар че не го изрече на глас, видях противоречието, ясно изписано по лицето му. Най-накрая той въздъхна и присви гневно устни.

— Смяташ, че ще позволя на републиката отново да вземе Идън? Ако Електорът вярва в това, то аз наистина съм направил грешка, като застанах зад него и го подкрепих. Не съм му помагал, за да видя как отново захвърля брат ми в някаква лаборатория.

— Съжалявам — отвърнах. Нямаше смисъл да се опитвам да го убедя колко неприятна беше ситуацията и за Андън. — Той не трябваше да те моли по подобен начин.

— Той те е накарал да го направиш, нали? Обзалагам се, че и ти също си се възпротивила, нали? Знаеш как изглежда цялата тази работа. — Тонът му стана още по-гневен. — Знаела си какъв ще е отговорът ми. Защо въпреки това ме повика?

Погледнах го в очите и изрекох първото нещо, което ми мина през ума.

— Защото исках да те видя. Не е ли това причината ти също да се съгласиш да дойдеш?

Думите ми го накараха да замлъкне за миг. След което се завъртя, вдигна ръце във въздуха и въздъхна.

— Кажи ми тогава какво мислиш ти. Кажи ми истината. Какво би ме помолила да направя, ако не чувстваше абсолютно никакъв натиск от когото и да е в тази страна?

Прибрах кичур коса зад ухото си. *Запази самообладание, Джун.*

— Бих... — започнах, след което се разколебах.

Какво щях да кажа? Логически бях съгласна с преценката на Андън. Ако колониите стореха това, с което ни заплашваха, ако ни атакуваха с цялата си мощ с помощта на държава — суперсила, то тогава много невинни животи щяха да бъдат погубени, освен ако не рискувахме един такъв живот. Просто нямаше по-лесна възможност. Освен това можехме да гарантираме, че Идън ще бъде третиран по възможно най-добрия начин от най-добрите лекари и ще има осигурен най-добрия физически комфорт. Дей можеше да присъства по време на всички процедури — можеше да наблюдава точно какво се случва. Но как да обясня това на едно момче, което вече бе загубило цялото си семейство, което и преди бе виждало как провеждат експерименти с брат му, и върху което също бяха правени експерименти? Това бе една подробност, която Андън не разбираше толкова добре, колкото мен, макар на хартия да познаваше миналото на Дей — той все още не познаваше самия Дей, не бе пътувал с него и не бе ставал свидетел на страданието, през което бе преминал. Въпросът беше твърде сложен, за да бъде разрешен с проста логика.

Най-важното — Андън не можеше да гарантира безопасността на брат му. Всичко щеше да съдържа известен риск, а аз знаех с абсолютна сигурност, че нищо на този свят не може да накара Дей да поеме този риск.

Той вероятно забеляза терзанието, танцуващо по лицето ми, защото поомекна и се приближи. На практика усещах горещината, която излъчваше, топлината от близостта му, която ме караше да дишам учестено.

— Тази вечер дойдох тук заради теб — рече тихо той. — Няма нищо друго на този свят, с което да ме убедят да дойда. Не мога да отхвърля единствено твоята молба. Казаха ми, че ти лично... — Той

прегълтна. В изражението му бушуваше позната борба от емоции, която остави в мен неприятно чувство — емоции, които разпознавах като копнеж по онова, което имахме някога, и страдание заради това, че бе пожелал едно момиче, което бе унищожило семейството му. — Толкова е хубаво да те видя, Джун.

Той произнесе думите така, сякаш освобождаваше тежко бреме, което го бе потискало. Запитах се дали може да чуе как сърцето ми блъска като обезумяло в ребрата ми. Когато обаче проговорих, успях да запазя гласа си равен и спокоен.

— Добре ли си? — попитах. — Изглеждаш блед.

Бремето се върна в погледа му и краткият миг на интимност се изпари, когато се отдръпна и започна да си играе с ръбовете на ръкавиците си. Той винаги е ненавиждал ръкавиците — спомних си аз.

— Изкарах лош грип през последните няколко седмици — отвърна Дей и бързо ми се ухили. — Вече съм по-добре.

Очите му едва доловимо се отместиха встрани, той се почеса по крайчеца на ухото, крайниците му бяха сковани, липсваше синхрон между думите и усмивката му.

Наклоних глава към него и се намусих.

— Ти си ужасен лъжец, Дей — рекох. — По-добре ми кажи какво те мъчи.

— Няма нищо за казване — отвърна автоматично той. Този път насочи погледа си към пода и сложи ръце в джобовете си. — Ако изглеждам зле, то е, защото съм притеснен за Идън. След една година лечение все още не вижда кой знае колко. Лекарите ми казват, че може да се нуждае от някакви специални контактни лещи и дори и тогава може никога да не възвърне напълно зрението си.

Знаех, че това не е истинската причина зад изтощения вид на Дей, но той бе наясно, че повдигайки темата за възстановяването на Идън, ще сложи край на въпросите, които аз можех да задавам. Е, ако наистина не искаше да споделя с мен, нямаше да го притискам. Неловко прочистих гърло.

— Това е ужасно — прошепнах. — Много съжалявам да го чуя. Иначе той добре ли се справя?

Дей кимна. Отново замълчахме, облети от лунната светлина. Не можех да се сдържа и да не си спомня последния път, когато бяхме сами, когато той обгърна с ръце лицето ми, когато сълзите му капеха

по бузите ми. Спомних си начина, по който бе прошепнал „Съжалявам“ до устните ми. Сега, докато стояхме на метър разстояние един от друг и се гледахме втренчено, усетих резервираност — тя се дължеше на времето, което бяхме прекарвали разделени, миг, изпълнен с напрежението при първата среща и чувството на неувереност между непознати.

Дей се наведе към мен, сякаш притеглен от някаква невидима сила. Печалната молба, изписана на лицето му, усука стомаха ми в болезнени възли. *Моля те, недей да искаш това от мен, се четеше в очите му. Моля те, недей да ме молиш да предам брат си. Бих направил всичко друго за теб. Само не и това.*

— Джун, аз... — прошепна той. Гласът му пресекна, заплашвайки да излее душевната мъка, която таеше в себе си. Така и не довърши изречението си. Вместо това въздъхна и склони глава.

— Не мога да се съглася с условията на твоя Електор — заяви той с мрачен тон. — Няма да предам брат си на републиката за поредния експеримент. Кажу ми, че ще му сътруднича да намерим друго решение. Разбирам колко сериозно е всичко това — не желая да видя как републиката рухва. Ще се радвам да помогна, за да измислим някакъв друг изход. Но Идън няма да бъде замесен в това решение.

И това бе краят на разговора ни. Дей ми кимна за сбогом, остана на място няколко секунди, след което пристъпи към вратата. Облегнах се на стената от внезапно обзелата ме умора. Когато той вече не беше наблизо, енергията изчезна, цветовете се притъпиха, лунната светлина посивя, докато само преди миг бе сребриста. Внимателно го огледах за последен път, анализирайки го с крайчеца на очите. Той избягна погледа ми. Нещо не бе в ред.

*Какво пропусках?*

Той отвори вратата. Изречението му стана по-сурово, точно преди да излезе от стаята.

— И ако поради някаква причина републиката се опита насилствено да вземе Идън, ще насъскам народа срещу Електора толкова бързо, че революцията ще избухне още преди да успее да мигне.

## ДЕЙ

Определено досега трябваше да съм свикнал с кошмарите.

Този път сънувах, че двамата с Идън се намирахме в болницата в Сан Франциско. Някакъв лекар нагласяше нов чифт очила за Идън. Налагаше ни се да ходим в болницата поне веднъж седмично, за да могат да следят как очите на брат ми бавно се приспособяват към лечението, но това бе първият път, когато видях лекар да му се усмихва окуражително. Беше добра поличба, нали?

Идън се обърна към мен, ухили се и наперено изду гърди. Нямахме как да не се засмея.

— Как изглеждат? — попита ме той, докато въртеше с ръце огромните си нови рамки.

Очите му все още имаха онзи странен бледорозов цвят и не можеше да ги фокусира върху мен, но забелязах, че вече различаваше някои неща, като например стените наоколо и светлината от прозорците. Сърцето ми подскочи при тази гледка. Имаше напредък.

— Приличаш на единадесетгодишен бухал — отвърнах и отидох до него, за да разроша косата му.

Той се засмя и бутна настрана ръката ми.

Докато чакахме документите в кабинета, наблюдавах как Идън усърдно сглобява парченца хартия в някакъв сложен модел. Налагаше му се да седи прегърбен, надвесен над хартийките, за да вижда какво прави, осакатените му очи бяха почти събрани в една точка от концентрация, пръстите му бяха чевръсти. Кълна се, това хлапе просто не можеше да не се занимава с нещо.

— Какво е това? — попитах го след малко.

Беше твърде концентриран, за да ми отвърне веднага. Най-накрая, когато напъха едно последно триъгълно парче хартия в модела, той го вдигна и ми се ухили дръзко.

— Ето — рече Идън и посочи нещо, което приличаше на листо от хартия, подаващо се от хартиена топка. — Дръпни го.

Така и направих. За мое изумление моделът се трансформира в елегантна триизмерна хартиена роза. Отвърнах на усмивката му в съня си.

— Доста впечатляващо.

Идън си взе обратно хартиения модел.

В този миг из цялата болница се разнесе воят на сирената. Идън изпусна хартиеното цвете и скочи на крака. Слепите му очи бяха широко ококорени от ужас. Хвърлих поглед през прозорците на болницата, където се бяха събрали лекарите и медицинските сестри. Навън, над хоризонта на Сан Франциско, редица въздушни кораби на колониите се приближаваха все по-близо и по-близо към нас. Градът под тях гореше в хиляди огънове.

Сирената виеше оглушително. Хванах Идън за ръката и двамата бързо излязохме от стаята.

— Трябва да се измъкнем оттук — извиках.

Когато той се препъна, неспособен да види накъде вървим, аз го метнах на гърба си. Навсякъде около нас търчаха хора.

Стигнах до стълбището... и там ни спряха войници на републиката. Един от тях издърпа Идън от гърба ми. Той крещеше и риташе към хората, които не можеше да види. Борех се, за да се освободя от войниците, но хватката им бе непоклатима и усещах как крайниците ми сякаш потъват в дълбока кал.

*Нуждаем се от него* — прошепна в ухото ми някакъв неразпознаваем глас. — *Той може да спаси всички нас.*

Изкрещях силно, но никой не ме чу. В далечината въздушните кораби на колониите се прицелиха в болницата. Стъклата навсякъде около нас се пръскаха. Усетих парещия огън. На пода лежеше хартиеното цвете на Идън — ръбовете му се бяха набръчкали от пламъците. Вече не виждах брат си.

Нямаше го. Беше мъртъв.

Блъскащо главоболие ме извади от съня ми. Войниците изчезнаха, сирената замлъкна, хаосът в болницата затихна сред тъмносинята светлина в спалнята ни. Опитах се да си поема дълбоко въздух и се огледах за Идън, но болката в главата се заби в задната част на черепа ми като шило за лед и аз подскочих, изпъшквайки. Сега вече си спомнях къде всъщност се намирах. Бях в апартамент за временно пребиваване, бях се върнал в Денвър на сутринта, след като се бях



видял с Джун. На нощното шкафче стоеше обичайният радиопредавател — все още настроен на вълните, които вероятно използваша патриотите.

— Даниел? — Идън се размърда в леглото до мен. Усетих облекчение точно в разгара на страданията ми. Било е само кошмар. Както винаги. Само кошмар. — Добре ли си? — Отне ми около секунда, за да осъзная, че зората още не беше настъпила напълно — стаята все още изглеждаше мрачна и единственото, което различавах сред синкавата тъмнина на нощта, бе силуетът на брат ми.

Не отговорих веднага. Вместо това провесих крака от едната страна на леглото, заставайки с лице към него, и стиснах главата си с две ръце. Още един разтърсващ пристъп на болка завладя долната част на мозъка ми.

— Дай ми лекарството — измърморих на Идън.

— Да повикам ли Луси?

— Не. Недей да я будиш — отвърнах. Луси вече бе изкарала две безсънни нощи заради мен. — Лекарството.

Болката ме правеше по-груб от обикновено, но Идън скочи от леглото, преди да успея да се извиня. Веднага започна да търси, опипвайки за флакончето със зелени хапчета, което винаги стоеше на нощното шкафче между леглата ни. Сграбчи го и доста точно го насочи към мен.

— Благодаря. — Взех шишенцето от ръката му, изсипах три хапчета в дланта си и се опитах да ги погълна. Гърлото ми бе твърде сухо. Надигнах се от леглото и се заклатушках към кухнята.

Зад мен Идън още веднъж попита:

— Сигурен ли си, че си добре?

Но болката в главата ми бе толкова силна, че едва успях да го чуя. Дори едва можех да виждам.

Стигнах до кухненската мивка и развъртях крана, събрах малко вода в шепите си и я изпих заедно с лекарството. След това се свлякох на пода в тъмнината и се облегнах на студената метална врата на хладилника.

Всичко е наред. Главоболията ми бяха станали по-тежки през последната година, но лекарите ме уверяваха, че тези пристъпи няма да продължават повече от половин час. Естествено, те също така ми казаха, че ако някой от тези пристъпи ми се стори изключително

тежък, трябва незабавно да отида в спешното отделение. Затова всеки път, когато получавах главоболие, се чудех дали карам един типичен ден... или последния в живота си.

Няколко минути по-късно Идън с препъване влезе в кухнята със своя крачкомер, а устройството бипкаше всеки път, когато се приближеше твърде много до някоя стена.

— Може би трябва да помолим Луси да се обади на лекарите — прошепна той.

Не зная защо, но гледката, която представляваше Идън, докато опипваше пътя си из кухнята, ме накара да изпадна в пристъп на тих, неконтролируем смях.

— Човече, виж ни — отвърнах. Смяхът ми се превърна в кашлица. — Какъв екип сме само, нали?

Идън ме откри и постави неуверено ръка върху главата ми. Седна до мен с кръстосани крака и ми се усмихна горчиво.

— Хей, с твоя метален крак и половин мозък и моите остатъчни четири сетива двамата сме почти цял човек.

Изсмях се по-силно, но от това болката в главата ми още повече се засили.

— Кога стана толкова саркастичен? — побутнах го приятелски.

Седяхме мълчаливо прегърбени през следващия час, а главоболието не спираше и не спираше. Вече се гърчех от болка.

Бялата ми риза бе подгизнала от пот, а по лицето ми се стичаха струйки от сълзи. Идън седеше до мен, стиснал в своите малки длани ръката ми.

— Опитай се да не мислиш за това — увещаваше ме шепнешком, присвивайки към мен бледорозовите си очи. Той бутна черните рамки на очилата си по-нагоре върху носа си. Припомних си откъслечни детайли от кошмара си, видения как ръката му се отскубва от моята. Звукът от писъците му. Стиснах толкова силно ръката му, че той трепна. — Не забравяй да дишаш. Лекарите винаги казват, че дълбокото поемане на въздух помага, нали? Вдишай, издишай.

Затворих очи и се опитах да следвам командите на малкия си брат, но ми бе трудно въобще да мога да го чуя през блъскането в главата ми. Болката бе мъчителна, всепоглъщаща, като нажежен до бяло нож, който многократно се забива в задната част на мозъка. Вдишай, издишай. Моделът беше следният: първо — усещаш

притъпена, сковаваща болка, последвана от възможно най-лошата такава, която преминава през главата ти като копие, промушено през черепа, а сблъсъкът с него е толкова силен, че цялото ти тяло се вцепенява — трае около три пълни секунди, следва кратък миг на облекчение. След това се повтаря отново.

— Колко време измина? — изпъсках към Идън.

Бледа синя светлина бавно се процеждаше през прозорците.

Той извади малък квадратен комуникатор и натисна единственото му копче.

— Колко е часът? — попита той.

Устройството незабавно отговори:

— Пет и тридесет.

Идън остави комуникатора настрана.

— Изминал е почти час. Продължавало ли е толкова дълго преди?

Умирам. Наистина умирам. В моменти като този се чувствах доволен, че вече не се срещам често с Джун. Мисълта да ме види потен и мръсен на кухненския ми под, стиснал отчаяно ръката на малкото ми братче като някой ревлив слабак, докато тя изглежда зашеметяващо в своята аленочервена рокля с обсипана с бижута коса... Знаете ли, дори се радвах, че мама и Джон не могат да ме видят в този момент.

Когато изстенах от още един мъчителен и остър пристъп на болка, Идън отново извади комуникатора си и натисна бутона.

— Край. Обаждам се на лекарите. — Когато устройството изпиука, канейки го да подаде команда, той нареди: — Дей се нуждае от линейка. — След това, преди да успея да възразя, повиши глас и извика Луси.

Няколко секунди по-късно я чух да приближава. Не включи осветлението — знаеше, че това само прави главоболията ми още по-тежки. Вместо това видях набития ѝ силует в тъмнината и я чух да вика:

— Дей! Откога седиш тук? — Тя се втурна към мен и опря пълната си ръка до бузата ми. След това хвърли поглед на Идън и докосна брадичката му. — Обади ли се да повикаш лекарите?

Идън кимна. Луси отново огледа лицето ми, притеснено и неодобрително изцъка с език и побърза да вземе мокра кърпа.

В този миг последното място, където исках да отида, бе в някоя републиканска болница... но Идън вече се бе обадил, а и щеше да е по-добре да не умирам. Зрението ми започна да става размазано и осъзнах, че причината за това бе, че очите ми не спираха да сълзят. Избърсах с ръка лицето си и изтощено се усмигнах на Идън.

— По дяволите, от мен капе вода като от някой спукан кран.

Идън се опита да отвърне на усмивката ми.

— Да, имал си и по-добри дни.

— Хей, хлапе. Помниш ли онзи път, когато Джон те помоли да се грижиш за растенията му и да ги поливаш?

Идън се намръщи за секунда, ровейки се из спомените си, след което на лицето му изгря усмивка.

— Добра работа свърших, нали?

— Построй онзи малък импровизиран катапулт пред вратата ни. — Затворих очи и се отдадох на спомена, като временно се разсеях и забравих за болката. — Да, спомням си това изобретение. Ти постоянно мяташе водни балони по горките цветя.

Останаха ли им въобще някакви венчелистчета, след като приключи? О, човече, Джон беше толкова бесен. — Той беше още по-ядосан, защото Идън бе едва на четири по онова време, а как да накажеш малкото си братче, което те гледа с ококорени очи?

Идън се изкикоти. Потреперих, когато още една вълна от болка ме заля.

— Какво казваше мама за нас? — попита брат ми.

Сега вече усетих, че и той също се опитваше да насочи мислите ми върху други неща.

Успях да се усмигна.

— Мама казваше, че да гледа три момчета е като да има говорещо торнадо за домашен любимец. — Двамата се засмяхме за миг, после стиснах отново очи.

Луси се върна с кърпата. Постави я на челото ми, а аз въздъхнах облекчено при допира е хладната ѝ повърхност. Луси измери пулса ми, а след това и температурата.

— Даниел — обади се Идън, докато тя се занимаваше с мен. Той се приближи още по-близо, очите му продължаваха да гледат втренчено в една точка отдясно на главата ми. — Дръж се, чуваш ли?

Луси го погледна намръщено заради това, което загатваше тонът му.

— Идън — смъмри го тя. — Искам повече оптимизъм в тази къща.

В гърлото ми се надигна буца и дишането ми се учести. Джон бе загинал, мама бе загинала, татко бе загинал. Наблюдавах Идън с натежало сърце. Преди се надявах, че тъй като той бе най-малкият, ще може да се поучи от моите грешки и тези на Джон и ще бъде най-успелият, може би ще постъпи в колеж или ще изкарва добри пари като механик, че ние ще бъдем около него, за да го напътстваме през трудните моменти в живота. Какво щеше да се случи с него, ако и аз си отидех? Какво щеше да се случи, ако трябваше да се изправи сам срещу републиката?

— Идън — прошепнах му внезапно и го придърпах по-близо. Очите му се разшириха от настоящия ми тон. — Слушай внимателно, ясно? Ако от републиката някога те помолят да отидеш с тях, ако някога не съм си вкъщи или съм в болницата и те дойдат и почукат на вратата ни, никога недей да тръгваш с тях. Разбра ли ме? Първо, ще ми се обадиш, ще извикаш Луси, ще... — Поколебах се. — Ще потърсиш Джун Ипарис.

— Твоята кандидат-принцепс?

— Тя не е моята... — Намръщих се от нов пристъп на болката. — Просто го направи. Обади й се. Кажи й да ги спре.

— Не разбирам...

— Обещай ми. Недей да тръгваш с тях, каквото и да става. Разбра ли?

Отговорът ми беше прекъснат от разтърсваща болка, която ме връхлетя толкова силно, че рухнах на земята и се свих на топка. Издадох задавен писък — имах чувството, че главата ми е разцепена надве. Дори опрях трепереща ръка до тила си, сякаш за да се уверя, че мозъкът ми не изтича върху пода. Някъде над мен Идън крещеше. Луси отново се обади на лекаря, този път бе направо обезумяла.

— Просто побързайте! — крещеше тя. — Побързайте!

Когато медиците пристигнаха, аз ту се свестях, ту изпадах в безсъзнание. През мъгла от омара усетих как ме вдигат от кухненския под и ме изнасят от жилищната кула, след това ме вкараха в чакаща линейка, която бе дегизирана като обикновен полицейски джип. Сняг

ли валеше? Няколко леки снежинки паднаха върху лицето ми и ме изненадаха с пробождащата си хладина. Извиках имената на Идън и Луси — те отговориха отнякъде, където не можех да ги зърна.

След това бяхме в линейката и потеглихме.

Всичко, което виждах, бяха цветни петна, мъгляви кръгове, движещи се напред-назад, сякаш надничах през дебело и неравно стъкло. Опитах се да разпозная някои от формите. Дали бяха хора? Силно се надявах да е така — иначе наистина бях мъртъв, или може би се носех сред океана и навсякъде около мен плуваха отломки. В това нямаше логика обаче, освен ако лекарите просто не бяха решили да ме хвърлят направо в Тихия океан и да забравят за мен. Къде беше Идън? Сигурно го бяха отвели. Точно като в кошмара. Бяха го завлекли в лабораториите.

Не можех да дишам.

Опитах да вдигна ръце към гърлото си, но тогава някой извика нещо и усетих тежест върху тях, която ги прикова. Нещо студено се спускаше в гърлото ми и ме давеше.

— Успокой се! Добре си. Опитай се да преглътнеш.

Направих каквото ми нареди гласът. Преглъщането се оказа трудно, отколкото си мислех, но най-накрая успях и студеното нещо се плъзна надолу в гърлото ми и стомаха, смразявайки ме до мозъка на костите ми.

— Точно така — продължи вече малко по-спокойно гласът. — Мисля, че ще помогне при бъдещи главоболия. — Изглеждаше, че вече не говори на мен и секунда по-късно още един глас се намеси.

— Явно, че има някакъв ефект, докторе.

Сигурно отново бях припаднал, защото, когато се събудих, формата на тавана беше различна и светлината от късен следобед се спускаше в стаята ми. Примигнах и се огледах наоколо. Мъчителната болка в главата ми бе изчезнала, поне засега. Също така виждах достатъчно ясно, за да осъзная, че съм в болнична стая, портретът на Андън бе окачен на едната стена, а на другата имаше екран, по който вървяха новините. Изстенах, след което отново затворих очи и изпъшках. Глупави болници. Бяха ми дошли до гуша.

— Пациентът е буден.

Обърнах се и видях монитор близо до леглото ми, който изричаше тази фраза. Секунда по-късно от говорителите се обади глас

на истински човек.

— Господин Уинг?

— Да?

— Брат ви скоро ще дойде да ви види.

Веднага след като гласът замлъкна, вратата се отвори и Идън влетя с две вбесени медицински сестри, които вървяха по петите му.

— Даниел — задъхано рече той, — най-сетне се събуди! Определено ти отне доста време.

Увреденото му зрение го изненада — брат ми се препъна в ръба на едно чекмедже, преди да успея да го предупредя, и се наложи сестрите да го уловят, за да го предпазят да не падне.

— По-спокойно, хлапе — обадох се. Гласът ми звучеше изморен, макар да се чувствах бодър и без болки. — Колко време бях в несвяст? Къде е... — Спрях се, объркан за миг. Това беше странно. Как се казваше нашата прислужница? Потърсих името ѝ в мислите си. Луси. — Къде е Луси? — довърших.

Идън не отговори веднага. Когато сестрите най-сетне го настаниха до леглото ми, той се примъкна по-близо до мен и обхвана с ръка врата ми. За мой ужас осъзнах, че плаче.

— Хей — потупах го по главата. — Успокой се — всичко е наред. Буден съм.

— Мислех, че няма да оживееш — измърмори той. Бледите му очи потърсиха моите. — Мислех, че си отиваш.

— Е, не е така. Тук съм. — Оставих го да похлипа още малко, с глава заровена в гърдите ми, сълзите му замъгляваха очилата му и оставяха петна по болничната ми пижама.

Наскоро бях започнал да използвам контролен механизъм, в който се преструвам, че се оттеглям в черупката си и пропъзлявам извън тялото си, сякаш не съм наистина тук и вместо това наблюдавам света от перспективата на друг човек. Идън не ми е брат. Той дори не е реален. Нищо не е реално. Всичко е илюзия. Помагаше ми. Изчаках без всякакви емоции, докато Идън постепенно се съвзе и след това внимателно отново се промъкнах в тялото си.

Най-накрая, когато избърса и последните сълзи, той се поизправи и се сгуши до мен.

— Луси е отпред и попълва документацията. — Гласът му все още беше разтреперан. — Беше в безсъзнание около десет часа.

Казаха, че се е наложило да те изведат от сградата през главния вход — просто не е имало достатъчно време, за да се опитват да те измъкнат тайно.

— Видя ли ни някой?

Идън разтърка слепоочията си в опит да си спомни.

— Може би. Не знам. Не си спомням — бях твърде разстроен. Прекарах цяла сутрин в чакалнята, защото не ме пускаха при теб.

— Знаеш ли... — преглътнах. — Чул ли се нещо от лекарите?

Идън въздъхна облекчено.

— Всъщност не. Но поне сега си добре. Лекарите казаха, че не си се повлиял добре от лекарството, което са ти предписали. Вече няма да ти го дават и ще опитат нещо различно.

Начинът, по който Идън ми каза това, накара сърцето ми да забие по-бързо. Той не разбираше напълно същността на ситуацията — все още смяташе, че единствената причина да припадна по подобен начин бе не защото състоянието ми се влошаваше, а защото не се бях повлиял добре от лекарствата. Гадно, потискащо чувство се настани в стомаха ми. Разбира се, че той беше оптимистично настроен, естествено, че смяташе, че това е просто временно влошаване. Взимах това проклето лекарство през последните два месеца, след като първите два курса бяха престанали да оказват въздействие, но въпреки допълнителните главоболия, кошмари и гадене се надявах, че хапчетата вършат поне някаква работа, че успешно свиват проблемното място в хипокампа ми — превзетата дума, с която описвах долния дял на мозъка. Очевидно не беше така. Ами ако нищо не можеше да подейства?

Поех си дълбоко въздух и се усмигнах заради брат ми.

— Е, поне сега вече знаят. Може би ще опитат нещо по-добро този път.

Идън също се усмигна сладко и наивно.

— Да.

Няколко минути по-късно лекарят влезе и Идън се върна в чакалнята. Докато докторът ми обясняваше с тих глас за следващите ни възможности, с какви лечения ще опитат да експериментират по-нататък, той също така ми разясни колко минимален шанс имам. Както се бях опасявал, реакцията ми не се дължеше единствено на временен ефект на лекарството.



— Лекарството бавно свива засегнатата зона — обясни лекарят, но изражението му остана мрачно. — Тялото ви отхвърля старото лекарство, принуждавайки ни да търсим алтернатива. Просто трябва да действаме незабавно, Дей, да се опитаме да го смалим достатъчно и да го отстраним, преди лекарството да е повлияло зле.

Слушах всичко това със сериозно изражение — гласът му сякаш идваше изпод вода, глух и неясен.

Най-накрая го прекъснах и казах:

— Вижте, просто ми кажете направо. Колко време ми остава? Ако нищо не помогне?

Лекарят присви устни, поколеба си и поклати глава с въздишка.

— Най-вероятно около месец — призна той. — Може би два. Правим всичко по силите си.

Месец или два. Е, в миналото са правили грешки — месец или два по-скоро означаваше четири или пет. И все пак. Погледнах към вратата, където вероятно Идън се бе притиснал към дървената плоскост, опитвайки се напразно да чуе какво си говорим. След това се обърнах отново към лекаря и преглътнах буцата в гърлото си.

— Два месеца — повторих. — Имам ли някакъв шанс?

— Може да опитаме някои по-рисковани лечения, макар че те имат странични ефекти, които може да се окажат фатални, ако се повлияете зле от тях. Операция, преди да сте готов за нея, вероятно ще ви убие. — Лекарят скръсти ръце. Очилата му уловиха студената флуоресцентна светлина и проблеснаха, напълно скривайки очите му. Приличаше на машина. — Дей, препоръчвам ви да започнете да подреждате приоритетите си.

— Да подреда приоритетите си?

— Подгответе брат си за новината — отвърна той. — И приключете с всички незавършени задължения.

## ДЖУН

В 08:10 часа сутринта след извънредния банкет Андън ми се обади.

— Става въпрос за капитан Брайънт — обясни той. — Заявил е последното си желание и то е да се види с теб.

Седнах на ръба на леглото си, примигнах, за да пропъдя нощта, прекарана в неспокоен сън, и се опитах да впрегна в действие енергията си, за да осъзная какво ми казваше Андън.

— Утре го местим в затвор на другия край на Денвър, за да го подготвим за последния му ден. Той е помолил да те види преди това.

— Какво иска?

— Каквото и да има да казва, иска то да бъде чуто единствено от твоите уши — отвърна Андън. — Не забравяй, Джун — имаш право да му откажеш. Не сме длъжни да приемем тази последна молба.

Утре Томас ще бъде мъртъв. Запитах се дали Андън изпитваше вина за това, че е осъдил един войник на смърт. При мисълта, че трябва да се изправа срещу Томас сама в затворническа килия, ме заля вълна от паника, но успях да запазя самообладание. Може би той искаше да сподели нещо, свързано с брат ми. Исках ли да го чуя?

— Ще се видя с него — отвърнах най-накрая. — И се надявам това да бъде за последен път.

Навярно Андън беше усетил нещо в гласа ми, защото думите му бяха по-меки.

— Разбира се. Ще ти уредя конвой.

*09:30 часа*

*Щатски затвор, Денвър*

Коридорът, където бяха задържани Томас и командир Джеймсън, беше осветен от студена флуоресцентна светлина и тракането на ботушите ми отекваше по високия таван. Няколко войника вървяха от двете ми страни, но освен нас коридорът беше пуст и зловещ.

Портрети на Андън бяха окачени по стените на произволни интервали. Очите ми оставаха втренчени върху всяка килия, покрай която минавахме, за да я проуча — детайлите минаваха през съзнанието ми в опит да бъде спокойна и концентрирана — 10×10 метра, гладки метални стени, бронирани стъкла, камери, окачени отвън пред всяка от килиите, вместо отвътре. Повечето бяха празни, а в заетите бяха задържани трима от сенаторите, заговорничели срещу Андън. Този етаж бе запазен за затворници, свързани конкретно с опита за покушение срещу Електора.

— Ако имате какъвто и да е проблем — обърна се към мен един от войниците, докосвайки кепето си в учтив поклон, — просто ни повикайте. Този предател ще бъде проснат на земята, преди да е успял да помръдне.

— Благодаря — отвърнах, без да откъсвам очи от килиите, докато приближавахме.

Знаех, че няма да ми се наложи да сторя това, което току-що ме бе посъветвал войникът, защото бях наясно, че Томас никога няма да се противопостави на заповед на Електора и да се опита да ме нарани. Той беше всичко друго, но не и непокорен.

Стигнахме края на коридора, където бяха разположени две съседни килии, всяка от които бе охранявана от двама войници.

Някой се размърда в по-близката до мен килия. Обърнах се в посока на движението. Дори нямах време да огледам вътрешността, защото една жена уви пръсти около металните решетки. Подскочих, след това преглътнах вика, който се надигна в гърлото ми, докато гледах втренчено лицето на командир Джеймсън.

Когато спря очите си върху моите, тя ми хвърли усмивка, от която ме изби студена пот. Спомнях си тази усмивка — от нощта, в която Метиъс бе умрял, когато ме беше одобрила за младши агент в патрула й. Нямаше емоция, липсваше състрадание или дори гняв. Малко са нещата, които ме плашат, но да се изправя пред студеното, безмилостно изражение на истинския убиец на брат ми бе едно от тях.

— Я виж ти — промълви тя с тих глас. — И ако това не е Ипарис — ела тук да ме видиш. — Очите й проблеснаха, а войниците пристъпиха по-плътно около мен, за да ме предпазят. — Не се страхувай.

Изправих се колкото мога по-добре, след което стиснах зъби и се заставих да срещна погледа ѝ, без да трепна.

— Губите си времето, командире — отвърнах. — Не съм тук заради вас. И следващия път, когато ви видя, ще е в деня, когато ще се изправите пред наказателния взвод.

Тя ми се усмихна.

— Толкова си смела сега, когато можеш да се скриеш зад гърба на красивия си Електор. Нали така? — Когато присвих очи, тя се изсмя. — Командир Десото щеше да е много по-добър Електор от това момче. Когато колониите нахлуят, ще изгорят тази страна до основи. Хората ще съжаляват, че някога са дали подкрепата си на едно момченце. — Тя се притисна до решетките, сякаш се опитваше да се добере колкото може по-близо до мен. Преглътнах тежко, но дори в страха ми гневът ми кипеше под повърхността. Не извърнах поглед. Беше странно, но мисля, че видях някакъв проблясък да припламва в очите ѝ, нещо, което ми се стори смущаващо, скрито под неуверената усмивка. — Ти беше един от моите фаворити. Знаеш ли защо бях толкова заинтересувана да те имам в патрула си? Защото в теб виждах отражение на себе си. Ти и аз — ние сме еднакви. Нали знаеш, че и аз също щях да бъда принцепс. Заслужавах го.

Кожата на ръката ми настръхна. През ума ми премина спомен за нощта, когато Метиъс умря и командир Джеймсън ме съпроводи до мястото, където лежеше тялото му.

— Колко жалко, че не ти се е получило, нали? — отсякох. Този път не успях да спра отровата да пропие думите ми. — Надявам се да те екзекутират точно толкова безцеремонно, колкото и Рейзър.

Командир Джеймсън просто ми се изсмя. Зениците ѝ се разшириха.

— По-добре внимавай, Ипарис — прошепна тя. — Може да свършиш точно като мен.

Студени тръпки ме побиха до мозъка на костите и най-накрая се извърнах и откъснах поглед от нейния. Войниците, които пазеха вратата на килията ѝ, не ме погледнаха — бяха вперили очи право напред. Продължих да вървя. Зад мен все още чувах тихия ѝ кикот. Сърцето ми блъскаше в гърдите.

Томас бе задържан в правоъгълна килия с дебели стъклени стени, толкова плътни, че не чувах какво се случва вътре. Изчаках отвън, като

се опитвах да се успокоя след срещата ми с командир Джеймсън. За миг се почудих дали не трябваше да стоя настрана и да отклоня последната му молба — може би така щеше да е най-добре.

Все пак, ако си тръгнеш сега, трябваше отново да се срещна с командир Джеймсън. Може би се нуждаех от малко повече време, за да се подготвя за това. Така че поех дълбоко въздух и пристъпих напред към металните решетки, които обграждаха вратата на килията на Томас. Един пазач я отвори, пушна още двама охранители след мен и я затвори. Стъпките ни отекнаха в тясното и празно помещение.

Томас се изправи, съпроводен от дрънченето на веригите си. Изглеждаше по-разрошен, отколкото някога въобще го бях виждала, и се досещах, че ако ръцете му бяха напълно свободни, щеше незабавно да изглади измачканата си униформа и да срещне буйната си коса. Но вместо това той събра токове. Не ме погледна, преди да му дам команда свободно.

— Радвам се да те видя, госпожице кандидат-принцес — поздрави той. Имаше ли следи от тъга по сериозното му, строго лице? — Благодаря ви, че изпълни последното ми желание. Съвсем скоро напълно ще се отървеш от мен.

Поклатих глава, ядосана на себе си, раздразнена от факта, че въпреки всичко, което Томас бе сторил, неговата непоклатима преданост към републиката все още успяваше да извлече капчица съчувствие от мен.

— Седни и се настани удобно — помолих го.

Томас не се поколеба и за миг — двамата едновременно приклекнахме и седнахме на студения под в килията, като той се облегна на стената, а аз подгънах краката си под себе си. Стояхме така за момент и оставихме неловкото мълчание между нас да се проточи.

Проговорих първа.

— Вече няма нужда да бъдеш толкова предан на републиката — заявих. — Можеш да се поотпуснеш, нали знаеш.

Томас само поклати глава.

— Дълг на всеки войник от републиката е да остане верен до края, а аз все още съм войник. Ще бъда такъв до смъртта си.

Не зная защо мисълта, че той ще умре, докосна най-нежните ми струни по толкова много странни начини. Бях щастлива, облекчена, ядосана и тъжна.

— Защо искаше да ме видиш? — попитах най-накрая.

— Госпожице Ипарис, преди да настъпи утрешния ден... — Томас замлъкна за секунда, преди да продължи: — Исках да ти разкажа подробно всичко, което се случи с Метиъс онази нощ в болницата. Просто чувствам... усещам, че ти го дължа. Ако някой трябва да го знае, то това си ти.

Сърцето ми заблъска. Бях ли готова отново да преживея всичко това — нужно ли ми бе? Метиъс беше загинал — това, че щях да науча детайлите за случилото се, нямаше да го върне. Но установих, че срещнах погледа на Томас със спокоен и равен поглед. Той наистина ми го дължеше. По-важно — дължах го на брат си. След като екзекутираха Томас, някой трябваше да запази спомена за смъртта на брат ми, за това какво всъщност се беше случило.

Бавно успокоих вълнението си. Когато отворих уста, гласът ми бе леко дрезгав.

— Хубаво — отвърнах.

Гласът му стана по-тих.

— Спомням си всичко за онази нощ. До последния детайл.

— Разкажи ми тогава.

Като послушен войник, Томас започна историята си.

— В нощта на смъртта на брат ти получих обаждане от командир Джеймсън. Чакахме с джиповете на входа на болницата. Метиъс си говореше с една медицинска сестра пред главните плъзгащи се врати. Стоях зад джиповете на известно разстояние. Тогава дойде обаждането.

Докато Томас говореше, затворът около нас се стопи и бе заменен от сцената на онази съдбоносна нощ — болницата, военните джипове, войниците и улиците, сякаш вървах точно до него и виждах всичко, което бе видял той. Преживявах отново събитията.

— Шепнешком поздравих командир Джеймсън по микрофона — продължи Томас. — Тя не си даде труд да ми отвърне.

„Трябва да се случи тази вечер — рече ми тя. — Ако не действаме сега, капитанът ти може да планира държавна измяна срещу републиката или дори срещу Електора. Издавам ти директна заповед, лейтенант Брайънт. Намери начин да заведеш капитан Ипарис на някое потайно място. Не ме интересува как ще го направиш“.

Сега Томас ме погледна в очите и повтори:

— Държавна измяна срещу републиката. Стиснах зъби. Изпитвах страх от това неизбежно обаждане още от момента, когато научих, че Метиъс е проникнал в базата с данни за починалите граждани. Да пазиш тайна от командир Джеймсън беше почти невъзможно. Очите ми се стрелнаха към брат ти, който стоеше на входа. „Да, командире“ — прошепнах.

„Добре — отвърна тя. — Кажи ми, когато си готов — ще изпратя отделни заповеди до останалите от патрула ти, за да бъдат на друго място по това време. Направи го бързо и безболезнено“.

Тогава ръката ми започна да трепери. Опитах да споря с командира, но гласът ѝ стана още по-леден.

„Ако не го направиш, аз ще го свърша. Повярвай ми — ще съм по-груба и при тази ситуация никой няма да е щастлив. Разбрано?“

Не ѝ отговорих веднага. Вместо това наблюдавах как брат ти и медицинската сестра си стиснаха ръце. Той се обърна, огледа се за мен и забеляза, че съм до джиповете. Помаха ми, а аз кимнах, като внимавах лицето ми да остане безизразно.

„Разбрано, командире“ — отговорих най-накрая.

„Можеш да се справиш, Брайънт — рече ми тя. — И ако успееш, можеш да се считаш повишен в чин капитан“. Обаждането прекъсна.

Присъединих се към Метиъс и още един войник на входа на болницата. Метиъс ми се усмихна.

„Още една дълга нощ, а? Кълна се, ако отново киснем тук до сутринта, ще мрънкам на командир Джеймсън, все едно утре е краят на света“.

Заставих се да се засмея с него. „Да се надяваме на една спокойна нощ тогава“. Лъжата прозвуча толкова лицемерно.

„Да — отвърна Метиъс. — Поне ти си с мен, за да ми правиш компания“.

„И на мен ми е приятно“ — отвърнах.

Метиъс погледна отново към мен, очите му за миг пробягаха по лицето ми, след това отново ги извърна.

Първите минути минаха без инциденти. Но тогава, няколко мига по-късно, дрипаво момче от бедняшките сектори се довлече до входа и се спря, за да разговаря с една медицинска сестра. То беше в окаяно състояние — бузите му бяха изцапани с кал, мръсотия и кръв,

мърлявата му тъмна коса бе прибрана назад и откриваше лицето му, куцаше много лошо.

„Братовчедке, ще ме приемете ли? — попита то сестрата. — Има ли все още места за тази нощ? Мога да си платя“.

Сестрата просто продължи да пише в тефтера си.

„Какво се е случило?“ — най-после попита тя.

„Сбих се — отвърна момчето. — Мисля, че ме наръгаха“.

Сестрата хвърли поглед към брат ти и Метиъс кимна на двама от войниците си. Те отидоха да претърсят момчето. След малко прибраха нещо от джобовете му и му дадоха знак да влезе. Докато минаваше с клатушкане покрай нас, аз се наведох близо до Метиъс и прошепнах: „Видът на този не ми харесва. Не ми изглежда като човек, който е бил наръган, нали?“

Брат ти и момчето си размениха кратки погледи. Когато то изчезна в болницата, той ми кимна.

„Съгласен съм. Дръж го под око. След като нашата смяна приключи, искам да го поразпитам“.

Тук Томас направи пауза, като огледа лицето ми, вероятно търсейки разрешение да спре да говори, но аз не му го дадох.

Пое си дълбоко въздух и продължи.

— Изчервих се от близостта му. Брат ти също изглеждаше напрегнат и между нас настъпи неловко мълчание. Винаги съм знаел за увлечението му по мен, но тази вечер то изглеждаше изключително неприкрито. Може би бе свързано с изморителния ден, който имаше — твоите маймунджилъци в университета го разстроиха, изглеждаше потиснат и изморен. А под моя спокоен външен вид сърцето ми блъскаше в гърдите. *Намери начин да заведеш капитан Ипарис на някое потайно място. Не ме интересува как ще го направиш.* Тази уязвимост щеше да бъде единственият ми шанс.

Томас бързо погледна надолу към ръцете си, но продължи.

— И така, малко по-късно потупах Метиъс по рамото.

„Капитане — измърморих. — Може ли да говоря с вас насаме за момент?“

Метиъс примигна. Попита ме:

„Спешно ли е?“

„Не, сър — отвърнах. — Не съвсем. Но... предпочитам да го знаете“.



Брат ти ме изгледа втренчено, объркан за миг, опитвайки се да долови някакъв намек. След това даде знак на един войник да заеме мястото му на входа и двамата се запътихме към тиха, тъмна улица близо до гърба на болницата.

Метиъс незабавно изостави част от своите официални маниери.

„Томас, има ли нещо? Не изглеждаш добре?“

Единственото, което минаваше през мислите ми, бе държавна измяна срещу републиката. Той никога не би го направил. Нали? Бяхме израснали заедно, тренирахме заедно, бяхме станали близки... Тогава си спомних заповедите на командира. Усетих как ножът, прибран на кръста ми, натежа.

„Добре съм“ — отвърнах му.

Но брат ти се засмя.

„Стига. Никога не е било нужно да криеш нещо от мен. Знаеш това, нали?“

*Просто го кажи, Томас* — увещавах се аз. Знаех, че се колебая между познатото и повратната точка, от която нямаше връщане назад. *Изречи думите насила. Нека той да ги чуе.* Най-накрая вдигнах поглед и попитах:

„Какво е това между нас?“

Усмивката на брат ти се изпари. Той остана напълно смълчан. След това се отдръпна.

„Какво искаш да кажеш?“

„Знаеш какво искам да кажа — отговорих. — Това. През всичките тези години“.

Тогава Метиъс внимателно огледа лицето ми. Изминаха няколко дълги секунди.

„Това — отговори най-накрая той, като натърти на думата — не може да се случи. Ти си ми подчинен“.

Тогава попитах:

„Но то означава нещо за теб. Нали?“

Нещо радостно и трагично затанцува по лицето на Метиъс. Той се приближи. Знаех, че в стената между нас най-сетне се бе отворила пукнатина.

„Означава ли нещо за теб?“ — попита ме той.

Томас отново спря. След това изрече с по-тих глас:

— Вината се заби и завъртя болезнено като нож в гърдите ми, но бе твърде късно за връщане назад. Затова пристъпих напред, затворих очи и... го целунах.

Още една пауза.

— Брат ти замръзна на място, както си и мислех, че ще се случи. Настъпи пълна тишина. Отдръпнахме се един от друг, мълчанието тегнеше над нас и за миг се запитах дали не бях направил огромна грешка, дали просто не бях прочел неправилно всеки знак от последните няколко години. Или вероятно, вероятно той знаеше какво целях. Почувствах странно облекчение при тази мисъл. Може би ще е по-добре, ако Метиъс се е досетил за плановете, които командир Джеймсън крои за него. Може би има изход от тази ситуация.

Но тогава той се наведе напред и отвърна на целувката и с това последната част от стената рухна.

— Спри — изрекох внезапно.

Томас замълча. Опита се да прикрие емоциите си зад някакво подобие на благородство, но срамът бе изписан на лицето му. Наведох се назад, извърнах лице от него и притиснах с ръце слепоочията си. Мъката заплашваше да ме надвие. Томас не просто бе убил Метиъс, знаейки, че брат ми го е обичал.

Томас се бе възползвал от този факт и го бе употребил срещу него.

*Искам да умреш. Мразя те.* Апогеят на гнева ми растеше все повече, докато накрая не чух гласа на брат ми да шепне в главата ми, бледата светлина на разума.

*Всичко ще е наред, Джун, майско бръмбарче. Чуй ме. Всичко ще бъде наред.*

Изчаках, докато сърцето ми заби равномерно, а нежните му думи ме върнаха обратно в реалността. Отворих очи и спокойно погледнах Томас.

— Какво се случи след това?

На Томас му бе нужен един дълъг миг, преди отново да проговори. Когато го направи, гласът му трепереше.

— Нямахше никакъв изход. Метиъс не подозираше какво се случва. Беше паднал в капана заради сляпата си вяра. Ръката ми се промъкна до ножа, закачен на кръста ми, но не можах да се заставя да го сторя. Дори не можех да дишам.

Очите ми се напълниха със сълзи. Отчаяно исках да чуя всяка подробност, но същевременно желях Томас да спре да говори, да заключа някъде тази нощ и никога повече да не се връщам към нея.

Из въздуха се разнесе пронизителен звук от сирена. Бързо се откъснахме един от друг. Метиъс изглеждаше изчервен и объркан — само секунда по-късно и двамата осъзнахме, че звукът се носеше от болницата.

Мигът си бе отишъл. Брат ти бързо се върна в ролята на капитан и се затича към входа на болницата.

— Влизайте вътре — извика той по микрофона си. Не погледна назад. — Искам половината да влязат вътре — открийте източника. Съберете останалите пред входа и чакайте заповедите ми. Веднага!

Затичах се след него. Шансът ми да нанеса своя удар се бе изпарил. Запитах се дали по някакъв начин командир Джеймсън бе успяла да види провала ми. Очите на републиката са навсякъде. Те знаят всичко. Паникьосах се. Трябваше да намеря друг момент, друга възможност да остана насаме с брат ти. Ако не го направех, съдбата на Метиъс щеше да попадне в много по-жестоки ръце.

Когато успях да го настигна на входа, лицето му беше потъмняло от гняв.

„Влизане с взлом — рече той. — Било е момчето, което видяхме. Сигурен съм. Брайънт, вземи петима и заобиколете от изток. Аз ще мина от другата страна“.

Брат ти вече се движеше и събираше войниците си.

„Ще му се наложи да се измъкне от болницата по някакъв начин — обясни ни той. — Ще го очакваме, когато го направи“.

Направих, каквото ми разпореди Метиъс... но в мига, в който бе достатъчно далече, за да не чуе, заповядах на войниците да тръгнат на изток, след което се изгубих в сенките.

Трябва да го последвам. Това е последната ми възможност. Ако се проваля, така или иначе ще съм мъртъв.

Пот се стичаше по гърба ми. Слях се със сенките и си припомних всички уроци как да бъда неуловим, на които Метиъс ме бе научил.

Тогава отнякъде в нощта чух звук от пръскащо се стъкло. Скрих се зад една стена, докато брат ти, сам и незащитен, се стрелна покрай мен в посока към източника на шума. Последвах го. Тъмнината на нощта ме поглъщаше. За миг изгубих Метиъс из задните улички. Къде

е той? Въртях се из една алея и се опитвах да открия къде бе изчезнал брат ти.

Точно тогава получих обаждане. Командир Джеймсън ми изля:

„По-добре намери втора възможност да го ликвидираш, лейтенант. Скоро“.

Най-накрая, няколко минути по-късно, открих Метиъс. Беше сам, гърчеше се на земята с нож, забит в рамото, а наоколо имаше кръв и счупени стъкла. На няколко метра от него лежеше капакът на канализационна шахта. Затичах се към Метиъс. Той ми се усмихна леко, стиснал здраво ножа, забит в рамото му.

„Беше Дей — изпъшка брат ти. — Избяга надолу в каналите“.

След това се пресегна към мен.

„Хайде. Помогни ми да стана“.

Това е твоят шанс — рекох си аз. — Това е единствената ти възможност и ако не успееш да го направиш сега, никога няма да се случи.

Гласът на Томас пресекна, докато аз се опитвах да намеря своя. Исках отново да го спра, но не можех. Бях вцепенена.

Томас повдигна глава и каза:

— Искан ми се да ти опиша всичките изображения, които се въртяха в съзнанието ми: как командир Джеймсън разпитва Метиъс, измъчва го, за да извлече информация, изтръгва ноктите му, реже тялото му, докато той не започва да крещи за милост, убива го бавно по начина, по който постъпва с всички военнопленници. — Докато говореше, думите започнаха да излизат по-бързо, сипеха се от устата му в ужасна неразбория. — Представих си знамето на републиката, герба на републиката, замислих се за клетвата, която бях дал в деня, в който Метиъс ме бе приел в патрула. За това, че ще остана завинаги верен на моята република и моя Електор до деня, в който умра. Очите ми се стрелнаха към ножа, забит в рамото на Метиъс. — *Направи го. Направи го сега* — казах си аз. Хванах го за яката, издърпах ножа от рамото и го забих дълбоко в гърдите му. Чак до дръжката.

Чух се как възкликнах. Сякаш очаквах различен край. Сякаш, ако я чуех достатъчно много пъти, историята щеше да се промени. Никога не се случваше.

— Метиъс изкрещя задавено — прошепна Томас. — Или вероятно бях аз — вече не си спомням. Той рухна отново на земята, а

ръцете му все още стискаха здраво китката ми. Очите му бяха широко отворени от шока.

„Съжалявам“ — изрекох сподавено.

Томас ме погледна, докато говореше — извинението му бе предназначено както за мен, така и за брат ми.

— Коленичих до треперещото му тяло.

„Съжалявам, съжалявам — повтарях му аз. — Нямах избор. Ти не ми остави избор!“

Едва успях да чуя Томас, докато той продължаваше.

— В очите на брат ти проблесна разбиране. С него дойде и страданието, нещо, което бе отвъд физическата болка, разкъсващ мъчителен миг на осъзнаване. След това погнуса. Разочарование.

„Сега зная защо“ — прошепна той. Не бе нужно да го питам, за да разбере, че говореше за целувката ни.

*Не! Аз наистина го исках! — щеше ми се да изкрещя. — Това беше сбогом, единственото, което можех да дам. Но го исках. Заклевам се.*

Вместо това попитах:

„Защо трябваше да се противопоставяш на републиката? Предупреждавах те, отново и отново. Ако заставаш на пътя на републиката твърде много пъти, рано или късно ще се опариш. Предупредих те! Казах ти да ме послушаш!“

Но брат ти поклати глава. Това е нещо, което никога няма да проумееш, сякаш ми казваха очите му. От устата му течеше кръв и ме стисна още по-здраво за китката.

„Не наранявай Джун — рече той. — Тя не знае нищо“. След това в погледа му проблесна свирепа, ужасяваща светлина. *Не я наранявай. Обещай ми.*

Затова го уверих: „Ще я защитавам. Не зная как, но ще се опитам. Обещавам“.

Светлината бавно чезнеше от погледа му, а хватката му стана похлабава. Гледаше ме втренчено, докато вече не виждаше нищо и тогава разбрах, че си бе отишъл. *Размърдай се. Изчезвай от тук — казах си.* Но останах приклепнал до тялото на Метиъс, а умът ми бе празен. Внезапната му липса ме застигна. Метиъс си беше отишъл, Метиъс никога нямаше да се върне и вината беше изцяло моя. *Не. Да живее републиката.* Това беше важното, казах си аз, да, да, това беше

важното. А, онова — каквото и да бе то, между мен и Метиъс — не бе истинско, така или иначе никога не можеше да се случи. Не и докато Метиъс ми бе капитан. Не и докато Метиъс бе престъпник, който работи срещу страната. Така беше най-добре. Да. Така е.

Накрая чух викове на приближаващи войници. Станах. Избърсах очи. Сега трябваше да доведе нещата до техния край. Бях го направил, останах верен на републиката. Някакъв инстинкт за самосъхранение се отприщи в мен. Всичко беше приглушено като мъгла, която се е спуснала над живота ми. Да. Нуждаех се от това странно успокоение, от липсата на всичко, което то носеше със себе си. Внимателно скрих мъката в гърдите си, сякаш нищо не се бе случило, и когато първите войници пристигнаха на местопроизшествието, се свързах с командир Джеймсън.

Нямаше нужда да пророня и дума. Мълчанието ми й каза всичко, което искаше да знае.

„Когато имаш възможност, доведи малката Ипарис — заръча ми тя. — Добре сте се справил, капитане“.

Не отговорих.

Томас остана смълчан — мястото на събитието избледня. Отново се озовах в килията му, по бузите ми се стичаха сълзи, сърцето ми беше разсечено надве, сякаш той ме е наръгал в гърдите така уверено, както го бе сторил с брат ми.

Томас се втренчи в пода между нас с празен поглед.

— Обичах го, Джун — призна след миг той. — Наистина го обичах. Всичко, което съм правил като войник, всичката ми упорита работа и тренировки бе, за да го впечатля. — Маската най-сетне падна и сега видях цялата бездна на терзанието му. Гласът му стана по-твърд, сякаш се опитваше да убеди себе си в това, което казваше. — Нося отговорност пред републиката — самият Метиъс ме обучи да бъда това, което към. Дори той го разбираше.

Бях изненадана колко много скърбеше сърцето ми за него. *Можеше да помогнеш на Метиъс да избяга. Можеше да направиш нещо. Каквото и да е. Можеше да опиташ.* Но дори сега Томас не отстъпи. Той никога нямаше да се промени и никога нямаше да разбере истинския Метиъс.

Най-накрая осъзнах причината, поради която беше поискал да се срещне с мен. Искеше да се изповяда. Точно както по време на

разговора ни, когато ме бе арестувал за първи път, той отчаяно търсеше опрощението ми, искаше да оправдае — дори и по някакъв незначителен начин — това, което бе сторил. Искаше да повярва, че това, което бе извършил, е оправдано. Искаше да му съчувствам. Искаше да получи душевно спокойствие, преди да си отиде.

Но си беше изхабил усилията с мен. Не можех да му дам душевен мир, дори и в последния му ден. Някои неща не могат да бъдат простени.

— Жал ми е за теб — изрекох тихо. — Защото си толкова слаб.

Томас присви устни. Търсеше все още някакво, макар и дребно опрощение и рече:

— Можех да избира пътя, по който тръгна Дей. Можех да стана престъпник. Но не го направих. Постъпих правилно, разбираш ли? Това бе причината Метиъс да ме обича. Той ме уважаваше. Следвах всички правила, подчинявах се на всички закони, издигнах се от там, откъдето започнах. — Наведе се към мен, а погледът му стана още по-отчаян. — Дадох клетва, Джун. Все още съм обвързан с тази клетва. Ще умра с чест, защото съм пожертвал всичко, което имам — всичко — за страната си. И въпреки това Дей е легендата, а аз ще бъде екзекутиран. — Гласът му най-сетне пресекна от цялата мъка и вътрешно терзание, от несправедливостта, която чувстваше. — В това няма логика.

Изправих се. Зад мен пазачите се насочиха към вратата на килията.

— Грешиш — заявих тъжно. — Има съвършена логика.

— Защо?

— Защото Дей избра да върви в светлината. — Обърнах му гръб за последен път. Вратата се отвори: решетките на килията отваряха път към коридора, към новата смяна пазачи, към свободата. — А това избра и Метиъс.

*15:32 часа*

Онзи следобед се отправих към пистата на университета „Денвър“ заедно с Оли, за да се опитам да прочистя мислите си. Навън, от светлината на следобедното слънце, небето изглеждаше жълто и мъгливо. Опитах се да си представя небосвода, покрит с

въздушните кораби на колониите, лумнал в пламъци от въздушните битки и експлозии. Оставаха дванадесет дни, преди да се наложи да предложим нещо на колониите. Как въобще щяхме да сторим това без помощта на Дей? Мисълта ме безпокоеше, но слава богу, ми помагаше да изтласкам спомените за командир Джеймсън и Томас от съзнанието си. Ускорих крачка. Спортните ми обувки затропаха по тротоара.

Когато пристигнах на пистата, забелязах, че имаше пазачи, разположени на всеки вход. Сигурно и Андън провеждаше рутинната си тренировка някъде тук. Войниците ме разпознаха, пуснаха ме да мина и ме съпроводиха до стадиона, където пистата се виеше около голямо, открито поле. От Андън нямаше и следа. Вероятно бе долу в подземните съблекални.

Направих бърза серия от упражнения за замявка, докато Оли нетърпеливо чакаше, пристъпвайки от лапа на лапа, след което тръгнах надолу по пистата. Тичах все по-бързо и по-бързо по извитата пътека и накрая спринтирах около завоите, косата ми се вееше назад, а Оли пъхтеше до мен. Представих си как командир Джеймсън тича след мен с пистолет в ръка. *По-добре внимавай, Ипарис. Може да свършиш точно като мен.* Когато завих по страничната част на пистата, където имаше разположени мишени, рязко спрях, мълниеносно извадих пистолета от колана си и стрелях по всяка от тях в бърза последователност. Четири перфектни изстрела в центъра. Без да се бавя, отново завих по пистата и повторих това рутинно упражнение четири пъти. Десет пъти. Петнадесет пъти. Най-накрая спрях, а сърцето ми биеше в бесен ритъм в гърдите.

Преминах към ходене, бавно възстанових нормалното си дишане, а мислите ми се движеха бързо. *Ако не бях срещнала Дей, щях ли да се превърна в командир Джеймсън? Студена, пресметлива, безмилостна? Не бях ли станала точно такава, когато още в началото разбрах кой е Дей? Не заведох ли войниците — и самата командир Джеймсън — до вратата на семейството му, без да се замисля дали близките му ще бъдат наранени?*

Презаредих пистолета си и отново се прицелих в мишените. Куршумите ми се блъскаха с тъп звук в центъра на таблата.

*Какво ли щеше да си помисли Метиъс за това, което бях направила, ако все още бе жив?*



Не. Не можех да мисля за брат си, без да си спомня сутрешната изповед на Томас. Изстрелях последния си куршум, седнах по средата на пистата заедно с Оли и зарових глава в ръцете си. Бях толкова изморена. Не знаех дали някога ще избягам от това, което бях преди. А сега правех същото — опитвах се да убедя Дей да предаде брат си отново, опитвах се да го използвам в името на републиката.

Най-накрая се надигнах, избърсах потта от челото си и се запътих към подземните съблекални. Оли остана да ме чака под хладния навес близо до вратите — жадно започна да лочи от торбичка с вода, която оставих пред него. Слязох надолу по стълбите и завих зад ъгъла. Въздухът беше влажен от душовете, а по самотния екран, поставен в края на коридора, имаше тънък слой пара. Тръгнах надолу по коридора, който се разделяше на мъжки и женски съблекални. Няколко гласа отекнаха някъде по-долу.

Секунда по-късно Андън се появи от съблекалнята с двама пазачи до себе си. Засрамено се изчервих при тази гледка. Андън изглеждаше сякаш е излязъл от душовете преди няколко минути, не носеше риза и все още бършеше влажната си коса, а мускулите му бяха стегнати след тренировката. Беше праметнал чистата риза през рамото си — бялата материя стоеше изключително контрастно върху мургавата му кожа. Един от пазачите му говореше с приглушен тон и със свито сърце се зачудих дали бе нещо във връзка с колониите. Миг по-късно Андън вдигна поглед и най-сетне забеляза как съм се втренчила в тях. Разговорът прекъсна.

— Госпожице Ипарис — рече Андън с учтива усмивка, която прикри всичко, което го тревожеше. Той се прокашля, подаде кърпата на един от охранителите и пхна едната си ръка в ръкава на ризата. — Извинявам се, че не съм облечен.

Поклоних се с глава и положих голямо усилие да не изглеждам объркана, когато погледите на всички се спряха върху мен.

— Не се притеснявайте, Електор.

Той кимна на пазачите си.

— Вървете напред. Ще се срещнем на стълбите.

Охранителите едновременно се поклониха и ни оставиха сами. Андън изчака, докато изчезнат зад ъгъла, преди отново да се обърне към мен.

— Надявам се утрото ти да е минало добре — рече той и започна да закопчава ризата си. Веждите му се свъсиха. — Безпроблемно ли мина всичко?

— Всичко мина безпроблемно — потвърдих, като не желяех да се спирам на разговора ми с Томас.

— Чудесно. — Андън прокара ръка през влажната си коса. — Значи си имала по-добра сутрин от моята. Прекарах няколко часа в частен разговор с президента на Рос сити, Антарктида — помолих го за военна подкрепа в случай на нападение. — Той въздъхна. — Антарктида са съпричастни, но не е лесно да им се угоди. Не зная дали ще можем да ги заобиколим, като използваме брата на Дей и не зная как да убедя Дей да ни позволи това.

— Никой не е в състояние да го убеди — отвърнах и скръстих ръце. — Дори и аз. Казвате, че съм неговата слабост, но най-голямата му слабост е семейството му.

Андън замълча за миг. Огледах лицето му внимателно и се питах какви мисли минават през ума му. Припомних си колко безмилостен може да бъде, как не трепна, когато осъди Томас на смърт, как бе хвърлил обидата на командир Джеймсън обратно в лицето ѝ, как никога не се поколеба да ексекутира абсолютно всеки един, който се бе опитал да го унищожи. Под тихия глас и доброто сърце се криеше нещо студено.

— Не го принуждавайте — помолих. Андън ме погледна изненадано. — Зная какво си мислите.

Андън вече беше закопчал ризата си.

— Мога да направя само това, което ми се налага да направя, Джун — спокойно отвърна той. Думите му прозвучаха почти печално.

*Не. Никога няма да ти позволя да нараниш Дей по този начин. Не и по начина, по който аз вече го нараних.*

— Вие сте Електорът. Не е нужно да правите каквото и да е. И ако ви е грижа за републиката, няма да рискувате да разгневите единствения човек, в който хората вярват.

Прехапах език твърде късно. *Народът вярва в Дей, но не вярва в теб.* Съвсем видимо Андън потрепна и макар да не направи коментар, аз се проклех наум — известна бях с това, че не подбирам изразни средства.

— Съжелявам — промърморих. — Не исках да прозвучи така.

Мълчанието се проточи дълго, преди Андън отново да проговори.

— Не е толкова лесно, колкото изглежда. — Той поклати глава. Малка капчица вода падна от косата върху яката му. — Ти различно ли би постъпила? Би ли рискувала съдбата на цяла нация, вместо тази на един човек? Не мога да го оправдая. Колониите ще ни атакуват, ако не им дадем лекарство, а цялата тази бъркотия произлезе от нещо, за което съм отговорен аз.

— Не, баща ви е отговорен. Но това не значи, че и вие сте виновен.

— Да, но аз съм син на баща си — отвърна Андън, а гласът му внезапно стана суров. — Какво значение има?

Думите изненадаха и двамата ни. Присвих устни и реших да не коментирам казаното, но мислите ми обезумяло кипяха. Има значение. Но тогава си припомних какво ми беше казал веднъж Андън за основаването на републиката, как баща му и електорите преди него са били принудени да действат в онези ужасни, ранни години. *По-добре внимавай, Ипарис. Може да свършиш точно като мен.*

Вероятно не бях единствената, която трябваше да внимава.

Нещо, което показваха на екрана в другия край на коридора, ме разсея. Погледнах натам. Имаше някакви новини за Дей — репортажът показваше старо видео, където той бе в близък план, следваше кратък кадър от болницата в Денвър и макар че по-голямата част от картината бе отрязана, успях да зърна тълпите, събрали се пред сградата. Андън също се обърна, за да погледне към екрана. Протестираха ли? За какво можеше да протестират?

Даниел Алтън Уинг, приет в болница за стандартен медицински преглед, ще бъде изписан утре.

Андън притисна ръка към ухото си. Входящо обаждане. Бързо хвърли поглед към мен, след което включи микрофона си и каза:

— Да?

Мълчание. Докато излъчването продължаваше, лицето на Андън пребледня. Това ми напомни за миг колко блед изглеждаше Дей по време на банкета и мисълта за едното и за другото се сля в една плашеща мисъл. Внезапно разбрах, без никакво съмнение, че това е тайната, която Дей пазеше от мен. Ужасно чувство се надигна в гърдите ми.

— Кой е одобрил излъчването на този репортаж? — попита Андън след миг, а гласът му вече бе станал шепот. Долових гняв в него. — Няма да има следващ път. Ще информирате първо мен. Ясно ли е?

Буца се надигна в гърлото ми. Когато обаждането му най-сетне приключи, той свали ръката си и ме изгледа продължително и печално.

— Става въпрос за Дей — рече Андън. — В болницата е.

— Защо? — поисках да узная.

— Много съжалявам. — Той склони скръбно глава, след това се наведе напред, за да прошепне новините в ухото ми. Обясни ми.

И внезапно се почувствах замаяна, сякаш целият свят се бе концентрирал в някакво размазано движение, сякаш нищо от това не бе реално, сякаш отново стоях в централната болница на Лос Анджелис в нощта, когато бях коленичила пред студеното, безжизнено тяло на Метиъс, втренчена в лице, което вече не разпознавах. Ударите на сърцето ми се забавиха и спряха. Всичко спря. Това не може да е истина.

Как бе възможно момчето, което бе развълнувало цяла една нация, да умира?

## ДЕЙ

Задържаха ме в болницата цяла нощ, преди да ме върнат в апартамента ми. През това време новината беше изтекла: случайни минувачи бяха видели как ме пренасят, след което разпространили информацията сред други хора и скоро опустошителният огън бе неудържим — слухът беше плъзнал до всеки ъгъл на града. Видях, че новинарският обмен на два пъти се опита да прикрие случката. Бил съм в болницата за стандартен преглед, бил съм в болницата, за да посетя брат си. Всякакви проклетии истории. Но никой не им вярваше.

Прекарах целия ден, като се наслаждавах на лукса да не лежа в болнично легло, наблюдавах светлината, лапавицата, която падаше отвън пред прозореца ни, докато Идън се бе разположил на кревата до краката ми и си играеше с конструктор на работи, който получихме от републиката като подарък. В момента сглобяваше някакъв модел робот, като съединяваше светещо магнитно кубче — кутийка с размерите на длан, с миниекрани от всяка страна — с няколко кубчета, представляващи ръце, крака и крила, за да създаде нещо като човек джъмботрон. Усмихна се доволно на творението си, след което разглоби кубчетата и ги пренареди в чифт ходещи крака, които показваха видеовръзка от джъмботроните всеки път, когато стъпеха на земята.

Аз също се усмигнах, мигновено доволен от това, че той е щастлив. Ако имаше едно добро нещо в републиката, то бе, че задоволяваха желанията на Идън да конструира. Както изглежда, през седмица получавахме нови приспособления, каквито бях виждал да притежават само хлапетата от висшата класа.

Питах се дали Джун е тази, която е направила тази специална заявка за Идън, знаейки как стоят нещата. Или може би Андън просто се чувстваше гузен за всичко, на което ни бе подложил баща му.

Чудех се дали Джун вече беше чула новините. Сигурно.

— Внимателно — предупредих Идън, когато той се надигна от леглото и се наведе, за да постави новото си творение на ръба на

прозореца. Ръцете му заопипваха наоколо, за да намерят перваза и стъклото. — Ако паднеш и счупиш нещо, ще трябва да се върнем обратно в болницата и няма да съм много щастлив от това.

— Отново си мислиш за нея, нали? — спокойно отвърна на огъня Идън. Незрящите му очи останаха присвити върху блокчетата, които се намираха само на няколко сантиметра от лицето му. — Гласът ти винаги се променя.

Примигнах изненадано към него.

— Какво?

Той погледна към мен и повдигна вежди, изражението изглеждаше комично върху детското му личице.

— О, хайде, де. Толкова е очевидно. Какво изпитваш към това момиче, Джун? Из цялата страна се носят клюки за вас двамата, а когато тя те помоли да дойдеш в Денвър, щеше да си счупиш ръцете от бързане, докато стягаше багажа ни. Каза ми да ѝ се обадя, в случай че някога републиката поиска да ме отведе. Ще трябва да си признаеш рано или късно, нали? Винаги говориш за нея.

— Не говоря за нея постоянно.

— Аха, ясно.

Бях доволен, че Идън не можеше да види изражението ми. Все още не бях разговарял с него за Джун и връзката ѝ с останалата част от семейството ни — още една сериозна причина да стоя настрана от нея.

— Тя е моя приятелка — отговорих най-накрая.

— Харесваш ли я?

Очите ми отново започнаха да изучават дъждовния пейзаж отвъд прозореца.

— Да.

Идън изчака да кажа още нещо, но когато останах смълчан, той сби рамене и отново концентрира вниманието си върху работа.

— Сподели с мен, когато решиш.

Сякаш по поръчка, в слушалката ми прокънтя тих статичен шум, който ме предупреждаваше за входящо обаждане. Приех го. Миг покъсно шепнещият глас на Джун отекна в ухото ми. Не каза нищо за болестта ми — просто попита:

— Може ли да поговорим?

Знаех, че е въпрос на време, преди да се свърже с мен. За секунда продължих да гледам как Идън си играе.

— Трябва да го направим някъде другаде — прошепнах в отговор.

Брат ми ми хвърли поглед, мигновено заинтригуван от думите ми. Не исках да разваля първия си ден извън болницата, като разкрия потискащата диагноза на едно единадесетгодишно дете.

— Тогава какво ще кажеш за една разходка?

Погледнах през прозореца. Беше време за вечеря и заведенията долу на приземното ниво на улицата, бяха претъпкани с клиенти, почти всички от които се бяха свили под шапки, каскети, чадъри и качулки и избягваха контакт с останалите в дъждовния полумрак. Може би беше подходящо време за разходка, без да привличаме твърде много внимание.

— Искаш ли да направим следното. Ела насам и ще тръгнем оттук.

— Чудесно — отвърна Джун и прекъсна връзката.

Десет минути по-късно на вратата се позвъни, Идън се стресна и се изправи на крака — новият робот от кубчета, който бе конструирал, падна от леглото ми и три от краиниците му се откачиха.

— Кой е там? — попита Идън.

— Не се притеснявай, хлапе — отговорих и отидох до вратата. — Това е Джун.

Раменете на Идън се отпуснаха при тези мои думи — ярка усмивка озари лицето му и той скочи от ръба на леглото, оставяйки робота от блокчета до прозореца. С опипване отиде до другия край на леглото.

— Е? — запита той. — Няма ли да й отвориш?

Изглежда, че във времето, когато бях прекарал живота си из улиците, съм пропуснал да видя как Идън се е разбил. Кроткото хлапе се бе превърнало в упорито и вироглаво момче. И представа си нямам откъде беше наследил тази черта. Въздъхнах — не обичах да крия нищо от него, но как да му обясня това? През последната година му бях разказал коя е Джун: момиче от републиката, което бе решило да ни помогне, момиче, което сега се обучаваше да стане бъдещият принцепс на страната. Все още не бях измислил как да му съобща останалото — затова въобще не казвах нищо по въпроса.

Джун не се усмихна, когато отворих вратата. Погледът ѝ се спря върху Идън, а после отново върху мен.

— Това брат ти ли е? — попита тихо тя.

Кимнах.

— Досега не си се запознавала с него, нали? — Обърнах се и му викнах: — Идън. Дръж се прилично.

Идън помахна от леглото.

— Здравсти — обади се той.

Отстъпих настрана, за да може Джун да влезе. Тя отиде при Идън, седна до него с усмивка и хвана малката му ръчичка в своята. Разклати я два пъти.

— Приятно ми е да се запознаем, Идън — каза тя с учтив глас. Облегнах се на вратата, за да наблюдавам разговора. — Как си?

Идън сви рамене.

— Доста добре, предполагам — отвърна той. — Лекарите казват, че очите ми са стабилизирани. Вземам по десет различни хапчета всеки ден. — Той наклони глава. — Но мисля, че ставам по-силен. — Идън изду леко гърди, след което застана в подигравателна поза, като стягаше мускулите на ръцете си. Погледът му бе разфокусиран и насочен леко вляво от лицето на Джун. — Как изглеждам?

Джун се засмя.

— Трябва да призная, че изглеждаш по-добре от повечето хора, които виждам. Слушала съм много за теб.

— Аз също съм слушал много за теб — бързо отвърна Идън, — най-вече от Даниел. Той мисли, че си много красива.

— Добре, това е достатъчно. — Прокашлях се силно, за да ме чуе той, след което му хвърлих раздражен поглед, макар да беше напълно сляп. — Хайде да излизаме.

— Ял ли си вече? — попита Джун, когато се отправихме към вратата. — Трябваше да съм на обучение при Андън с останалите кандидат-принцепси, но той беше извикан в казармите на Бронята за кратък брифинг — нещо свързано с хранително натравяне сред войниците. Така че разполагам с няколко свободни часа. — Лека руменина изби по бузите й, когато обясняваше това. — Мислех си, че можем да хапнем заедно.

Повдигнах вежди. След това се наведох към нея, така че бузата ми се докосна леко до нейната — за моя изненада усетих как тя потрепери от докосването.



— Ей, Джун — подшушнах с тих и закачлив глас, докато се усмихвах до ухото ѝ. — Да не би да ме каниш на среща?

Джун се изчерви още повече, но топлината не се появи в очите ѝ.

Дяволитият ми миг приключи. Изкашлях се и хвърлих поглед назад към Идън.

— Ще ти донеса храна. Не излизай самичък. Прави какво ти каже Луси.

Идън кимна, вниманието му отново бе погълнато от работа.

Минути по-късно напуснахме жилищния комплекс и закрачихме сред усилващия се ситен дъжд. Държах главата си наведена, лицето ми беше скрито под сянката на войнишка шапка, гърлото ми бе предпазено с дебел червен шал, а ръцете ми бяха напъхани дълбоко в джобовете на военната ми куртка. Беше странно колко много бях свикнал с облеклото на републиката.

Джун вдигна яката на палтото си, а дъхът ѝ се носеше около нея на облаци от пара. Лапавицата отново се беше усилила, мяташе дъжд и току-що замръзнал лед в лицето ми и гъделичкаше миглите ми. Яркочервени знамена все още висяха от прозорците на повечето небостъргачи, а в ъгъла на картината, предавана по джъмботроните, имаше червено-черен символ в чест на рождения ден на Андън. Другите хора по улицата минаваха бързо покрай нас като размазани петна. Вървахме в спокойно мълчание, наслаждавайки се на близостта помежду ни.

Всъщност беше малко странно. Днес бе един от по-добрите ми дни и нямах проблем да вървя в едно темпо с Джун — днес нямах усещането, че ми остават няколко месеца живот. Може би новите лекарства, които ми бяха дали, този път щяха да свършат работа.

Не си казахме и дума, докато Джун най-сетне не спря пред малка, изпускаща пара, закусвалня на няколко пресечки от апартамента ми. Веднага видях защо я беше избрала — беше почти пуста, разположена в неголямо пространство на първия етаж на извисяващ се небостъргач, цялата мокра от лапавицата и не добре осветена. Макар закусвалнята да бе открита като много други в района, имаше няколко тъмни ъгълчета, където можеше да се настаним приятно, а единствената светлина идваше от пламтящите фенери във формата на куб върху всяка от масите.

Разпоредителка ни въведе и ни настани по молба на Джун в един от сенчестите ъгли. Плоски чинии с ароматизирана вода бяха поставени навсякъде из закусвалнята. Потреперих, макар мястото, където седяхме, да бе доста топло заради петромакса.

Още веднъж, какво правим тук? Обля ме странна мъгла, а после се изпари. Тук сме, за да вечеряме, ето какво правим. Поклатих глава. Припомних си краткото усилие, което положих преди няколко дни, когато не можех да си спомня името на Луси. В главата ми се появи плашеща мисъл.

Може би това бе нов симптом. Или пък просто съм параноичен.

След като поръчахме, Джун заговори. Златистият отблясък в очите ѝ грееше на оранжевата светлина от фенера.

— Защо не ми каза? — прошепна тя.

Вдигнах ръце към фенера и се насладих на топлината.

— Какво значение щеше да има?

Джун сбръчка вежди и едва тогава забелязах, че очите ѝ изглеждаха подпухнали, сякаш бе плакала. Поклати глава към мен.

— Слуховете са плъзнали навсякъде — продължи тя с глас, който едва долавях. — Свидетели твърдят, че са видели как те изнасят на носилка от апартамента ти преди тридесет и четири часа — един от тях очевидно е чул някой от медиците да обсъжда състоянието ти.

Въздъгнах и вдигнах ръце в знак, че признавам поражението си.

— Знаеш ли какво, ако всичко това по някакъв начин е причина за размирици по улиците и създава още проблеми за Андън, то тогава съжалявам. Казаха ми да пазя състоянието си в тайна — и го правех, доколкото бе по силите ми. Сигурен съм, че нашият прославен Електор ще намери начин да успокои народа.

Джун прехапа устната си.

— Трябва да има някакво решение, Дей. Лекарите ти...

— Вече опитаха всичко. — Трепнах, когато болезнен спазъм премина по задната част на главата ми сякаш по поръчка. — Преминах през три цикъла на експерименти. Засега напредъкът е бавен и болезнен. — Обясних на Джун какво ми бяха казали лекарите за необичайната инфекция в хипокампа ми, за лекарството, което ме правеше по-слаб и изсмукваше силата от тялото ми. — Повярвай ми, опитват всичко.

— Колко време ти остава? — прошепна тя.

Останах смълчан и се преструвах, че съм хипнотизиран от фенера. Не знаех дали имам сили да го изрека.

Джун се наведе по-близо, докато рамото ѝ не се докосна до моето.

— Колко време ти остава? — повтори тя. — Моля те. Надявам се, че все още държиш достатъчно на мен, за да ми кажеш.

Погледнах отново към нея и бавно започнах да попадам — както винаги се случва — обратно под нейното влияние. Не ме карай да правя това, моля те. Не исках да ѝ го съобщавам на глас — това щеше да значи, че може наистина да е вярно. Но тя изглеждаше толкова тъжна и изплашена, че не можах да го задържа в себе си. Въздъгнах, след което прокарах ръка през косата си и сведох глава.

— Казаха, че имам един месец — прошепнах. — Може би два. Казаха, че трябва да си подредя нещата.

Джун затвори очи — мисля, че забелязах как се олюля леко на мястото си.

— Два месеца — измърмори разсеяно тя. Болката по лицето ѝ ми напомни точно защо не исках да ѝ позволя да научи.

След още едно дълго мълчание между нас, Джун внезапно излезе от унеса си и се протегна, за да извади нещо от джоба си. В дланта си държеше нещо малко и метално.

— Исках да ти дам това — рече тя.

Гледах го безизразно. Беше пръстен от кламери — тънки ивици от тел, усукани в елегантна серия от извивки и затворени в кръг, точно като онзи, който аз бях направил за нея. Очите ми се разшириха и бързо се насочиха към нейните. Тя не каза нищо — вместо това погледна надолу и ми помогна да сложа пръстена на безимения пръст на дясната си ръка.

— Имах малко време — най-сетне промълви Джун.

Прокарах изумено ръка по пръстена, докоснат до дъното на душата си. Врълетяха ме дузина емоции.

— Съжалявам — заекнах след известно мълчание, опитвайки се да сложа всичко в по-обнадеждаваща, цялостна перспектива. *Само това ли можеш да кажеш след този подарък от нейна страна?* — Смятат, че все още има някакъв шанс. Скоро ще опитат да приложат и нови лечения.

— Веднъж ми разказа защо си избрал Дей да бъде уличното ти име — заяви строго тя. Премести ръката си върху моята и скри от поглед пръстена от кламери. От топлината на кожата ѝ, допираща се до моята, дишането ми се учести. — Всяка сутрин всичко отново е възможно. Нали?

Порой от тръпки се спусна по гръбнака ми. Исках да хвана с ръце лицето ѝ, да целуна бузите ѝ, да огледам тъмните ѝ, тъжни очи и да ѝ кажа, че ще се оправя. Но това щеше да е още една лъжа. Едната половина от сърцето ми се късаше от болката, изписана по лицето ѝ, а другата, гузно осъзнах, бе изпълнена с щастие, осъзнавайки, че тя все още има чувства към мен. В печалните ѝ думи, в извивките на този тънък, метален пръстен, се четеше любов. Не беше ли така?

Най-сетне си поех дълбоко въздух.

— Понякога слънцето залязва по-рано. Дните не са вечни, нали знаеш. Но ще се боря с всички сили. Мога да ти обещаю това.

Погледът на Джун омекна.

— Не е нужно да правиш това сам.

— Защо трябва и ти да носиш това бреме? — промълвих. — Просто... смятах, че така ще е по-лесно.

— По-лесно за кого? — сопна се Джун. — За теб, за мен, за хората? Предпочиташ да си заминеш кротко един ден, без дори да ми кажеш нито дума повече?

— Да, предпочитам — улових се, че отвърщам също толкова рязко аз. — Ако ти бях казал през онази нощ, щеше ли да се съгласиш да станеш кандидат-принцепс?

Каквито и думи да имаше на върха на езика на Джун, те останаха неизказани. Спря се за момент, след което преглътна.

— Не — призна тя. — Сърце нямаше да ми даде да го направя. Щях да изчакам.

— Именно. — Поех си дълбоко въздух. — Мислиш ли, че исках да ти хленча за здравето си в онзи миг? Да застана на пътя между теб и нещо толкова важно в живота ти?

— Изборът какво да направя трябваше да е мой — изрече през стиснати зъби Джун.

— А аз исках да го направя, без да заставам на пътя ти.

Джун поклати глава и раменете ѝ леко се отпуснаха.

— Наистина ли мислиш, че толкова малко се интересувам от теб?

Храната ни пристигна в този миг — купички със супа, от които се надигаше пара, чинии с хлебчета и прилежно опакован пакет с храна за Идън — и аз с благодарност пак изпаднах в мълчание.

*Щеше да е по-лесно за мен — добавих наум аз. — По-добре да се отдръпна, отколкото да ми напомнят всеки ден, че ми остават само няколко месеца, в които да съм с теб.*

Все пак ме беше срам да изрека това на глас. Когато Джун ме погледна очаквателно, аз просто поклатих глава и свих рамене.

И тогава я чухмем. Сирена започна да бие из града.

Беше оглушителна. И двамата замръзнахме, след което погледнахме нагоре към високоговорителите, наредени по всички улични сгради. Никога през живота си не бяха чувал подобна сирена — безкраен, проглушаващ писък, който изпълваше въздуха и помиташе всичко по пътя си. Екраните на джъмботроните останаха тъмни. Хвърлих объркан поглед към Джун. Какво, по дяволите, е това?

Но Джун вече не гледаше към мен. Очите ѝ бяха приковани към високоговорителите, от които сирената кълтеше из цялата улица, а изражението ѝ бе обхванато от ужас. Заедно наблюдавахме как джъмботроните просветнаха и отново се включиха — този път всеки екран бе кървавочервен, а върху него имаше изписани две думи в златист цвят и получерен шрифт:

## НАМЕРЕТЕ УКРИТИЕ!

— Какво значи това? — извиках.

Джун ме сграбчи за ръката и тръгна да тича.

— Означава, че предстои въздушно нападение. Бронята е атакувана.

## ДЖУН

— Идън.

Това бяха първите думи, които излязоха от устата на Дей. Джъмботроните продължиха да излъчват зловещото аленочервено съобщение, докато сирената отекваше из града, проглушавайки ме със своя ритмичен рев и заличавайки всички останали звуци в града. По улицата хора надничаха от прозорците и се стичаха от изходите на сградите не по-малко объркани от нас заради необичайната тревога. Войниците прииждаха в строй по улицата и крещяха по микрофоните си, когато виждаха приближаващия враг.

Тичах точно до Дей, а през ума ми препускаха мисли и числа, докато се движехме. Четири секунди. Дванадесет секунди. Петнадесет секунди на пресечка, което означава седемдесет и пет секунди, докато стигнем апартамента на Дей, ако поддържаме темпото си. Има ли по-кратък маршрут? И Оли. Трябва да го измъкна от апартамента си и да го взема с мен. Обзе ме странна концентрация, точно както се бе случило в мига, в който за първи път освободих Дей от резиденция „Батала“ преди толкова много месеци, както в момента, когато Дей изкатери Кулата на Конгреса, за да се обърне към хората, а аз подведох войниците да изгубят дирите му. Можех да се превръщам в тих, чувстващ се некомфортно наблюдател в Камарата на Сената, но тук на улицата, сред хаоса, можех да разсъждавам. Можех да действам.

Спомних си прочетеното и репетираното в гимназията за този конкретен сигнал за тревога, макар че Лос Анджелис е толкова далеч от колониите, че дори и тези тренировъчни упражнения бяха рядкост. Сигналят трябваше да бъде използван, само ако вражески сили атакуваха града ни, ако се намираха точно на прага му и нахлуваха навътре. Не знаех каква е процедурата в Денвър, но не смятах, че е много по-различна — трябваше да се евакуираме незабавно, след което да потърсим най-близкия зачислен подземен бункер, после да се качим на подземни влакове, които щяха да ни транспортират до по-безопасен град. След като влязох в колежа и официално станах войник,

упражнението за мен се промени: войниците трябваше да се явят незабавно на място, което им е указано по слушалките от техните командири. Трябва да бъдем готови за война всеки момент.

Но никога не бях чувала сигнала да е използван за истинско нападение над град на републиката, защото такава все още не се бе случвало. Повечето атаки бяха осуетявани, преди да успеят да ни достигнат. Досега. И докато тичах заедно с Дей, знаех точно какво минаваше през ума му. Това отключи позната вина в стомаха ми.

Дей никога не беше чувал сирената преди това, нито бе минавал през обучение. Това бе така, защото той беше от бедняшките сектори. Преди не бях сигурна и признавам, че никога не бях мислила за това, но когато видях обърканото изражение на Дей, всичко ми стана напълно ясно. Подземните бункери бяха предназначени само за висшата класа, скъпоценните сектори. Бедните бяха оставени сами да се грижат за себе си.

Над главите ни изрева двигател. Републикански изстребител. Последваха го още няколко. Надигнаха се викове и се смесиха със звука на сирената — подготвих се за обаждане от Андън. Тогава в далечината на хоризонта видях първите оранжеви искри, които се запалиха по продължението на Бронята. Републиката предприемаше контраатака от стените. Това наистина се случва. Но не трябваше. Колониите ни бяха дали време, колкото и малко да бе то, за да им предложим лекарство — а от началото на този ултиматум бяха изминали едва четири дни. Гневът ми закипя. Нима искаха да ни хванат неподготвени?

Сграбчих Дей за ръката и ускорих темпото си.

— Можеш ли да се обадиш на Идън? — извиках.

— Да — задъхано отвърна той.

Веднага видях, че бе изгубил предишната си бързина — дишането му бе леко затруднено, крачките малко по-бавни. Една буца заседна в гърлото ми. Поради някаква причина това бе първото доказателство за влошаващото му се здраве, което ми направи силно впечатление, и сърцето ми се сви. Зад нас още една експлозия отекна из нощния въздух. Стиснах още по-силно ръката му.

— Кажи на Идън да ни чака пред входа на жилищния ви комплекс — извиках. — Знаем къде можем да отидем.

Един настоятелен глас се обади в слушалката ми. Беше Андън.

— Къде си? — попита той. Потреперих, когато усетих лека нотка на страх в думите му — още едно нещо, което рядко можех да чуя. — Намирам се в Кулата на Конгреса. Ще изпратя джип, за да те вземе.

— Изпрати джип при апартамента на Дей. Ще бъда там след минута. И Оли... кучето ми...

— Незабавно ще го изпратя в бункерите — отвърна Андън. — Бъди внимателна.

След това връзката прекъсна и за секунда чух статичния шум, преди слушалката да се изключи. До мен Дей повтори инструкциите към Идън по микрофона си.

Докато стигнем до жилищния комплекс, републикански изстребители профучаваха през няколко секунди и оставяха десетки следи в нощното небе. Тълпи от хора вече бяха започнали да се струпват пред комплекса и бяха насочвани в различни посоки от градски патрули. Обзе ме внезапен ужас, когато осъзнах, че някои от изстребителите на хоризонта не бяха въобще на републиката, а непознати, вражески. Ако бяха толкова близо, трябваше да се преминали покрай далекобойните ни ракетни установки. Две по-едри черни точки се рееха в далечния край на небето. Въздушни кораби на колониите.

Дей видя Идън преди мен. Малка фигура със златисторуса коса, стиснала здраво парапета до входа на жилищния комплекс, напразно присвила очи към морето от хора около него. Тяхната прислужница стоеше зад него, поставила ръце върху раменете му.

— Идън! — извика Дей. Момчето рязко обърна глава към нас. Дей прескочи стъпалата и го грабна в ръце, след което се обърна отново към мен. — Къде отиваме? — извика той.

— Електорът е изпратил джип за нас — прошепнах в ухото му, за да не ни чуят останалите.

Няколко души вече ни хвърляха разпознаващи погледи, още докато се стичаха покрай нас в паническа мъгла. Вдигнах яката на палтото си колкото мога по-високо и сведох глава. Хайде — промълвих на себе си.

— Джун — повика ме Дей. Срецнах погледа му. — Какво ще се случи с останалите сектори?

Ето въпроса, от който се страхувах. Какво ще се случи с бедняшките сектори? Поколебах се и в този кратък миг на тишина Дей



осъзна отговора. Устните му се присвиха в тънка линия. Дълбок гняв се надигна в очите му.

Пристигането на джипа ме спаси от това да отговоря веднага. Той спря със скърцане на няколко метра от мястото, където останалите се бяха струпали, а вътре видях Андън да ми маха от седалката до шофьора.

— Да вървим — настойчиво се обърнах към Дей.

Тръгнахме надолу по стълбите и един войник ни отвори вратата. Дей помогна на Идън и тяхната прислужница да влязат най-напред, а когато и двамата си сложиха предпазните колани, ние ги последвахме. Джипът потегли с главоломна скорост, докато други републикански изстребители прелитаха над нас. В далечината още един ярък оранжев облак се надигна от Бронята. На мен ли ми се струваше, или това попадение бе по-близко от предишните? Вероятно по-близко с поне тридесет метра, като се вземеше предвид размерът на експлозията.

— Радвам се да видя, че всички сте в безопасност — каза Андън, без да се обръща назад. Изрече бърз поздрав към всеки от нас, след което измърмори някаква команда на шофьора, който зави рязко на следващата пресечка.

Идън изстена изплашено. Прислужницата стисна рамото му и се опита да го успокои.

— Защо минаваме по по-дългия маршрут? — попита Андън, докато маневрирахме по една тясна улица. Земята се разтресе от още един далечен взрив.

— Прощавайте, Електор — отвърна шофьорът. — Имаме информация, че няколко експлозии са избухнали във вътрешността на Бронята — най-прекият път не е безопасен. Бомбардирали са няколко джипа от другата страна на Денвър.

— Има ли ранени?

— За щастие не много. Няколко джипа са обърнати, няколко затворника са избягали и един войник е мъртъв.

— Кои затворници?

— Все още чакаме потвърждение.

Обзе ме неприятно предчувствие. Когато отидох да видя Томас, имаше смяна на пазачите, охраняващи килията на командир Джеймсън. Когато си тръгнах, охранителите бяха различни.

Андън издаде разочарован стон, след което се обърна, за да ни погледне.

— Движим се към подземна крепост, наречена подземие „Едно“. Ако се наложи да влизате или излизате от укреплението, охраната ми ще сканира палеца ви на портала. Чухте шофьора — опасно е да излизате сами. Разбрано?

Шофьорът притисна ръка до ухото си, пребледня и погледна към Андън.

— Сър, имаме потвърждение за избягалите затворници. Били са трима. — Той се поколеба, след което преглътна. — Капитан Томас Брайънт. Лейтенант Патрик Мъри. Командир Наташа Джеймсън.

Светът се преобърна. Знаех си. Знаех си. Беше едва вчера, когато видях командир Джеймсън на сигурно място зад решетките и говорих с Томас, докато той вехнеше в затвора. Не може да са стигнали далеч — казах си аз.

— Андън — прошепнах и се заставих да изостря сетивата си.

— Вчера, когато отидох да видя Томас, имаше различна смяна пазачи. Дали е трябвало тези войници да бъдат там?

Двамата с Дей си разменихме бързи погледи и за миг се почувствах, сякаш целият свят ни прави на глупаци, вплитайки живота ни в някаква жестока шега.

— Открийте затворниците — отсече Андън по микрофона си. Лицето му беше побеляло. — Застреляйте ги на място. — Той хвърли поглед назад към мен, докато продължаваше да издава заповеди.

— И ми доведете пазачите, които са били на смяна. Веднага.

Свих се, когато още една експлозия разтреса земята. Не може да са стигнали далеч. Ще ги заловят и ще ги застрелят до края на деня. Повтарях си тези думи отново и отново. Не, нещо друго се случваше тук. Умът ми бързо прецени възможностите:

Не бе случайно, че командир Джеймсън успя да избяга в същия ден, когато колониите ни нападнаха, а тя трябваше да бъде преместена. Сигурно имаше и други предатели в редиците на републиката, войници, които Андън все още не бе успял да разобличи. Възможно бе командир Джеймсън да е изпращала информация до колониите чрез тях. В края на краищата, по някакъв начин от колониите бяха научили кога войниците на Бронята извършват смяна на караула и че конкретно днес разполагаме с по-малък брой постови по стената от обикновено

заради хранителното натравяне. Те нанесоха своя удар, знаейки кога сме най-уязвими.

В такъв случай колониите може би бяха планирали атаката от месеци. Вероятно дори преди да избухне заразата.

А Томас. Участваше ли той във всичко това? Освен ако не се бе опитал да ме предупреди. Затова е искал да ме види вчера. Заради последното си желание, но също така, надявайки се, че ще забележа нещо нередно в охраната. Пулсът ми се ускори. Но защо просто не ме бе предупредил?

— Какво следва оттук нататък? — попитах сковано.

Андън отпусна глава върху седалката. Вероятно обмисляше подобен списък от възможности за избягалите затворници, но не го каза на глас.

— Всичките ни изтребители водят битка точно пред Денвър. Бронята ще издържи доста време, но има голям шанс подкрепления на въоръжените сили на колониите да са на път. Ще се нуждаем от помощ. Предупредени са останалите разположени наблизо градове и не ще ни пратят своите войски, за да окажат помощ, но... — Андън направи пауза, за да ми хвърли поглед през рамо. — Може да не са достатъчни. Джун, докато продължаваме да евакуираме гражданите под земята, ние двамата ще трябва веднага да поговорим насаме.

— А къде евакуирате бедните, Електор? — намеси си спокойно Дей.

Андън отново се обърна в седалката си. Той срещна враждебните сини очи на Дей с колкото може по-спокоен поглед. Забелязах, че избягваше да гледа към Идън.

— Разполагам с войници, които са на път към крайните сектори — отвърна той. — Те ще намерят подслон за цивилните и ще ги защитават, докато не им заповядам друго.

— Предполагам, че за тях няма подземни бункери — студено заяви Дей.

— Съжалявам. — Андън изпусна дълга въздишка. — Бункерите са били построени много отдавна, дори преди баща ми да стане Електор. Работим по това да построим още.

Дей се наведе напред и присви очи. Дясната му ръка стисна здраво Идън.

— Тогава поделете бункерите между секторите. Половината за бедните, половината за богатите. Висшата класа трябва да рискува кожата си на открито не по-малко от бедната прослойка.

— Не — заяви твърдо Андън, макар да долових разкаяние в думите му. Той допусна грешката да започне спор по този въпрос с Дей и не можех да го спра. — Ако направим това, тилово управление на бойните действия ще се превърне в кошмар. Крайните сектори нямат същите евакуационни маршрути — ако избухнат експлозии в града, още стотици хиляди хора ще бъдат уязвими на открито, защото няма да можем да организираме всички навреме. Първо ще евакуираме скъпоценните сектори. След това можем...

— Направете го! — извика Дей. — Не ми пука за проклетото ви тилово управление на бойните действия!

Лицето на Андън стана по-сурово.

— Не се осмелявай да ми говориш по подобен начин — отсеке той. В гласа му се четеше неумолимост, която разпознах на делото срещу командир Джеймсън. — Аз съм твоят Електор.

— А аз съм този, който те сложи на това място — отвърна сопнато Дей. — Искаш да говорим разумно? Добре тогава. Съгласен съм. Ако не положиш повече усилия да защитиш бедните сега, на практика мога да ти гарантирам, че ще ти се наложи да се справяш с неконтролируеми бунтове. Наистина ли искаш такива проблеми, докато колониите атакуват? Както вече каза — ти си Електорът. Но няма да си такъв, ако останалата част от бедните в страната научат за това как ръководиш евакуацията и дори и аз може да не успея да ги спра да вдигнат революция. Те вече смятат, че републиката се опитва да ме убие. Колко дълго мислиш, че ще издържи републиката, водейки външна и вътрешна война едновременно?

Андън отново гледаше напред.

— Този разговор приключи. — Както винаги, гласът му бе опасно тих, но ние чухме всяка една дума.

Дей изруга и се отпусна отново в седалката си. Разменихме си погледи, след което поклатих глава. Разбира се, Дей имаше право, но същото се отнасяше и за Андън. Проблемът бе, че няхахме време за тези безсмислици. След миг мълчание се наведох напред в седалката си, прокашлях се и предложих алтернативен вариант.

— Трябва да евакуираме бедните в богаташките сектори — заявих. — Все още ще са на открито, но богаташките сектори са разположени в сърцето на Денвър, а не покрай Бронята, където се води битката. Планът не е перфектен, но бедните ще видят, че правим координирани усилия да ги защитим. След това, докато хората в бункерите постепенно биват евакуирани в Ел Ей чрез подземните влакове, ще разполагаме с време и място да започнем да вкарваме под земята на малки групи всички останали.

Дей измърмори под носа си, но в същото време изсумтя с неохотно одобрение. Хвърли ми благодарен поглед.

— Този план ми се струва по-добър. Поне хората ще разполагат с нещо. — Секунда по-късно осъзнах какво бе измърморил. Ще бъдеш по-добър Електор от този глупак.

Андън остана безмълвен за момент, докато обмисляше думите ми. След това кимна в знак на съгласие и притисна ръка към ухото си.

— Командир Грийни — изрече той и започна да издава серия от заповеди.

Срещнах погледа на Дей. Той изглеждаше разстроен, но поне в очите му не кипеше гневът отпреди секунда. Отново насочи вниманието си към Луси, която покровителствено беше обгърнала Идън с ръка. Той беше свит на крайната седалка на джипа със сгънати крака и увити около тях ръце. Беше присвил очи към размазаните очертания на бързо сменящия се пейзаж, но не бях сигурна какво точно различаваше. Пресегнах се през Дей и докоснах рамото на Идън. Той веднага се стегна.

— Всичко е наред, това съм аз, Джун — успокоих го. — И не се притеснявай. Ще се оправим, чуваш ли?

— Защо колониите настъпват? — попита Идън и обърна обагрените си в розово очи към мен и Дей.

Преглътнах тежко. Нито един от двамата ни не отговори. Най-накрая, след като той повтори въпроса си, Дей го притисна близо до себе си и прошепна нещо в ухото му. Идън се отпусна върху рамото на брат си. Все още изглеждаше нещастен и уплашен, но поне страхът му се уталожил и ние успяхме да приключим остатъка от пътуването, без да промълвим и дума.

Стори ми се цяла вечност, в действителност пътешествието продължи само две минути и дванадесет секунди, но най-сетне

пристигнахме пред невзрачна сграда близо до сърцето на централната част на Денвър — небостъргач с височина тридесет етажа, покрит с кръстосани подпорни греди и от четирите си страни. Дузина градски патрули са бяха смесили с тълпите от граждани, като ги организираха в групи пред входа. Шофьорът ни спря джипа от страни на сградата, където охраната ни пусна да минем през вратата на временно издигната ограда. През прозореца видях войниците да събират токове и да козируват отривисто, докато минавахме. Един от тях държеше Оли на каишка. Виждайки го, се отпуснах облекчено. Когато джипът спря, двама войници бързо отвориха вратите. Андън пристъпи навън и веднага бе заобграден от четирима патрулни капитани, които трескаво го информираха как върви процедурата по евакуацията. Кучето ми обезумяло дърпаше войника, който го държеше, към мен. Благодарих на войника, поех каишката и потърках главата на Оли. Той пъхтеше измъчено.

— Насам, госпожице Ипарис — обърна се към мен войникът, който ми отвори вратата.

Дей ме последва, изпаднал в напрегнато мълчание, а ръката му все още стискаше здраво тази на Идън. Луси слезе последна. Погледнах през рамо към мястото, където Андън вече бе потънал в дълбок разговор с капитаните си — спря се, за да размени бърз поглед с мен. Очите му се стрелнаха към Идън. Знаех, че в главата му се въртеше същата мисъл, която минаваше и през ума на Дей: Настанете Идън на безопасно място. Кимнах, давайки знак, че съм разбрала, след което минахме покрай тълпа от чакащи евакуирани и го изгубих от поглед.

Вместо да се разправяме с опашката от граждани на входа, войниците ни ескортираха през отделен вход надолу по спираловидно стълбище, докато не стигнахме слабо осветен коридор, който свършваше пред чифт метални двойни врати. Пазачите, които стояха пред входа, промениха позата си, когато ме разпознаха.

— Насам, госпожице Ипарис — казаха те.

Единият от тях се скова, когато видя Дей, но бързо извърна очи, когато той срещна втренчения му поглед. Вратите пред нас се отвориха.

Бяхме посрещнати от силен порив на топъл влажен въздух и обстановка на обичаен хаос. Залата, в която бяхме влезли, приличаше

на огромен склад (с размерите на половин стадион за провеждане на Изпитанието, три дузини флуоресцентни лампи и шест реда метални греди, наредени по тавана) със самотен джъмботрон върху лявата стена, от който се сипеха инструкции към евакуираните от висшата класа, които кръжаха навсякъде около нас. Измежду тях имаше шепа хора от бедняшките сектори, четиринадесет, за да бъдем точни — това навярно бяха прислужниците и чистачите на някои от домовете в скъпоценните сектори. За мое разочарование видях как войниците ги отделиха в друга редица. Няколко души от висшата класа им хвърлиха съчувствени погледи, докато други ги наблюдаваха свирепо и презрително.

Дей също ги видя.

— Сигурно всички се раждаме равни — измрънка той.

Не отвърнах нищо.

По продължението на дясната стена имаше няколко по-малки зали. От срещуположната страна на помещението се виждаха последните вагони на подземна железница, спряна в някакъв тунел, и тълпи от войници и цивилни се бяха събрали на двата перона. Войниците се опитваха да организират качването във влака на тълпите от объркани, изплашени хора. Къде щеше да ги отведе той, можех само да гадая.

До мен Дей наблюдаваше сцената с мълчалив, разпален поглед. Ръката му продължаваше да стиска тази на Идън. Запитах се дали е забелязал аристократичните облекла, които носеха повечето от тези евакуирани.

— Извинявам се за бъркотията — обърна се към мен охранителката, докато ни ескортираше към една от стаите. Тя почука учтиво по козирката на шапката си. — Както виждате, ние се намираме в ранен стадий на евакуациите, първата вълна все още е в ход. Можем да включим и вас заедно с Дей и семейството му към първата вълна, ако нямате нищо против да си починете за момент в един частен апартамент.

Мариана и Серж може би вече чакаха в своите собствени стаи.

— Благодаря — отвърнах.

Минахме покрай няколко врати, а техните високи правоъгълни прозорци разкриваха напълно празни стаи с висящи по стените портрети на Андън. Няколко изглеждаха така, сякаш са резервирани за

високопоставени лица, а в други бяха задържани хора, които са причинили неприятности — арестувани, с начумерени лица, и един войник застанал от двете им страни. В една от стаите, покрай които минахме, имаше няколко души, обградени от пазачи.

Точно това помещение ме накара да се спра. Разпознах един от хората вътре. Наистина ли беше тя?

— Почакайте — извиках и пристъпих по-близо до прозореца. Нямаше никакво съмнение — виждах младо момиче с големи очи и мръсна, подстригана на каре, коса, седнало на стол до сивооко момче и трима други, които изглеждаха по-дрипави, отколкото си ги спомнях. Погледнах към нашата охранителка.

— Какво правят те тук?

Дей последва примера ми и също надникна. Когато видя това, което бях забелязала и аз, той си пое рязко въздух.

— Вкарай ни вътре — прошепна ми той. В гласа му прозвуча отчаяна настойчивост. — Моля те.

— Това са арестанти, госпожице Ипарис — отвърна жената войник, озадачена от нашия интерес. — Не ви препоръчвам...

Присвих устни.

— Искам да ги видя — прекъснах я.

Тя се поколеба, хвърли поглед към помещението и кимна неохотно.

— Разбира се — отвърна жената. Тя пристъпи към вратата, отвори я и ни въведе.

Луси остана отвън заедно с нея, стиснала здраво ръката на Идън. Вратата зад нас се затвори.

Озовах се вперила поглед право в Тес и неколцина патриоти.



## ДЕЙ

По дяволите. Последния път, когато видях Тес, тя беше застанала на средата на уличката, близо до мястото, където трябваше да извършим атентата срещу Андън, със стиснати юмруци и съкрушена физиономия. Сега изглеждаше различно. По-спокойна. По-зряла. Също така беше пораснала на височина, а лицето ѝ, което някога бе кръгло като на бебе, беше отслабнало. Странна гледка.

Тя и останалите бяха оковани за столове. Това не подобри настроението ми. Веднага разпознах един от другарите ѝ — Паскао, тъмнокожият паркур с къса къдрава коса и тези абсурдно бледосиви очи. Той не се бе променил много, макар че сега, когато бях достатъчно близо, видях следи от белези по носа му и още един близо до дясното му слепоочие. Той ми хвърли усмивка с блестящите си бели зъби, пропита със сарказъм.

— Ти ли си това, Дей? — попита той и ми намигна дяволито. — Прелестен както винаги. Републиканската униформа ти отива.

Думите му ме жегнаха. Извърнах гневния си поглед към войниците, които ги пазеха.

— Защо, по дяволите, са арестувани?

Единият войник вирна нос. Съдейки по всичките проклети почетни значки и медали върху униформата му, той сигурно беше капитанът на тази група или нещо подобно.

— Те са бивши патриоти — обясни той, като наблегна на последната дума, сякаш се опитваше да ми намекне нещо. — Заловихме ги в периферията на Бронята, където се опитваха да извадят от строя военното ни оборудване и да помогнат на колониите.

Паскао се премести възмутено на стола си.

— Глупости, слепоце — възрази той. — Бяхме се настанили на Бронята, защото се опитвахме да помогнем на вашите жалки войници. Може би не трябваше да си правим труда.

Тес ме наблюдаваше с предпазлив поглед, какъвто никога не бях виждал преди. Ръцете ѝ изглеждаха толкова малки и тънки с огромните

вериги, стегнати около китките ѝ. Стиснах зъби — погледът ми се насочи към пистолетите на коланите на войниците.

*Без внезапни движения — напомних си. — Особено с тези винаги готови да натиснат спусъка дрисльовци.*

С крайчеца на окото си забелязах, че рамото на един от останалите кървеше.

— Пуснете ги — наредих на войника. — Те не са врагове.

Войникът ме изгледа кръвнишки със студено презрение.

— В никакъв случай. Заповедите ни са да ги задържим, докато...

До мен Джун вдигна брадичката си.

— Заповеди от кого?

Перчещият се войник леко се разколеба.

— Госпожице Ипарис, заповедите ми идват директно от самия прославен Електор.

Бузите му се изчервиха, когато видя, че Джун присви очи, и започна да дрънка нещо за тяхната патрулна обиколка на Бронята и колко напрегната била битката. Пристъпих по-близо до Тес и се наведох, за да може погледите ни да бъдат на едно ниво. Пазачите вдигнаха оръжията си, но Джун троснато ги предупреди да спрат.

— Върнали сте се — прошепнах на Тес.

Макар все още да изглеждаше предпазлива, нещо в очите ѝ омекна.

— Да.

— Защо?

Тес се поколеба. Погледна към Паскао, който завъртя разтревожените си сиви очи към мен.

— Върнахме се — отговори той, — защото Тес чу, че ни викаш.

Бяха ме чули. Всичките тези радиотрансмисии, които изпращах от месеци наред, не бяха потънали в нищото — по някакъв начин те бяха успели да ме чуят. Тес преглътна тежко, преди да събере достатъчно кураж, за да проговори.

— Франки улови сигнала ти по радиовълните за първи път преди няколко месеца — обясни тя и кимна към някакво къдрокосо момиче, завързано за един от столовете. — Каза, че се опитваш да се свържеш с нас. — Тес сведе очи. — Не исках да отговарям. Но тогава чух за болестта ти... и...

Значи така. Новините определено се бяха разнесли надалече.

— Хайде сега — прекъсна я Паскао, когато забеляза изражението ми. — Не се върнахме в републиката, само защото ни беше жал за теб. Слушахме новините, които постъпваха от вас и от колониите. Чухме за опасността от война.

— И решихте да ни се притечете на помощ? — намеси се Джун. Погледът ѝ бе подозрителен. — Защо станяхте толкова благородни така внезапно?

Саркастичната усмивка на Паскао изчезна мигновено. Той огледа Джун с килната настрана глава.

— Ти си Джун Ипарис, нали?

Капитанът тръгна да му обяснява, че трябва да се обръща към Джун по подобаващ начин, но тя просто кимна.

— Значи ти си тази, която саботира плановете ни и разцепи екипа ни. — Паскао сви рамене. — Нищо лично — не че, нали знаеш, съм бил голям фен на Рейзър или нещо такова.

— Защо сте се върнали в страната? — повтори Джун.

— Добре, де. Изритаха ни от Канада. — Паскао си пое дълбоко въздух. — Укривахме се там, след като всичко се разпадна по време на... — Направи пауза, за да огледа войниците около тях. — Ами... хм... нали се сещаш. Уговорената среща с Андън. Но тогава канадците установиха, че не би трябвало да сме в страната им и трябваше да избягаме обратно на юг. Много от нас се разпръснаха по четирите краища на света. Не зная къде са в момента половината от първоначалната група — Вероятно някои от тях са все още в Канада. Когато новините за Дей се разчуха, малката Тес поиска да ни напусне и да се върне обратно в Денвър сама. Не исках тя да... ами да умре, затова тръгнахме с нея. — Паскао сведе очи за миг. Не спря да говори, но усетих, че в този момент той просто дърдореше, опитвайки се да ни изтъкне всякакви причини, освен най-основната. — Когато колониите започнаха инвазията, си помислих, че ако се опитаме да ви подпомогнем във военните действия, то може би щяхме да получим амнистия и разрешение да останем в страната, макар че зная, че вашият Електор вероятно не ни е най-големият...

— Какво става тук?

Всички се обърнахме, чувайки този глас, точно когато войниците в стаята отдадоха отривисто чест. Изправих се и видях Андън, застанал на прага на вратата с група от охранители зад него — очите

му бяха тъмни и заплашителни, погледът му първо се спря върху Джун и мен, а после върху патриотите. Макар да не бе минало много време, откакто го бяхме оставили да разговаря с генералите си, по раменете на униформата му имаше слой от прах, а лицето му изглеждаше мрачно. Капитанът, който бе разговарял с нас по-рано, нервно се прокашля.

— Моите извинения, Електор — започна той, — но задържахме тези престъпници близо до Бронята...

В този момент Джун скръсти ръце.

— Тогава, предполагам, Електор, че не вие сте този, който е одобрил това? — обърна се тя към Андън. В гласа ѝ имаше острота, която ми подсказа, че двамата с Андън не бяха в най-добри отношения в този момент.

Андън огледа обстановката. Спорът ни по време на пътуването с колата вероятно продължаваше да ври и кипи в съзнанието му, но той не си направи труд да погледне към мен. Ами чудесно. Може би му бях дал повод да се замисли за нещо. Най-сетне кимна към капитана.

— Кои са те?

— Бивши патриоти, сър.

— Разбирам. Кой разпореди това?

Лицето на капитана се заля в яркочервено.

— Ами, Електор — отвърна той, като се опита да звучи официално, — командващият офицер...

Но Андън вече бе отклонил вниманието си от говорещия лъжи капитан и тръгна да излиза от стаята.

— Свалете им оковите — заповяда той, без повече да се обръща. — Засега ги дръжте тук, а след това ги евакуирайте с последната група. Наблюдавайте ги внимателно. — Той ни даде знак да го последваме. — Госпожице Ипарис. Господин Уинг. Ако обичате.

Погледнах още веднъж към Тес, която наблюдаваше как войниците сваляха веригите от китките ѝ. След това тръгнах заедно с Джун. Идън се втурна към мен, като в бързината едва не се блъсна в тялото ми, а аз отново го улових за ръка.

Андън ни спря пред група републикански войници. Намръщих се, когато видях случващото се. Четирима от войниците бяха коленичили на земята с ръце на главите. Очите им бяха сведени надолу. Единият ридаше тихо.

Останалите войници в групата бяха насочили оръжията си към коленичилите. Този, който ги командваше, се обърна към Андън:

— Това са пазачите, на които е била възложена охраната на командир Джеймсън и капитан Брайънт. Установихме подозрителна комуникация между единия от тях и колониите.

Нищо чудно, че Андън ни доведе тук, за да видим лицата на потенциалните предатели. Отново погледнах към заловените пазачи. Онзи, който плачеше, вдигна очи към Андън с умоляващ поглед.

— Моля ви, Електор — призова го той. — Аз нямам нищо общо с тяхното бягство. Аз... Аз не зная как се е случило. Аз... — Думите му бяха прекъснати, когато дулото на пистолет го перна по главата.

Лицето на Андън, обикновено замислено и сдържано, бе станало леденостудено. Погледът ми се отмести от коленичилите войници и се върна обратно върху него. Той остана безмълвен за миг. След това кимна на хората си.

— Разпитайте ги. Ако не сътрудничат, застреляйте ги. Изпратете съобщението до останалите войници. Нека това бъде урок за всеки предател в редиците ни. Нека знаят, че ще ги изобличим.

Въоръжените бойници събраха токове.

— Да, сър. — Те изправиха на крака обвинените в предателство.

Неприятно чувство нахлу в стомаха ми. Но Андън не върна думите си назад — вместо това гледаше как войниците, които крещяха и се молеха, бяха издърпани извън бункера. Джун изглеждаше поразена. Очите ѝ следяха арестантите.

Андън се обърна с мрачно изражение на лицето.

— Колониите разполагат с помощ.

Глухо тупване отекна някъде над нас и земята и таванът потрепериха в отговор. Джун се взря още по-отблизо в Андън, сякаш го анализираше.

— Каква помощ по-точно?

— Видях ескадрилите им във въздуха, точно от другата страна на Бронята. Не всички изстребители са на колониите. На някои от тях отстрани са изрисувани африкански звезди. Генералите ми съобщават, че колониите са достатъчно самоуверени, за да приземят въздушен кораб и ескадрила от изстребители на по-малко от километър от Бронята, като създават временни летища, докато се придвижват. Подготвят се за нова атака.

Ръката ми стисна тази на Идън. Той присви очи към рояците от евакуирани, които се бяха струпали близо до подземната железница, но вероятно не виждаше нищо друго, освен огромни движещи се размазани петна. Искаше ми се да мога да променя изплашения вид на лицето му.

— Докога ще издържи Денвър? — попитах.

— Не зная — отвърна мрачно Андън. — Бронята е здрава, но не можем да водим дълга битка със суперсила.

— Какво ще правим сега? — поиска да узнае Джун. — Ако не можем да ги удържим сами, то няма просто ще изгубим войната?

Андън поклати глава.

— Ние също се нуждаем от помощ. Ще уредя аудиенция с Обединените нации или с Антарктида, ще видим дали те ще пожелаят да поемат отговорност. Може да ни спечелят достатъчно време за... — Той хвърли поглед към брат ми, който стоеше тихо и спокойно до мен.

Усетих как ме прониза чувство на вина и ме обзе гняв. Присвих очи към Андън — стиснах още по-силно ръката на брат си. Идън не трябваше да стои в центъра на всичко. Не исках да избирам между това да изгубя брат си или тази проклета страна.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — казах.

Докато те с Джун водеха подробен разговор за Антарктида, отново погледнах към стаята, където бяха задържани Тес и патриотите. През прозореца видях Тес внимателно да се грижи за момичето с кървящото рамо, а бойниците ги наблюдаваха с неспокойни изражения. Не можех да разбера защо всички тези обучени убийци трябва да са толкова изплашени от едно малко момиче, въоръжено с няколко бинта и спирт. Побиха ме тръпки, когато се сетих за начина, по който Андън заповяда обвинените войници да бъдат изхвърлени от бункера и убити. Паскао изглеждаше разочарован и за миг срещна погледа ми през стъклото. Макар да не помръдна устни, аз се сецах за какво си мисли.

Той знаеше, че да държиш патриотите затворени в стая наред разгара на битката, докато цивилни и войници биват избивани на повърхността, си беше адско прахосване на възможности.

— Електор — рекох внезапно и се обърнах с лице към Андън и Джун. Той направи пауза, да ме погледне. — Пуснете ги от този бункер. — Той замълча, заставяйки ме да продължа, и аз добавих: —

Могат да подпомогнат военните ви действия на повърхността. Обзалагам се, че играят партизанската игра по-добре от останалите ви войници и тъй като няма да евакуирате бедняшките сектори още известно време, ще ви е нужна всичката помощ, която можете да получите.

Джун не каза нищо за леко хапливия ми коментар, но Андън скръсти ръце пред гърдите си.

— Дей, помилвах патриотите като част от първоначалната ни сделка, но не съм забравил трудните моменти, които имах с тях преди. Макар че не желая да гледам приятелите ти око вани като затворници, нямам причина да вярвам, че сега те ще помогнат на страната, която са тероризирали толкова дълго.

— Те са безобидни — настоях. — Нямам причина да се борят срещу републиката.

— Трима осъдени на смърт затворници току-що избягаха — отсече Андън. — Колониите атакуваха изненадващо столицата ни. А сега моите кандидат-убийци седят на десетина метра от мен. Не съм настроен чак толкова милостиво.

— Опитвам се да ви помогна — отвърнах на нападките. — Така или иначе, току-що заловихте предателите, нали? Наистина ли смятате, че патриотите имат нещо общо с бягството на командир Джеймсън? Особено като се има предвид, че тя ги хвърли на кучетата? Смятате ли, че ми харесва идеята, че убийците на майка ми са на свобода в момента? Пуснете патриотите, те ще се бият за вас.

Андън присви очи.

— Какво те кара да мислиш, че са толкова верни на републиката?

— Нека аз да ги предвождам — предложих. Идън изненадано вдигна глава към мен. — И ще можете да разчитате на тяхната вяръност. — Джун ми хвърли предупредителен поглед — поех си дълбоко въздух, преглътнах разочарованието си и се заставих да се успокоя. Тя бе права. Нямаше смисъл да се гневя на Андън, ако го исках на моя страна. — Моля ви — добавих с по-тих глас.

— Нека помогна. Трябва да се доверите на някого. Не оставяйте хората навън просто да умират.

Андън се взря в лицето ми и дълго не откъсна погледа си, а мен ме побиха ледени тръпки, когато осъзнах колко много той прилича на баща си. Сходството долових обаче само за миг, след което то се

изгуби, сменено от сериозния и угрижен външен вид на Андън. Сякаш той внезапно си спомни кои бяхме ние. Въздъхна дълбоко и присви устни.

— Кажи ми какъв е планът ти — най-сетне проговори той. — И ще помислим. Междувременно предлагам да качиш брат си на влака. — Когато видя изражението ми, добави: — Ще бъде в безопасност и ти ще можеш да се присъединиш по-късно към него. Имаш думата ми.

След това се обърна и даде знак на Джун да го придружи. Въздъгнах, наблюдавайки как един войник съпровожда двамата до група генерали. Джун ми хвърли поглед през рамо, когато тръгнаха. Знаех, че и тя си мисли същото. Притесняваше се за това какво причинява тази война на Андън. Какво причинява на всички нас.

Луси прекъсна мислите ми.

— Може би трябва да качим брат ти на евакуационния влак — предложи тя и ми хвърли съчувствен поглед.

— Точно така. — Сведох очи към Идън и го потупах по рамото. Постарах се да повярвам на обещанието на Електора. — Хайде да отидем до влака и да разберем подробности за това как да те измъкнем оттук.

— Ами ти? — попита Идън. — Наистина ли ще поведеш нападението?

— Ще се срещнем в Лос Анджелис. Кълна се.

Идън не издаде нито звук, докато си проправяхме път към перона, където беше влакът, и оставихме войниците да ни ескортират до предните вагони. Изражението му беше станало сериозно и мрачно. Когато най-сетне се озовахме пред затворените стъклени врати на влака, аз приклекнах, за да застана на едно ниво с него.

— Виж... Съжалявам, че няма да дойда с теб веднага. Трябва да остана тук и да помогна, разбираш, нали? Луси ще се грижи за теб. С нея ще си в безопасност. Ще се присъединя към вас скоро...

— Да, добре — измърмори Идън.

— Ооо... — Изкашлях се. Идън бе болнав, запален по техниката и от време на време намусен, но рядко се ядосваше така. Дори след като бе ослепял, той остана оптимист. Затова прямотата му ме изненада. — Е, това е добре — реших да отвърна.

— Радвам се, че...



— Криеш нещо от мен, Даниел — прекъсна ме той. — Усещам го. Какво е то?

Замълчах.

— Не, не крия.

— Ти си ужасен лъжец. — Идън се измъкна от хватката ми и се намръщи. — Има нещо. Долових го в гласа на Електора, а пък онзи ден ти сподели с мен онова ужасно нещо — как се страхуваш, че войниците от републиката ще дойдат да почукат на вратата ни... Защо им е да правят това така внезапно? Мислех, че сега всичко е наред.

Въздъгнах и наведох глава. Очите на Идън омекнаха леко, но остана непреклонен.

— Какво криеш? — повтори той.

Беше на единадесет. Заслужаваше да знае истината.

— Републиката иска отново да експериментира с теб — отвърнах с тих глас, за да може само той да ме чува. — В колониите се разпространява вирус. Те смятат, че ти разполагаш с противоотрова в кръвта си. Искат да те отведат в лабораториите.

Идън ме изгледа продължително, втренчил очи в мен, без да продума. Над нас нов глух тътен разтнесе земята. Чудех се до каква степен Бронята щеше да удържи. Изминаха няколко секунди. Сложих ръка на рамото му.

— Няма да им позволя да те отведат — заявих, опитвайки се да му вдъхна увереност. — Разбра ли? Всичко ще бъде наред. Андън — Електорът, знае, че не могат да те вземат, без да рискува сред хората да избухне революция. Той не може да го направи без моето разрешение.

— Всички онези хора в колониите ще умрат, нали? — промълви изпод носа си Идън. — Онези, които са заразени с вируса?

Поколебах се. Никога не бях разпитвал много какви точно са симптомите на заразата — спрях да слушам, в мига в който споменаха брат ми.

— Не зная — признах.

— И те ще разпространят вируса в републиката. — Идън сведе глава и стисна ръцете си. — Може би го правят дори в този момент. Ако превземат столицата, болестта ще се разпростре навсякъде. Нали?

— Не зная — повторих.

Очите на Идън потърсиха лицето ми. Макар да бе почти сляп, виждах нещастieto в тях.

— Не е нужно да взимаш всички решения вместо мен, нали знаеш.

— Не мислех, че го правя. Не искаш ли да те евакуират в Ел Ей? Там ще е по-безопасно, а и нали ти казах: ще се видим там. Обещавам.

— Не, не това. Защо реши, че трябва да пазиш в тайна проблема със заразата?

Затова ли беше разстроен.

— Шегуваш се, нали?

— Защо? — попита Идън.

— Щеше да се съгласиш ли? — Отидох по-близо до него, след което огледах войниците и евакуираните и сниших глас. — Зная, че обявих подкрепата си за Андън, но това не значи, че съм простил на републиката това, което сториха със семейството ни. С теб. Когато видях, че се разболяваш, когато патрулите, проверяващи за заразата, дойдоха пред вратата ни и те отведоха върху онази носилка, а очите ти бяха почернели от кръв... — Спрях, затворих очи и пропъдих тази картина. Бях си я представял в ума си милиони пъти — нямаше нужда отново да я изживявам. Споменът накара болката да се разгори в тила ми.

— Мислиш ли, че не знам това? — отвърна Идън с тих, непокорен тон. — Ти си ми брат, не майка.

Присвих очи.

— Вече съм.

— Не, не си. Мама е мъртва. — Идън си пое дълбоко въздух. — Спомням си какво ни причини републиката. Естествено, че не съм забравил. Но колониите са нахлули на наша територия. Искам да помогна.

Не можех да повярвам, че Идън ми казва това. Той не разбираше докъде бяха готови да стигнат от републиката — наистина ли бе забравил експериментите им? Наведох се напред и сложих ръка върху мъничката му китка.

— Това може да те убие. Осъзнаваш ли го? И те дори може да не открият лекарство, ако използват кръвта ти.

Идън отново се отдръпна от мен.

— Аз трябва да взема решението. Не ти.

Думите му повториха тези на Джун от по-рано.

— Добре — отсякох. — Тогава какво е решението ти, хлапе?

Той стана сериозен.

— Мисля, че искам да помогна.

— Сигурно се шегуваш. Искаш да помогнеш? Да не би да го правиш, само за да се противопоставиш на това, което казвам?

— Говоря сериозно.

Буца се надигна в гърлото ми.

— Идън — започнах, — изгубихме мама и Джон. Татко си отиде. Ти си всичко, което ми остава. Не мога да си позволя да загубя и теб. Това, което съм направил досега, е било заради теб. Няма да ти позволя да рискуваш живота си, за да спасиш републиката... или колониите.

Изразът на неподчинение изчезна от очите на Идън. Той подпря лакти върху парапета и отпусна глава в ръцете си.

— Ако има едно нещо, което зная за теб — започна той, — то е, че не си егоист.

Останах смълчан. Егоист. Но аз съм егоист — исках Идън да бъде предпазен, да не бъде наранен и въобще не ми пукаше какво мисли той по въпроса. При думите му обаче у мен се надигна чувство за вина. Колко пъти Джон се бе опитвал да ме предпази от неприятности? Колко пъти ме бе предупреждавал да си нямам вземане-даване с републиката и да не се опитвам да намеря лекарство за Идън? Никога не слушах и не съжалявам за това. Идън ме гледеше втрещено с невиждащите си очи, недъг, който му бе причинен от републиката. А сега той се самопредлагаше като жертвено агне на заклание и не можех да разбера защо.

Всъщност разбирах. Той беше като мен — правеше това, което бих сторил и аз.

Но мисълта, че мога да го изгубя, бе направо непоносима. Сложих ръка върху рамото му и го насочих навътре.

— Първо иди в Ел Ей. Ще говорим за това по-късно. По-добре го премисли, защото ако доброволно се предложиш...

— Премислил съм го — отвърна Идън. След което се отскубна от хватката ми и пристъпи напред, поемайки риска. — И освен това, ако те наистина дойдат за мен, наистина ли мислиш, че можем да ги спрем?

И тогава дойде неговият ред. Луси му помогна да се качи на влака, а аз улових ръцете му само за един кратък миг, преди да се

наложи да ме пусне. Въпреки че изглеждаше разстроен, Идън стисна силно ръката ми.

— Побързай, чуваш ли? — обърна се той към мен.

Без предупреждение уви ръце около врата ми. Луси, която стоеше до него, ми хвърли една от своите вдъхващи увереност усмивки.

— Не се притеснявай, Даниел — рече тя. — Ще бдя над него като ястреб.

Кимнах с признателност. След това прегърнах силно Идън, стиснах очи и си поех дълбоко дъх.

— Ще се видим скоро, хлапе — прошепнах. После неохотно разплетох пръстите си от неговите.

Идън изчезна във влака. Няколко мига по-късно железницата тръгна от гарата и откара първата вълна от евакуирани към западния бряг на републиката, оставяйки само думите на Идън да отекват в ума ми.

*Мисля, че искам да помогна.*

Поседях сам известно време, след като влакът тръгна, потънал в мисли, повтаряйки тези думи отново и отново. Сега бях негов настойник — имах пълното право да го предпазвам от неприятности и проклет да съм, ако отново трябваше да го видя в лабораториите на републиката след всичко, което направих, за да го държа далеч от там. Затворих очи и зарових ръце в косата си.

След малко се отправих към стаята, където бяха задържани патриотите. Вратата беше отворена. Когато пристъпих вътре, Паскао престана да опъва ръцете си настрана, а Тес ме погледна от мястото, където приключваше с превързването на рамото на раненото момиче.

— И така — обърнах се към тях, а очите ми се спряха върху Тес. — Значи вие сте се върнали в града, за да направите живота на колониите ад?

Тес сведе поглед. Паскао сви рамене.

— Е, това няма да е от значение, ако никой не ни пусне да се върнем горе. Защо? Имаш нещо предвид ли?

— Електорът даде разрешение — отвърнах. — Той смята, че докато командвам аз, ние няма да се обърнем срещу републиката. — *Какво глупаво опасение, така или иначе. Брат ми все още бе в ръцете им, нали?*

Бавна усмивка се разля по лицето на Паскао.

— Е, това ми звучи забавно. Имаш ли нещо предвид?

Сложих ръце в джобовете и отново надянах арогантната си маска.

— Това, в което винаги ме е бивало.

## ДЖУН

*51.5 часа от последния ми разговор с Томас.*

*15 часа, откакто за последно видях Дей.*

*8 часа, откакто бомбардировките на колониите срещу Бронята на Денвър утихнаха.*

Намирахме се в самолета на Електора на път за Рос сити, Антарктида.

Седях срещу Андън. Оли лежеше в краката ми. Другите двама кандидат-принцепс се намираха в съседното помещение, отделени от нас със стъкло, 90/180 см, бронирано, с гравирани герб на републиката от страната, която гледаше към мен, съдейки по ръбовете на гравюрата. От външната страна на прозореца небето бе искрящо синьо, а слой облаци запълваше долната част от пейзажа ни. Всеки миг самолетът трябваше да се гмурне и да видим гледката от разпрострелия се на всички страни антарктически метрополис.

През по-голямата част от пътуването стоях безмълвна и слушах, докато Андън приемаше безкраен поток от обаждания от Денвър, свързани с битката. Едва когато вече бяхме почти над антарктическите води, той най-сетне спря да говори. Наблюдавах как светлината си играе с чертите му, очертавайки младото лице, зад което имаше толкова изтормозени мисли.

— Какви са ни отношенията с Антарктида? — попитах след известно време.

Това, което наистина исках да зная, бе: „Смяташ ли, че те ще ни помогнат?“, но този въпрос беше глупав и лишен от съдържание, не можеше да получи отговор и затова бе безсмислено да го задавам.

Андън отмести поглед от прозореца и впери светлозелените си очи в мен.

— Антарктида ни оказва помощ. Получаваме международна подкрепа от тях от десетилетия насам. Икономиката ни не е достатъчно силна, за да се справяме сами.

Все още се чувствах некомфортно, че нацията, която някога считах за толкова могъща, в действителност се бореше да оцелее.

— А какви са взаимоотношенията ни с тях сега?

Погледът на Андън продължаваше да ме фиксира. Виждах напрежението в очите му, но лицето му остана спокойно.

— Антарктида обеща да удвои помощта си, ако изготвим споразумение, което ще накара колониите отново да осъществят диалог с нас. И заплашиха да намалят наполовина помощта, ако нямаме споразумение до края на тази година. — Той направи пауза. — Затова ще ги посетим не само за да ги помолим за помощ, но и да се опитаме да ги убедим да не оттеглят подкрепата си.

Трябваше да обясним защо всичко се разпада. Преглътнах.

— Защо Антарктида?

— Те от дълги години си съперничат с Африка — отвърна Андън. — Ако някой, който разполага с мощ, би ни помогнал да спечелим война срещу колониите и Африка, то това ще са те. — Той се наведе напред и опря лакти на коленете си. Облечените му в ръкавици ръце се намираха на по-малко от метър от краката ми. — Ще видим какво ще се случи. Дължим им много пари, а те не са много доволни от нас през последните няколко години.

— Президентът срещал ли се е някога лично с вас?

— Понякога ходех на визита с баща ми — отвърна Андън. Той ми се усмихна лукаво, от което ме побиха тръпки. — Той е наистина удивителен по време на срещи. Мислиш ли, че имам шанс?

Отвърнах на усмивката. Усетих двойното значение на въпроса му — той не говореше само за Антарктида.

— Вие сте обаятелен, ако това ме питате — реших да отвърна.

Андън леко се засмя. Този звук ме стопли. Той извърна поглед и сведе очи.

— Напоследък нямам голям успех и не мога да очаровам, който и да е — измърмори той.

Самолетът се гмурна. Пак насочих вниманието си към прозореца и поех дълбоко въздух, като се борех да потисна избиващата по бузите ми руменина.

Облаците се доближиха, докато се снишавахме, и скоро бяхме погълнати от спираловидно издигаща се сива мъгла — след няколко минути се появихме от долния им край и видяхме огромна земна

повърхност, покрита от гъст пласт небостъргачи, обагрени в разнообразна палитра от ярки цветове. Дъхът ми секна при тази гледка. Трябваше ми само един поглед, за да потвърдя колко голяма е технологичната и имуществената дистанция между републиката и Антарктида. Тънка, прозрачна сфера се разпростираше над града, но ние минахме направо през нея, точно толкова лесно, колкото пресякохме облаците. Изглеждаше, че всяка сграда има способността да сменя цветовете си по свое усмотрение (две вече бяха станали тъмносини от пастелнозелени, а трета от златиста бе станала бяла) и всяка изглеждаше чисто нова, излъскана и безупречна по начин, по който много малко здания в републиката можеха да се похвалят. Огромни елегантни мостове, които под лъчите на слънцето бяха искрящо бели, свързваха много от извисяващите се небостъргачи, като всеки съединяваше един от етажите на сградата със съседното здание, формирайки, подобна на пчелна пита, паяжина от абанос. Най-горните мостове разполагаха с кръгли платформи по средата.

Когато погледнах по-внимателно, забелязах, че върху тях имаше нещо, приличащо на паркиран летателен апарат. (Още нещо причудливо: над всички небостъргачи имаше грамадни сребристи холограми с числа, които се рееха над покривите, като всяко варираще от нула до тридесет хиляди. Намръщих се. Дали ги излъчваха от някакъв прожектор, поставен на всеки покрив? Може би числата показваха населението, което живееше във всеки небостъргач — макар че, ако това бе така, тридесет хиляди изглеждаше относително нисък таван, ако се вземеше предвид размерът на всяка сграда.)

Гласът на пилота ни прокънтя по интеркома, информирайки ни за кацането. Когато сградите с цветове на бонбони постепенно изпълниха целия пейзаж, ние се насочихме точно към центъра на платформата на един от мостовете. Под нас видях суетящи се хора, които се подготвяха за приземяването на нашия самолет. Когато най-накрая закръжихме над платформата, внезапно бяхме разтърсени и изтласкани странично в седалките си. Оли вдигна глава и изръмжа.

— Вече сме магнитно скачени — обясни ми Андън, когато видя разтревоженото ми изражение. — Оттук нататък пилотът ни няма нужда да прави нищо. Самата платформа ще ни изтегли и приземи.

Кацнахме толкова плавно, че не усетих нищо. Когато излязохме от самолета заедно с антуража от сенатори и охранители, първо бях



шокирана от това колко приятна бе температурата отвън. Лек бриз, топло слънце. Не се ли намирахме на долния край на земята? (Предположението ми бе двадесет и два градуса, югозападен вятър, който бе изненадващо лек, като се вземеше предвид колко високо се намирахме от приземното ниво.) Тогава си спомних за тънката, безплътна сфера, през която преминахме. Това може би бе начинът, по който хората от Антарктида контролираха климата в градовете си.

На второ място бях шокирана, когато видях как незабавно бяхме въведени в полиетиленова шатра от екип от хора, облечени с бели костюми против биологична опасност и противогози. (Новините за заразата в колониите сигурно бяха стигнали дотук.) Един от тях бързо инспектира очите, носа, устата и ушите ми, след което прокара някаква зелена светлина по цялото ми тяло. Чаках в напрегнато мълчание, докато човекът, мъж или жена — не бях сигурна, анализираше данните на някакво мобилно устройство. С периферното си зрение видях, че Андън минава през същите проверки — очевидно, че и Елкторът на републиката не беше застрахован срещу заразата. Изминаха почти десет минути преди на всички да им бъде позволено да влязат и да бъдем изведени от шатрата.

Андън се поздрави с трима жители на Антарктида (всеки облечен съответно в зелен, черен или син костюм, скроен в непознат стил), които ни чакаха на мостика за кацане заедно с няколко охранители.

— Надявам се полетът ви да е минал добре — каза едната жена, докато Мариана, Серж и аз приближавахме. Тя ни поздрави на английски, но акцентът ѝ бе силен и неясен. — Ако предпочитате, можем да ви изпратим у дома с някои от нашите самолети.

Безспорно републиката не беше перфектна — знаех този факт отдавна и определено бях наясно с него, откакто срещнах Дей. Но думите на жената от Антарктида бяха толкова арогантни, че усетих как настръхнах. Очевидно самолетите на републиката не бяха достатъчно добри за тях. Погледнах към Андън, за да видя каква ще бъде реакцията му, но той просто се поклони и хвърли прелестна усмивка към жената.

— Грациас, лейди Медина. Вие винаги сте толкова любезна — отвърна той. — Много съм признателен за предложението ви, но не искам да ви затруднявам. Ще се справим сами.

Не можех да не се възхитя на Андън. Всеки ден виждах ново доказателство за бремето, което носеше на раменете си.

След кратък спор позволих неохотно един от пазачите да отведе Оли в хотелския апартамент, където щях да отседна. След това тръгнахме в мълчалива процесия, напускайки платформата, като хората от Антарктида ни водеха по моста към свързващата сграда (боядисана в аленочервено, макар че не бях сигурна дали бе в чест на кацането ни). Стараех се да вървя близо до края на моста, за да мога да хвърлям поглед надолу към града. По изключение ми отне известно време, за да преброя етажите (като взех предвид мостовете, които се простираха от всеки от тях, тази сграда имаше над триста етажа — приблизително триста двадесет и седем, макар че накрая извърнах очи, за да се отърся от чувството за световъртеж). Слънчева светлина къпеше най-горните етажи, но по-ниските също бяха ярко осветени — сигурно симулираха слънчева светлина за тези, които се разхождат на приземното ниво. Наблюдавах как Андън и лейди Медина разговарят и се смеят, сякаш бяха стари приятели. Андън се бе включил толкова умело в тези действия, че не можех да преценя дали действително харесваше тази жена, или просто играеше ролята на любезен политик. Очевидно покойният ни Електор поне бе обучил сина си добре в областта на международните отношения.

Входът, свързващ моста със сградата — арка, чиято рамка бе сложно инкрустирана със спирали, — се приплъзна и отвори, за да ни посрещне. Спряхме се в пишно декорирано фоайе (плътен абаносов килим, който за мое очарование бълваше вихрушка от цветове всеки път, когато поставях крак на земята; редици от палми в саксии; извита стъклена стена, показваща реклами в ярки цветове, и нещо, което приличаше на интерактивни станции за някакви работи, които не разбирах).

Докато вървахме, хората от Антарктида връчиха на всеки от нас чифт тънки очила. Андън и част от сенаторите незабавно ги сложиха, сякаш бяха свикнали с този ритуал, но местните и бездруго обясниха предназначението им. Чудех се дали знаят коя съм и дали въобще ги интересува. Определено забелязаха, че гледам озадачено очилата.

— Носете ги през цялото време на визитата — обясни ни лейди Медина с нейния силен акцент, макар да знаех, че думите ѝ са

насочени към мен. — Те ще ви помогнат да виждате Рос сити такъв, какъвто е в действителност.

Заинтригувана, аз си сложих очилата.

Примигнах изненадано. Първото нещо, което почувствах, бе леко гъделичкане в ушите, а първото нещо, което видях, бяха малките, светещи числа, кръжащи над главите на всеки от местните. Цифрите на лейди Медина бяха 26 827: НИВО 29, докато нейните двама придружители (които все още не бяха издали нито звук) съответно имаха 6819: НИВО 11 и 11201: НИВО 13. Когато огледах фоайето, забелязах най-различни виртуални числа и думи — над зеленото луковидно растение в ъгъла кръжеше ВОДА: +1, докато ЧИСТОТА: +1 се рееше над тъмна, полукръгла декоративна маса. В ъгъла на очилата си видях миниатюрни светещи думи:

ДЖУН ИПАРИС  
КАНДИДАТ-ПРИНЦЕПС 3  
РЕПУБЛИКА АМЕРИКА НИВО 1  
22 СЕПТ. 2132  
ДНЕВЕН РЕЗУЛТАТ: 0  
ОБЩ РЕЗУЛТАТ: 0

Отново тръгнахме. Никой от останалите не изглеждаше особено обезпокоен от яростната атака на виртуален текст и числа, които покриваха реалния свят, затова останах със своите собствени догадки. (Макар че хората от Антарктида не носеха очила, понякога погледите им се стрелкаха към виртуалните факти в света по начин, който ме накара да се замисля дали в очите или може би в мозъка им имаше поставено нещо, което постоянно симулираше всички тези виртуални обекти за тях.)

Един от двамата спътници на лейди Медина, широкоплещест белокос мъж с много тъмни очи и златистокафява кожа, се движеше по-бавно от останалите. Накрая той изостана в опашката на процесията, където се намирах аз, и закрачи до мен. Изпитах напрежение от присъствието му. Когато ме заговори обаче, гласът му бе кротък и учтив.

— Госпожица Джун Ипарис?

— Да, сър — отвърнах и почитателно се поклоних с глава по начин, по който го бе сторил Андън. За моя изненада видях числата в ъгъла на очилата ми да се променят:

22 СЕПТ. 2132

ДНЕВЕН РЕЗУЛТАТ: 1

ОБЩ РЕЗУЛТАТ: 1

Зави ми се свят. По някакъв начин очилата бяха регистрирали поклона ми и добавиха точка към тази антарктическа система за оценяване, което означаваше, че скланянето на глава е равно на една точка. В този миг осъзнах още нещо: когато белокосият мъж проговори, не долових абсолютно никакъв акцент — сега той говореше перфектен английски. Хвърлих поглед към лейди Медина и когато подочух нещичко от това, което тя обясняваше на Андън, забелязах, че сега английският ѝ също звучеше безукорно. Гъделичкането, което почувствах в ушите, когато си сложих очилата... може би те действаша като някакъв вид устройство за превод на езици, което позволяваше на местните да променят своя роден език, докато комуникират с нас без никакво забавяне.

Белокосият мъж вече се бе навел над рамото ми и прошепна:

— Аз съм пазител Макоаре, един от по-новите охранители на лейди Медина. Тя ми възложи да бъда ваш водач, госпожице Ипарис, тъй като изглежда, че не сте запозната с нашия град. Доста различен е от вашата република, нали?

За разлика от лейди Медина в начина, по който говореше пазител Макоаре, нямаше никакво снизхождение, а въпросите му не ме дразнеха.

— Благодаря ви, сър — отвърнах с признателност. — И да, трябва да призная, че тези виртуални числа, които виждам навсякъде, са нещо странно за мен. Не ги разбирам съвсем добре.

Той се усмихна и се почеса по бялата си брада.

— Животът в Рос сити е игра и всички ние сме играчи. Местните не се нуждаят от очила като вас, посетителите, всички ние имаме вградени чипове близо до слепоочията, които получаваме, щом станем на тринадесет години. Те разполагат със софтуер, който приписва точки на всичко около нас. — Той посочи растенията. — Виждате ли думите вода плюс едно да кръжат над онова растение? — Кимнах. — Ако решите да полеете цветето, например, ще получите една точка за

тази постъпка. Почти всички положителни деяния, които правите в Росити, ви носят спечелени точки, докато негативните действия намаляват точките. Когато натрупате точки, ще качвате нива. В момента вие се намирате на първо ниво. — Той направи пауза, за да покаже виртуалното число, което се рееше над главата му. — Аз съм на тринадесето.

— Какъв е смисълът да качваш... нивата? — попитах, докато се качвахме в някакъв асансьор. — Определя общественото ти положение в града ли? Поддържа реда сред гражданите ли?

Пазител Макоаре кимна.

— Ще видите.

Излязохме от асансьора и се запътихме към друг мост, този път покрит със сводест стъклен покрив, който свързваше тази сграда със съседната. Докато вървахме, започнах да забелязвам това, за което говореше пазител Макоаре. Новата сграда, в която влязохме, приличаше на огромна академия и докато надничахме през стъклените панели в класните стаи, изпълнени с редици от хора, които трябваше да са ученици, забелязах, че всеки от тях имаше свой собствен резултат и ниво, което кръжеше над главата му. В предната част на стаята един гигантски стъклен екран показваше серия от математически въпроси, като над всеки от тях светеше брой точки.

## ИНТЕГРАЛНА МАТЕМАТИКА СЕМЕСТЪР 2

ВЪПРОС 1: 6 ТОЧКИ

ВЪПРОС 2: 12 ТОЧКИ

И така нататък. В един момент видях как един от учениците се опита да се наведе и да препише от съседа си. Резултатът от точки над главата му проблесна в червено и секунда по-късно числото намаля с пет.

ПРЕПИСВАНЕ: –5 ТОЧКИ

1642: НИВО 3

Ученикът замръзна на място, след което бързо върна вниманието си върху собствения си тест.

Пазител Макоаре се усмихна, когато видя, че анализирам ситуацията.

— Нивото ти значи всичко в Рос сити. Колкото по-високо е нивото ти, толкова повече пари печелиш, освен това можеш да кандидатстваш за по-добра работа и получаваш повече уважение. Хората с най-висок резултат са почитани от всички и са доста известни. — Той посочи към гърба на опиталия се да препише ученик. — Както виждате, нашите граждани са толкова погълнати от тази игра — живот, че повечето от тях внимават да не вършат неща, които ще намалят резултата им. В резултат на това в Рос сити имаме много малко престъпност.

— Очарователно — измърморих, като погледът ми все още не можеше да се откъсне от класната стая, дори когато стигнахме края на коридора и тръгнахме по друг мост. След известно време в ъгъла на очилата ми се появи ново съобщение.

ИЗВЪРВЯНА 1000 МЕТРА: +2 ТОЧКИ  
ДНЕВЕН РЕЗУЛТАТ: 3  
ОБЩ РЕЗУЛТАТ: 3

За моя изненада усетих кратък миг на удовлетворение от постигнатото, когато видях, че числата са се увеличили. Обърнах се към пазител Макоаре.

— Разбирам, че тази система с нива се отразява добре на мотивацията на гражданите ви. Брилянтно.

Не изказах на глас следващата си мисъл, но тайно се запитах как правят разликата между добри и лоши деяния? Кой решава това? Какво се случва, когато някой говори против правителството? Дали резултатът му се покачва, или намалява? Възхищавах се на наличната технология тук — наистина за първи път бе пределно ясно точно колко изостанала беше републиката. Винаги ли нещата са били толкова несъразмерни? Били ли сме някога ние лидери?

Най-накрая се установихме в една сграда с обширна, полукръгла зала, използвана за политически срещи — лейди Медина я нарече

стаята за преговори. В нея имаше наредени знамена на страни от целия свят. В центъра на залата беше разположена дълга маса от махагоново дърво и сега делегатите от Антарктида седяха от едната ѝ страна, докато ние се разположихме от другата. Още двама делегати, които бяха с подобни нива като това на лейди Медина, се присъединиха към нас, когато започна дискусиата, но третият, който се появи, бе този, който прикова вниманието ми. Беше на около четиридесет и пет години, с прошарена коса, тъмна кожа и добре оформена брада. Текстът, който кръжеше над главата му, гласеше НИВО 202.

— Президентът Икари — обяви лейди Медина, когато ни го представи.

Андън и останалите сенатори се поклониха почтително. Аз сторих същото. Макар да не посмях да извърна очи от дискусиата, с периферното си зрение зърнах флага на републиката. С помощта на очилата си прочетох виртуалния текст „РЕПУБЛИКА АМЕРИКА“, изписан над него със светещи букви. До него бе знамето на колониите с неговите черно-сиви ленти и ярката златиста птица в центъра.

Над някои от флаговете, точно под названието на страната, кръжеше думата съюзник. Но не и под нашето.

Още от самото начало дискусиата беше напрегната.

— Изглежда, че плановете на баща ви се обърнаха против вас — каза президентът на Андън. Той се наведе решително напред. — Обединените нации, естествено, са загрижени, че Африка вече е оказала помощ на колониите. От колониите отказаха покана да разговарят с нас.

Андън въздъхна.

— Учените ни работят усилено за намиране на лекарство — продължи той. Забелязах, че въобще не спомена брата на Дей, както и липсата на съдействие от страна на самия Дей. — Но с военната и финансова помощ на Африка войските на колониите са непреодолими. Нуждаем се от помощ, за да ги отблъснем, или рискуваме да бъдем окупирани в рамките на месец. Вирусът може да се разпространи и при нас...

— Говорите със страст — прекъсна го президентът. — И нямам никакви съмнения, че правите велики неща като нов лидер на републиката. Но ситуацията е следната... Първо, трябва да бъде

овладян вирусът. А също така дочух, че колониите вече са пресекли границата ви.

Меднозлатистите очи на президента бяха пронизващо светли. Когато Серж се опита да се обади, той веднага го накара да замлъкне, без да откъсва поглед от Андън.

— Нека Електорът ви отговори — рече той.

Серж отново потъна в мрачно мълчание, но не и преди да уловя самодоволните погледи, които си размениха сенаторите. В мен се надигна гняв. Всички те — сенаторите, президентът на Антарктида, дори собственият му кандидат-принцепс — се подиграваха на Андън по коварен начин. Прекъсвах го. Изтъквах възрастта му. Погледнах към Андън, като мълчаливо ми се искаше той да се защити. Мариана кимна веднъж към него.

— Сър? — рече тя.

Почувствах се облекчена, когато Андън първо хвърли неодобрителен поглед на Серж, а след това вдигна брадичка и спокойно отговори:

— Да. Успяваме да ги удържим засега, но те са в покрайнините на столицата ни.

Президентът се наведе напред и опря лакти върху масата.

— Значи има вероятност вирусът вече да е проникнал на територията ви?

— Да — отговори Андън.

Президентът остана мълчалив за миг. Най-накрая попита:

— Какво точно искате?

— Нуждаем се от военна подкрепа — отвърна Андън. — Вашата армия е най-добрата в света. Помогнете ни да подсигурием границите си. Но преди всичко — помогнете ни да открием лекарство. Те ни предупредиха, че противоотровата е единственото нещо, което ще ги накара да отстъпят. А ние имаме нужда от време, за да се случи това.

Президентът присви устни и поклати веднъж глава.

— Не можем да ви осигурием военна подкрепа, финанси или провизии. Опасявам се, че сте ни твърде задължнели за това. Мога да ви предложа учените си, за да ви помогнат да откриете противоотрова срещу заразата. Но няма да изпратя войските си в зона, инфектирана с вируса. Твърде опасно е. — Когато видя изражението на Андън, погледът му стана по-суров. — Моля, информирайте ни своевременно



за положението, защото се надявам не по-малко от вас да се намери решение на този проблем. Извинявам се, че не можем да ви окажем по-голяма подкрепа, Електор.

Андън се наведе над масата и притисна пръстите на двете си ръце едни към други.

— Какво мога да направя, за да ви убедя да ни помогнете, господин президент? — попита той.

Президентът се облегна назад в стола си и огледа Андън за секунда със замислено изражение. От това ме побиха студени тръпки. Той очакваше Андън да зададе този въпрос.

— Ще трябва да ми направите предложение, което да си струва да отделя време за него — най-сетне отговори той. — Нещо, което баща ви никога не ми е предлагал.

— И какво е то?

— Земя.

При тези думи сърцето ми болезнено се сви. Да им дадем земя. За да спасим страната си, трябваше да се продадем на друга нация. Усещането за това предложение бе толкова осквернително, колкото да продадем собствените си тела. Да дадем собствените си деца на някой непознат. Да откъснат парче от дома ни.

Погледнах Андън и се опитах да разчета емоциите зад сдържаната му външност.

Той дълго не откъсваше втренчения си поглед от президента. Дали мислеше какво би казал баща му в подобна ситуация? Чудеше ли се дали е добър лидер на своя народ? Най-накрая Андън се поклони, кимвайки с глава. Елегантен, дори когато бе смирен.

— Готов съм за преговори — тихо изрече той.

Президентът кимна веднъж. Видях тънката усмивка в крайчеца на устните му.

— Тогава ще преговаряме — отвърна той. — Ако откриете лекарство против вируса и се споразумеем за земята, то ви обещавам военна подкрепа. Дотогава светът ще трябва да се справя така, както ние правим при всяка пандемия.

— И какво означава това, сър? — попита Андън.

— Ще трябва да затворим пристанищата и границите ви, както и тези на колониите. Останалите нации ще бъдат информирани. Сигурен съм, че разбирате.

Андън мълчеше. Надявах се президентът да не види ужасеното изражение на лицето ми. Цялата република щеше да бъде поставена под карантина.

## ДЕЙ

Джун тръгна за Антарктида. Идън замина за Лос Анджелис с втората вълна от евакуирани. Ние останалите се прибрахме долу, в бункера, и слушахме, докато атаката на колониите продължаваше. Този път по звуците разбихме, че битката не се развива добре. Понякога земята се разтрисаше толкова силно, че от тавана на подземния бункер се посипваше дъжд от прах върху нас и покриваше опашките от евакуирани със сивкава пепел, докато те бързо се качваха на чакащите влакове. Въртящите се светлини над тунела обагряха всички нас в червени искри. Чудех се как ли се справят в другите бункери из града. Евакуацията ставаше все по-бърза, като всеки влак тръгваше на кръгъл час и на негово място пристигаше нов. Кой знае колко дълго този тунел щеше да остане стабилен. От време на време виждах войници да изтикват граждани обратно в редицата, когато започваха да буйстват.

— В колона по един! — крещяха те и вдигаха заплашително оръжията си. Лицата им бяха скрити зад маски, с които бях запознат твърде добре. — Дисидентите няма да бъдат качени, без въпроси. Не се спирайте, хора!

Стоях в единия край на бункера, докато прахта продължаваше да се сипе, свит заедно с Паскао, Тес и останалите патриоти. Първоначално няколко войника се опитаха да ме набутат в един от влаковете, но ме оставиха на мира, след като изстрелях към тях серия от ругатни. Сега вече не ми обръщаха внимание. Няколко секунди наблюдавах как хората бяха натоварвани на влака, преди отново да се върна към разговора си с Паскао. Тес седеше до мен, макар неизказаното напрежение между нас да я караше да се чувства доста по-далеч. Постоянното главоболие блъскаше в глух ритъм в тила ми.

— Видели сте повече участъци на града от мен — прошепнах на Паскао. — Според теб добре ли се справя Бронята?

— Не много добре — отговори Паскао. — Всъщност, когато още една страна се включи да помага на колониите, не бих се учудил, ако

Бронята се пречупи в рамките на няколко дни при такъв щурм. Повярвай ми. Бронята няма да издържи дълго.

Обърнах се, за да видя колко хора още чакаха да се качат на влаковете.

— Как да процедираме, за да изненадаме неприятно колониите?

Намеси се още един глас. Беше Франки, момичето с раненото рамо, една от хакерите.

— Ако се докопаме до няколко електробомби — рече тя с многозначителен глас, — вероятно ще мога да ги пренастроя, за да объркам оръжията на колониите или нещо такова. Може би ще успеем също и да повредим изстребителите им.

Изстребители. Точно така — Андън бе споменал, че самолетите на колониите са кацнали на импровизирани летища пред стените на Бронята.

— Мисля, че мога да се докопам до няколко — прошепнах. — А също и до малко гранати.

Паскао зацъка развълнувано с език.

— Значи, според плана ти, ще се позабавляваме с малко нитроглицерин. Залавяй се за работа тогава. — Той се обърна към Бакстър, който ми хвърли разгневен поглед. Ухото му изглеждаше все така обезобразено. — Хей, Бакстър, момчето ми. Ти ще помагаш на Джиоро и Франки — искам да ги прикриваш, докато те творят магията си.

— Паскао — казах тихо. — Готов ли си за малко работа по отвличане на вниманието?

Той се засмя.

— Паркурите са най-добри в това, нали?

— Да си поиграем малко с тях — искам да си моят двойник, докато се придвижвам към импровизираното им летище.

— Звучи обещаващо.

— Чудесно. — Въпреки зловещата ситуация, аз се усмихнах. Нотка на надменност се прокрадна в гласа ми. — Тази нощ ще завърши с дузина скъпи и безполезни военни машини.

— Ти не си с всичкия си, слепецо — сопна ми се Бакстър. — Републиката не може да удържи колониите, а ти си мислиш, че нашата малка групичка има някакъв шанс да ги победи?

— Не е нужно да ги побеждаваме. Само трябва да ги забавим. И съм напълно убеден, че можем да го направим.

Бакстър изсумтя раздразнено, но усмивката на Паскао стана още по-широка. До мен Тес стеснително се премести. Тя вероятно си спомняше за старите ми престъпления, беше пряк свидетел на всички тях и се налагаше да ме превързва след всяко едно. Може би се притесняваше за мен. Или пък беше доволна. Може би предпочиташе въобще да не бях тук. Но се бе върнала заради мен. Така каза тя, нали? Сигурно все още я беше грижа за мен, поне до някаква степен. Опитах се да измисля нещо подходящо, което да ѝ кажа, но вместо това се обърнах към останалите.

— Когато бяхте задържани в стаята, ми казахте, че сте се върнали тук, защото искате да бъдете помилвани. Но можехте да се опитате да избягате в друга държава, нали? Нямахте да ви се налага да помагате на републиката. Андън, тоест Електорът, така или иначе, щеше да ви помилва. — Очите ми се спряха на Паскао. — Знаехте това, нали? Защо наистина решихте да се върнете тук? Зная, че не е било само защото сте чули молбата ми.

Усмивката на Паскао изчезна и за миг изглеждаше наистина сериозен. Той въздъхна, след което огледа малката ни група. Трудно бе да повярваш, че преди те са били част от нещо толкова голямо.

— Ние сме патриотите, нали? — най-сетне каза той. — Трябва да сме отдадени на каузата за възстановяването на Съединените щати по един или друг начин. Не съм убеден, че колониите ще донесат тази промяна. Но трябва да призная, че новият Електор на републиката има потенциал и след номера, който ни погоди Рейзър, дори и аз смятам, че Андън може да е решението, което чакаме. — Паскао спря, за да кимне на Бакстър, който просто сби рамене. — Дори Бакстър смята така.

Намръщих се.

— Значи вие сте се върнали тук, защото искрено желаете да помогнете на републиката в тази война? Наистина искате да ни помогнете да се защитим? — Паскао отново кимна. — Защо не заявихте това, когато бяхме в стаята? Щеше да звучи доста благородно.

— Не, нямаше. — Паскао поклати глава. — Те нямаше да ни повярват. Патриотите, терористите, които взривяваха войници на републиката при всяка удача им се възможност? Да, бе. Реших, че вместо това за нас ще е по-добре да използваме довода за помилване.

Изглежда като по-реалистичен отговор за Електора ти и твоята малка кандидат-принцес.

Останах смълчан. Когато Паскао видя, че се колебая, изтупа ръце и се изправи.

— Хайде да започваме — рече ми той. — Нямаме време за губене, особено с тази разразяваща се над главите ни градушка. — Паскао даде знак на останалите патриоти да се съберат и започна да разпределя индивидуалните им задачи. Аз се надигнах и приклекнах.

Тес си пое дълбоко въздух и когато отново улови погледа ми, проговори за първи път, откакто бяхме заедно в стаята.

— Съжалявам, Дей — тихо рече тя, за да не могат другите да чуят.

Замръзнах на място и подпрях лакти върху присвитите си крака.

— Защо? — попитах. — Няма за какво да съжаляваш.

— Напротив. — Тес извърна очи. Кога бе пораснала толкова? Все още бе слаба и нежна, но очите ѝ принадлежаха на някой по-възрастен, не ги помнех такива. — Не исках да те оставям и не исках да обвинявам Джун за всичко. Не мисля, че тя е лоша. Никога не съм вярвала истински в това. Просто бях толкова... ядосана.

Както винаги, лицето ѝ ме привличаше по начина, по който го бях запомнил толкова отдавна, когато я видях за първи път да се роби из онзи контейнер. Искаше ми се да я прегърна, но се облегнах назад и изчаках, оставяйки я тя да вземе решението.

— Тес... — изрекох бавно, като се опитвах да открия най-добрия начин да изразя това, което чувствах. По дяволите, в миналото ѝ бях казал толкова много глупави неща. — Обичам те. Без значение какво ще се случи между нас.

Тес прегърна с ръце коленете си.

— Зная.

Преглътнах тежко и погледнах надолу.

— Но не те обичам по начина, по който ти би искала. Съжалявам, ако съм те оставил с погрешни впечатления. Не мисля, че някога съм се отнасял с теб толкова добре, колкото заслужаваш. — Сърцето ми болезнено се сви, когато думите излизаха от устата ми, сякаш ѝ нанасях удари. — Така че недей да съжаляваш. Вината е моя, а не твоя.

Тес поклати глава.

— Зная, че не ме обичаш по този начин. Да не мислиш, че досега не съм го разбрала? — Нотка на горчивина се бе пропила в гласа ѝ. — Но ти не знаеш какво чувствам аз към теб. Никой не знае.

Погледнах я равнодушно.

— Каж ми тогава.

— Дей, за мен ти си повече от увлечение. — Веждите ѝ се навъсиха, докато се опитваше да обясни. — Когато целият свят ми обърна гръб и ме остави да умра, ти ме взе със себе си. Ти беше единственият, на когото му пукаше какво ще стане с мен. Ти беше всичко. Всичко. Ти се превърна в моето единствено семейство — беше родителите, братята и прислужницата ми, единствен мой приятел и спътник, едновременно мой покровител и човек, който има нужда от закрила. Разбираш ли? Не те обичах по начина, по който може би си смятал, че го правя, макар че не мога да отрека, че и това е част от цялото. Това, което изпитвам, обаче е нещо по-голямо.

Отворих уста, за да кажа нещо, но не успях да изрека нито дума. Не знаех какво да кажа. Можех единствено да го разбера.

Тес въздъхна разтреперана.

— Така че, когато си помислих, че Джун може да те отнеме от мен, не знаех какво да правя. Чувствах се така, сякаш тя ми отнема всичко, което имаше значение за мен. Чувствах се, сякаш тя взема от теб всичко, което аз не можех да притежавам. — Тя сведе очи. — Ето за това съжалявам. Съжалявам, защото ти не трябва да си всичко за мен. Имах теб, но бях забравила, че също така имам и себе си. — Тя спря, за да погледне към патриотите, които бяха потънали в дълбок разговор. — Това е ново чувство, нещо, с което все още свиквам.

И просто ей така ние отново бяхме деца. Видях двама ни във времената, когато бяхме по-малки, провесили крака от ръба на някакъв разнебитен небостъргач, наблюдавайки всяка вечер как слънцето потъва зад хоризонта на океана. Колко много неща бяхме преживели оттогава, докъде бяхме стигнали.

Пресегнах се, за да я перна по носа, точно както правех винаги. Тя за първи път ми се усмихна.

Нощта бе извървяла прехода до ранния час преди изгрева, а ситният дъжд и лапавицата най-после бяха спрели, оставяйки града да

блести под лунната светлина. Сирената за евакуация все още отекваше от време на време, а джъмботроните продължаваха да излъчват зловещото червено предупреждение за търсене на прикритие, но бе настъпило кратко затишие в битката и небесата не бяха изпълнени с изстребители и експлозии. Предполагам, че и на двете страни им се налагаше да спрат, за да отпочинат или нещо такова. Разтърках очи, за да пропъдя умората, и се опитах да игнорирам главоболието — аз също можех да си почина малко.

— Няма да бъде лесно, нали знаеш — прошепна ми Паскао, докато двамата се оглеждахме в утрото. — Те вероятно ще бъдат нащрек за републикански войници.

Бяхме се покатерили най-отгоре на Бронята и наблюдавахме полето точно пред границите на града. Не че от външната страна на Бронята не живееха хора, но за разлика от Ел Ей, който представляваше просто едно голямо пространство от сгради, които направо се смесваха със съседните градове, населението на Денвър, което живееше извън безопасните предели на градските стени, бе разпръснато. Тук и там имаше разположени малки групи от сгради. Те изглеждаха пусти и аз се запитах дали републиката не бе забелязала в далечината подстъпите на колониите и не бе евакуирала хората си зад Бронята. Макар че въздушните кораби на колониите се бяха върнали в собствените си територии, за да презаредят с гориво, имаше оставена група изстребители сред полята, а окупираните зони бяха добре осветени от прожектори. Бях леко шокиран от това колко отблъскваща ми се струваше мисълта, че колониите щяха да ни превземат. Преди година щях да се радвам и да крещя с пълно гърло при точно такъв сценарий. Но сега просто чувах отново и отново мотото на колониите в главата си.

Свободната държава е държавата на корпорациите. Рекламите, които си спомнях от градовете им, ме караха да потрепервам.

Беше трудно да реша какво предпочитам наистина: да гледам как брат ми пораста под управлението на колониите, или да видя как отново бива отведен за експерименти от републиката.

— Да, ще бъдат нащрек — съгласих се. След това се извърнах от ръба на Бронята и започнах да слизам надолу по стената. По външния ѝ край имаше накацали изстребители на републиката, обслужвани от



персонал и в готовност. — Но ние не сме войници на републиката. Ако те могат да ни ударят с внезапна атака, същото можем да сторим и ние.

Двамата с Паскао бяхме облечени абсолютно еднакво — в черно от глава до пети, с маски на лицата. Ако не бе малката разлика във височината, не мисля, че някой можеше да ни различи.

— Вие двамата готови ли сте? — тихо попита по микрофона си Паскао нашите хакери.

Ако те бяха заели позиция, то това означаваше, че и Тес бе на поста си. *Пази се.*

Слязохме долу на земята и оставихме няколко войника на републиката да ни отведат до малък таен подземен проход. Той излизаше от външната страна на Бронята в опасна територия. Войниците ни кимнаха в знак на мълчаливо пожелание за успех, преди да се върнат обратно.

Погледнах към полето, където бяха кацнали изстребителите на колониите. Когато навърших петнадесет, подпалих ескадрила от десет чисто нови бойни изстребители F-472 на републиката в авиобаза „Бърбанк“ в Лос Анджелис. Това бе първата дяволия, която ме изстреля на върха на списъка с най-издирвани престъпници, и едно от престъпленията, които всъщност самата Джун ме бе накарала да си призная, когато ме бяха арестували. Успях да извърша злодеянието, като първо откраднах няколко галона силно запалим син нитроглицерин от авиобазите, след това излях течността в соплото и по опашката на изстребителите. В мига, в който запалиха двигателите, опашките им избухнаха в пламъци.

Споменът изникна съвсем ясно в съзнанието ми. Конструкцията на изстребителите на колониите изглеждаше различно, с техните странни, изнесени напред крила, но в крайна сметка те си оставаха просто машини. А и този път не работех сам. Имах подкрепата на републиката. По-важно — разполагах с техните експлозиви.

— Готов ли се да направиш своя ход? — прошепнах на Паскао. — У теб ли са бомбите?

— Мислиш, че ще забравя да взема бомби ли? Не съм толкова глупав. — Гласът на Паскао прозвуча подигравателно. — Дей — без никакви глупости този път. Разбра ли, хубавецо? Ако внезапно решиш, че искаш да действаш на своя глава, по-добре първо ме предупреди. Така поне ще имам време да те цапардосам по лицето.

Усмихнах се на шегичката.

— Да, сър.

Екипировката ни се сливаше със сенките. Промъквахме се безшумно напред, докато не излязохме от късия обхват, в който оръдията на Бронята можеха да ни предпазят по земя. Сега бяхме извън обсег и импровизираните летища на колониите изглеждаха близо. Войниците им стояха на пост в края на пистата. Недалеч имаше няколко реда танкове. Големите им въздушни кораби може и да не бяха тук, но беше адски сигурно, че разполагаха с достатъчно бойни машини, за да започнат нова битка.

Двамата с Паскао приклекнахме зад купчина чакъл близо до летището. На тази светлина различавах единствено силуета му. Той кимна с глава веднъж, преди да прошепне нещо по микрофона си.

Изчакахме няколко напрегнати секунди. Тогава джъмботроните, наредени по външния край на Бронята, светнаха в унисон. На екраните се появи знамето на републиката, а клетвата закънтя по градските говорители в нощта. Цялото нещо приличаше точно на един типичен пропаганден филм на републиката — джъмботроните започнаха да прожектират произволни видеоклипове за родолюбиви войници и граждани, военни победи и процъфтяващи улици. На летището вниманието на войниците беше привлечено от излъчвания по джъмботроните материал. Първоначално те изглеждаха внимателни и предпазливи, но когато филмът продължи още няколко секунди, войниците на колониите се отпуснаха.

Отлично. Те смятаха, че републиката просто излъчва видеорепортаж, за да повдигне духа на бойците. Нещо не особено странно, което да изостри вниманието им, но достатъчно забавно, за да задържи интереса им. Избрах зона, в която всички войници гледаха към джъмботроните, и кимнах на Паскао. Той ми даде знак. Беше мой ред да действам.

Присвих още очи, за да видя откъде можех да се промъкна до летището. Тук имаше четирима войници на колониите и всички те се бяха съсредоточили върху излъчваното предаване — един от тях, облечен като пилот, се намираше най-далеч и с гръб към мен, а от мястото ми изглеждаше, че се подиграва на репортажа със свой приятел. Изчаках, докато нито един от пазачите вече не гледаше към позицията, където се намирах. След това скочих на ръба и се скрих зад

колесника на най-близкия изстребител. Свих се на топка, за да може черната ми екипировка да се слее със сенките.

Един от пазачите небрежно хвърли поглед през рамо към изстребителя. Когато обаче не видя нищо интересно, отново се съсредоточи да оглежда Бронята.

Изчаках още няколко секунди. След това наместих раницата си и се покатерих в сопловия апарат на изстребителя. Сърцето ми блъскаше, предвкушвайки последствията от действията ми. Вече не губех време — извадих малко метално кубче от раницата си и го закрепих здраво за вътрешността на ауспуха. Дисплеят на кубчето излъчваше много бледа червена светлина, толкова слаба, че едва я виждах. Уверих се, че е добре закрепено, след което се преместих към края на ауспуха. Не разполагахме с още много време, преди пазачите да изгубят интерес към малкото ни пропагандно развлечение. Когато наоколо нямаше опасност, аз изскочих от сопловия апарат. Меките ми ботуши се приземиха без никакъв звук. Отново се слях със сенките, хвърляни от колесника на изстребителя, огледах се за пазачи и се придвижих към следващия ред от самолети. Паскао трябваше да върши абсолютно същото упражнение от другата страна на летището. Ако всичко минеше по план, то по един експлозив на редица щеше да нанесе достатъчно щети.

Когато настъпи моментът да се отправя към третия ред изстребители и да приключа с работата си тук, бях плувнал в пот. В далечината пропагандата от джъмботроните продължаваше да тече, но виждах, че някои от пазачите вече бяха изгубили интерес. Беше време да се измъквам. Отново започнах да се спускам безшумно към земята, увиснал там сред сенките, след което избрах точния момент да скоча и да се втурна към тъмнината.

Като изключим това, че всъщност съвсем не бе най-точният момент. Едната ми ръка се изплъзна и металният ръб на ауспуха срязва дланта ми. Изтощеното ми тяло не се приземи прецизно — изпъшках от болка и се придвижих твърде бавно към сенките на колесника. Един пазач ме забеляза. Преди да успея да го спра, очите му се ококориха и той насочи пистолета си към мен.

Дори не получи възможност да извика, когато проблясващ нож полетя от тъмнината и се заби във врата му. Ужасено наблюдавах за момент. Паскао. Знаех, че беше той, спасяваше ми задника, докато в

същото време привличаше вниманието към себе си. Няколко вика вече отекнаха от другата страна на летището. Той отвличаше вниманието им от мен. Възползвах се от възможността и спринтирах към относително безопасното пространство извън летището.

Включих микрофона и се обадох на Паскао.

— Добре ли си? — прошепнах бързо.

— Добре съм колкото теб, хубавецо — изхриптя той, а в слушалката си чувах звук от стъпки и тежко дишане. — Току-що излязох от обхвата на летището. Дай зелена светлина на Франки — аз трябва да се отърва от още двама, които са по петите ми. — Паскао прекъсна връзката.

Свързах се с Франки.

— Готови сме — казах й. — Пускай ги.

— Разбрано — отвърна Франки.

Внезапно джъмботроните спряха излъчването си и се изключиха — звукът, който гърмеше из града, бе прекъснат и ние бяхме потопени в тайнствена тишина. Сега войниците на колониите, които вероятно преследваха Паскао, объркано вдигнаха очи към спрените джъмботрони заедно с останалите.

За няколко секунди настъпи тишина.

След това ярка ослепителна експлозия избухна в центъра на летището. Застинах. Когато погледнах отново към първия ред от войници на улицата, видях, че бяха съборени от въздушната вълна и бавно се изправяха, все още замаяни. Електрически искри изпълваха въздуха, като подскачаха напред-назад между изтребителите. Войниците по-надолу по улицата вдигнаха оръжията си към сградите и започнаха да стрелят напосоки, но онези, които стояха на фронтовата линия, установиха, че пистолетите им вече не могат да стрелят. Продължавах да тичам обратно към Бронята.

Още една експлозия разтресе същия район и огромна златиста мъгла погълна всичко в обсега на зрителното поле. Панически викове се надигнаха от войската на колониите. Те не виждаха какво се случва, но аз знаех, че в този момент всяка поставена бомба унищожава наредените изтребители, като едновременно ги поврежда и за кратко изважда от строя магнитите в оръжията им. Някои извадиха оръжията си и стреляха напосоки в тъмнината, сякаш там се спотайваха републикански войници. Предполагам, че не бяха далеч от истината.

Като по поръчка изстребителите на републиката, накацали по Бронята, излетяха в небето. Ревът им ме проглуши.

Отново включих микрофона си, за да се свържа с Франки.

— Как вървят евакуациите?

— По възможно най-гладкия начин — отвърна тя. — Вероятно остават още два потока от хора. Готов ли си за звездния си миг?

— Действай — отвърнах шепнешком.

Джъмботроните отново оживяха. Този път обаче те показваха по екраните си боядисаното ми лице. Видео, което бяхме записали предварително. Аз се усмихнах широко от екрана към колониите, точно когато те се придвижваха бързо към изстребителите, които им бяха останали, и в този миг се почувствах така, сякаш гледах лицето на непознат, лице, което бе толкова странно и ужасяващо под широката черна лента. За миг дори не можех да си спомня, че въобще съм записвал това видео. Мисълта ме накара да се разровя панически в съзнанието си, докато най-накрая открих спомена и въздъхнах облекчено.

— Името ми е Дей — обяснявах аз от видеото, което течеше по джъмботроните — и се боря за народа на републиката. Ако бях на ваше място, щях да съм малко по-внимателен.

Франки отново прекъсна излъчването. Над нас изстребителите на републиката фучаха из небето — видях как оранжеви огнени топки запалиха летището. След нашата каскада и след като половината им изстребител вече не бяха там, както и заради предимството на изненадата, войниците на колониите бяха започнали панически да отстъпват. Обзалагам се, че в този миг входящите обаждания до командването им летяха бързо и яростно.

Франки възстанови връзката. Гласът ѝ прозвуча въодушевено.

— Войниците на републиката са разбрали за нашия успех — рече тя. На заден план чух, за мое облекчение, че връзката на Паскао също се възстанови. — Чудесна работа, паркури. Джиоро и Бакстър вече са на път. — Тя говореше някак разсеяно. — Сега се връщаме обратно. Дайте ми няколко секунди и ще сме...

Връзката прекъсна. Премигнах изненадано.

— Франки? — извиках и се опитах да се свържа отново. Нищо. Чувах единствено пукането от статична връзка.

— Къде изчезна тя? — попита Паскао през целия шум. — И при теб ли се изключи?

— Да — продължих да се движа бързо напред и се опитах да не мисля за най-лошото.

Защитата на Бронята не бе далеч — можех да различа мъничкия страничен вход, през който трябваше да се върнем — и тук, по средата на целия този хаос, видях няколко републикански войника, втурнали се през прахта, за да се изправят срещу войските на колониите, които можеше да са ни последвали. Вече оставаха само няколко метра до вратата.

Един куршум просветна покрай мен и за малко не ме уцели в ухото. След това чух писък, от който кръвта ми се смрази. Когато се завъртях, видях Тес и Франки да тичат след мен. Бяха се облегли една на друга. Зад тях имаше пет или шест бойници на колониите.

Замръзнах, след което бързо възвърнах самообладание. Измъкнах един нож от колана си и го хвърлих по войниците с всичка сила. Той се заби право в рамото на единия и той падна на колене. Останалите ме забелязаха. Тес и Франки едва успяха да се доберат до вратата. Зад мен войниците вдигнаха оръжията си.

Точно когато Тес избута Франки през входа, един войник излезе от сенките близо до вратата. Мигновено го разпознах. Това беше Томас, а в ръката му имаше пистолет.

Очите му бяха съсредоточени върху Тес и мен, а изражението му беше мрачно, страшно и разгневено. За миг светът около мен заглъхна. Хвърлих поглед към пистолета му. Той го вдигна. Не. Инстинктивно се придвижих към Тес, предпазвайки я с тялото си. Ще ни убие.

Но още докато тази мисъл пронизваше ума ми, Томас ни обърна гръб и вместо това се изправи към идващите войници на колониите. Ръката му трепереше от гняв и той стисна още по-здраво пистолета си. Бях завладян от шока, но нямах време да мисля за това сега.

— Тръгвай — наредих на Тес. Минахме през страничната врата, залитайки.

В този момент Томас вдигна пистолета си — стреля веднъж, после още веднъж и още веднъж. Надаваше смразяващ рев, докато изстрелваше всеки куршум, който профучаваше към вражеските войници. Отне ми секунда, за да разбере какво крещи.

— Да живее Електорът! Да живее републиката!

Успя да стреля шест пъти, преди от колониите да отвърнат на огъня. Притиснах Тес до гърдите си и скрих очите ѝ. Тя извика, протестирайки.

— Недей да гледаш — прошепнах в ухото ѝ.

В същия този миг главата на Томас отскочи рязко назад и цялото му тяло се отпусна. Пред очите ми се мярна образът на майка ми.

Застрелян в главата. Той беше застрелян в главата. Смърт чрез разстрел.

От изстрела Тес подскочи — тя изхлипа сподавено под ръцете ми, с които я бях обгърнал. Вратата се затвори.

Паскао ни посрещна в мига, в който се намирахме в безопасност. Беше покрит от глава до пети в прах, но на лицето му все още имаше лека усмивка.

— Финалният поток за евакуация ни чака — рече той и кимна към два паркирани джипа, готови да ни върнат обратно в бункера.

Към нас вече се бяха запътили войници на републиката, но преди някой да почувства облекчение, забелязах, че Франки бе рухнала на земята, а Тес стоеше над нея. Леката усмивка на Паскао се изпари. Докато войниците запечатваха страничния вход, ние се събрахме около Франки. Тес извади комплект с припаси. Франки бе започнала да се тресе.

Куртката ѝ беше свалена изцяло, а под нея се разкри прогизнала от кръв риза. Очите ѝ бяха широко отворени от ужас и едва дишаше.

— Простреляха я, докато се измъквахме — обясни Тес, разкъсвайки ризата на Франки. По челото ѝ беше избила пот. — Три или четири пъти. — Трепещите ѝ ръце се движеха бързо по тялото на Франки, като пръскаха пудра и слагаха мехлем по раните ѝ. Когато приключи, извади дебело руло с превръзки.

— Няма да оживее — измърмори Паскао на Тес, докато тя го избута от пътя си и притисна плътно една от струящите рани на Франки. — Трябва да вървим. Веднага.

Тес избърса чело.

— Дайте ми още минута — настоя тя през стиснати зъби. — Трябва да спрем кървенето.

Паскао се опита да протестира, но аз го накарах да замлъкне, като му хвърлих заплашителен поглед.

— Остави я да го направи. — След това коленичих до Тес, а очите ми бяха безпомощно притеглени към жално изглеждащата фигура на Франки. Виждах, че тя няма да може да се пребори.

— Ще правя, каквото ми кажеш — измърморих на Тес. — Нека помогнем.

— Притискай раните — отвърна Тес и махна към превръзките, които вече от бели бяха станали кървавочервени. Тя се втурна да приготви компрес.

Клепачите на Франки запърхаха. Тя проплака задавено, след което успя да ни погледне.

— Трябва да... трябва... да тръгвате. Колониите... те... идват...

Измина цяла минута, преди да умре. Тес продължи да слага лекарства още известно време, докато най-накрая не сложих ръка върху нейната, за да я спра. Погледнах към Паскао. Един от войниците на републиката се доближи отново до нас и ни изгледа сурово.

— Това е последното ви предупреждение — рече той и посочи към отворените врати на двата джипа. — Потегляме.

— Тръгвай — казах на Паскао. — Ще се качим на джипа, който пътува точно след теб.

Паскао се поколеба за секунда, покрусен от гледката, която представляваше Франки, но след това скочи на крака и изчезна в първия джип. Возилото потегли, оставяйки облак от прах след себе си.

— Хайде — обърнах се настойчиво към Тес, която стоеше прегърбена над безжизненото тяло на Франки. От другата страна на Бронята се носеше бесен шум на битка. — Трябва да тръгваме.

Тес се отскубна от хватката ми и метна ролката с превръзки по стената. След това се обърна, за да погледне отново бледото лице на Франки. Изправих се и принудих Тес да направи същото. Кървавата ми ръка остави отпечатьци по рамото ѝ. Войниците сграбчиха и двамата ни и ни отведоха към последния джип. Когато най-накрая бяхме вътре. Тес обърна очи към моите. Те бяха пълни със сълзи, а от измъчения ѝ вид сърцето ми се късаше. Отдалечихме се от Бронята, докато войниците натовариха тялото на Франки в един камион. След това завихме зад ъгъла и с пълна скорост се отправихме към бункера.

Когато пристигнахме, джипът на Паскао вече беше разтоварен и те се бяха спуснали надолу към влака. Войниците бяха напрегнати. Когато ни пропускаха да преминем през входа на телената ограда, още



една експлозия откъм Бронята разтресе земята. Сякаш като в сън ние се втурнахме надолу по металното стълбище, минахме през коридорите, облети в бледи червени светлини, а звукът от стъпващи тежко ботуши отекваше глухо някъде навън. Спускахме се все по-надолу и по-надолу, докато най-сетне стигнахме до бункера и се запътихме към чакащия влак. Войниците ни качиха.

Когато двигателят на подземната железница забоботи и ние потеглихме от бункера, серия от експлозии отекнаха сред празното пространство и едва не ни събори на земята. Тес се прилепи до мен. Докато я притисках близо до себе си, тунелът зад нас рухна и ни обви в мрак. Ускорихме скоростта. Ехо от експлозиите прокънтя по земята. Главоболието ми изригна.

Паскао се опита да ми каже нещо, но вече не можех да го чуя. Не чувах нищо. Светът около мен притъмня и усетих как се замайвам. Къде се намираме? Отнякъде Тес изкрещя името ми, но не разбрах какво каза след това, защото се изгубих сред океан от болка и рухнах в тъмнината.

## ДЖУН

*21: часа.*

*Стая 3323, хотел „Левъл Инфинити“, Рос сити.*

Всички се бяхме настанили в индивидуални хотелски стаи. Оли си почиваше до леглото ми, напълно капнал след изтощителния ден. Аз обаче не можех да си представя, че ще успея да заспя. След известно време се надигнах безшумно, оставих три лакомства за Оли близо до вратата и излязох. Обикалях коридорите, пъхнала виртуалните си очила в джоба, облекчена, че виждам отново света такъв, какъвто е, без постоянната атака от кръжащи числа и думи. Не знаех къде отивам, но най-накрая се озовах два етажа по-високо, недалеч от стаята на Андън. Тук беше по-тихо. Андън може би бе единственият, отседнал на този етаж, заедно с няколко охранители.

Докато се разхождах, минах покрай врата, която водеше към просторно помещение, което навярно бе някаква обществена централна зала на този етаж. Върнах се и надникнах вътре. Мястото изглеждаше като измазано с вар, вероятно защото не си бях сложила виртуалните очила и не виждах всички симулации — помещението бе разделено на серия от високи цилиндрични кабинни, всяка от които представляваше окръжност от издължени, прозрачни плочки от стъкло. Интересно. Разполагах с една от тези цилиндрични кабинни в хотелската си стая, макар че все още не си бях дала труд да я изпробвам. Огледах коридора и внимателно бутнах вратата. Тя се приплъзна безшумно.

Пристъпих вътре и веднага след като вратата се затвори зад мен, залата обяви нещо на антарктически, което не можах да разбера. Извадих виртуалните очила от джоба си и ги сложих. Автоматично гласът на стаята стана по ясен и повтори фразата този път на английски.

— Добре дошли в залата за симулации, Джун Ипарис.

Видях как виртуалният ми резултат се повиши с десет точки, поздравявайки ме за това, че използвам зала за симулации за първи

път. Точно както и предполагах, сега стаята изглеждаше ярка и обагрена в цветовете, а по стъклените стени на цилиндричните кабинички имаше най-различни екрани, които се движеха.

*Вашият достъп до портал извън вашия дом!* — казваше един от панелите. — *Използвайте заедно с виртуалните си очи за изцяло всепоглъщащо преживяване.*

Зад текста вървеше разкошно видео, което показваше красиви пейзажи от цял свят.

Чудех се дали техният портал бе начинът, по който се свързваха с интернет. Внезапно интересът ми се възбуди. Никога не се бях ровила в интернет извън републиката, никога не бях виждала света такъв, какъвто е без маскировките и филтрите на републиката. Приближих се до една от стъклените цилиндрични кабинички и влязох вътре. Стъклото около мен просветна.

— Здравей, Джун — рече то. — Какво мога да направя за теб?

Какво исках да потърся? Реших да пробвам първото нещо, което ми хрумне. Колебливо отговорих, като се чудех дали просто ще разпознае гласа ми.

— Даниел Алтън Уинг — изрекох. Какво знаеше останалата част от света за Дей?

Внезапно всичко около мен изчезна. Вместо това стоях в бял кръг със стотици хиляди кръжащи правоъгълни екрани навсякъде около мен, всеки един покрит с изображения, клипове и текст. Първоначално не знаех какво да правя, затова просто останах на място и гледах учудено всички образи около себе си. На всеки екран имаше различна информация за Дей. Много от тях бяха новинарски статии. Най-близката до мен показваше старо видео с Дей, застанал на най-високия балкон на Кулата на Конгреса да призовава хората да подкрепят Андън. Когато погледът ми се задържа върху клипа достатъчно дълго (три секунди), един глас започна да говори.

— В това видео Даниел Андън Уинг, също така познат като Дей, дава подкрепата си за новия Електор на републиката и предотвратява национален бунт. Източник: публични архиви на Република Америка. Желаете ли да видите цялата статия?

Очите ми се преместиха към друг екран и гласът от първия заглъхна. Този втори дисплей се активира, когато продължих да гледам към него, пускайки видеоклип с интервю на някакво момиче с мургава

кожа и светлокафяви очи, което не познавах. Тя имаше ален кичур в косата си. Обясняваше:

— Живея в Найроби през последните пет години, но никога не бяхме чували за него преди клиповете с протестите му срещу РА да започнат да се появяват онлайн. Сега съм част от клуб... — Видеото прекъсна тук и същият успокояващ глас от по-рано изрече:

— Източник: Кенийска съобщителна корпорация. Желаете ли да видите цялото видео?

Пристъпих внимателно напред. Всеки път, когато се премествах, правоъгълните екрани около мен се пренареждаха, за да покажат следващия кръг от изображения, които да разгледам. Появиха се снимки на Дей от времето, когато двамата все още работихме за патриотите — видях един размазан образ на Дей, в който той гледаше през рамо със самодоволна усмивка. Това ме накара да се изчервя, затова бързо извърнах поглед. Прегледах още две серии от материали, след което реших да променя търсенето си. Този път потърсих нещо, което винаги е възбуждало любопитството ми.

— Съединените американски щати — изрекох.

Екраните с изображенията на Дей изчезнаха и ме оставиха необяснимо разочарована. Нова серия от екрани се изви около мен и почти усетих лек полъх на вятър, докато заемаха местата си. Първото нещо, което се появи, бе изображение, което мигновено разпознах като оригиналния флаг, който патриотите използваха и същевременно служеше за основа на техния символ. Гласът зад кадър обясни:

— Знамето на някогашните Съединени американски щати. Източник: Уикивърсити, Свободна академия. История на Съединените щати едно, нула, две, клас единадесети. Желаете ли да видите пълната статия? За текстова версия произнесете „Текст“.

— Покажи пълната статия — изрекох.

Екранът се придвижи към мен и ме погълна със съдържанието си. Примигнах, смутена за миг от препускащите образи. Когато отново отворих очи, замалко не залитнах. Кръжах в небето над пейзаж, който изглеждаше едновременно познат и странен. Общият план на гледката напомняше за някаква версия на Северна Америка, като изключим, че нямаше езеро, което да се разпростира от Лос Анджелис до Сан Франциско, а територията на колониите изглеждаше много по-голяма, отколкото си я спомнях. Под краката ми се носеха облаци. Когато

колебливо протегнах крак надолу, размазах част от облаците и наистина усетих хладния въздух под обувките си.

Гласът зад кадър започна:

— Съединените американски щати — също известни като САЩ, Съединените щати, СЩ, Америка и Щатите — е била важна държава в Северна Америка, съставена от петдесет щата, обединени под формата на федерална конституционна република. Обявяват своята независимост от Англия на 4 юли 1778 година и са официално признати на 3 септември 1783 година. Съединените щати неофициално се разделят на две държави на 1 октомври 2054 година и официално се превръщат в Република Америка на запад и Колониите на Америка на изток на 14 март 2055 година.

Тук гласът зад кадър спря, след което се промени.

— Желаете ли да преминете към някоя подтема? Популярни подтеми: тригодишното наводнение, наводнението от 2048 година, Република Америка, Колониите на Америка.

Серия от светлосини маркери се появиха по източното и западното крайбрежие на Северна Америка. Гледах ги втренчено за момент, сърцето ми блъскаше, преди да се протегна и да докосна маркера близо до южното крайбрежие на колониите. За моя изненада усетих текстурата на пейзажа под пръста си.

— Колониите на Америка — произнесох.

Светът се спусна към мен със зашеметяваща скорост. Сега стоях върху нещо, което усещах като твърда земя, и навсякъде около мен имаше хиляди хора, свити под временни подслони сред наводнен градски пейзаж, докато стотици се бяха впуснали във всеобща атака срещу войници, облечени в униформи, които не разпознах. Зад войниците имаше кутии и сакове с нещо, което приличаше на дажби.

— За разлика от Република Америка — започна гласът зад кадър, — където правителството налага режим, обявявайки военно положение, за да пречупи притока на бежанци през границите си, Колониите на Америка се създават на 14 март 2055 година, след като корпорациите изземат властта от федералното правителство (бившите Съединени щати, виж индекса по-горе), което се предшества от неспособността на гореспоменатото да се справи с натрупания дълг след наводнението през 2048 година.

Направих няколко крачки напред — сякаш се намирах точно там, наред събитията, застанала само на няколко дузина метра от мястото, където хората се бунтуваха. Обкръжаващата ме среда изглеждаше неясна и пикселизирана, сякаш извлечена от нечии лични кадри.

— В този запис, направен от гражданин, град Атланта е сцена на петнадесетдневни бунтове срещу федералната агенция за справяне с извънредни ситуации на Съединените щати. Подобни размирици се случват във всички източни градове в период от три месеца, след което градовете обявяват своята лоялност към военната корпорация „ДесКон“, която притежава средства, с които блокираното правителство не разполага.

Сцената се размаза и изчезна, поставяйки ме в центъра на огромен кампус, пълен със сгради, всяка от които показваше символ, който разпознах като логото на „ДесКон“.

— Заедно с още дванадесет корпорации, „ДесКон“ съдейства със средства, за да помогне на гражданите. До началото на 2058 година правителството на Съединените щати напълно спира да съществува в източната част и е заменено от Колониите на Америка, формирани от коалиция на тринадесетте най-силни корпорации в държавата и подпомагани с общите им приходи. След серия от сливания към момента Колониите на Америка се състоят от четири управляващи корпорации: „ДесКон“, „Ютауд“, „Медитек“ и „Евъргрийн“. Желаете ли да разгледате конкретна корпорация?

Останах безмълвна и изгледах как протече останалата част от полиизмерното видео, докато най-накрая клипът спря на последния кадър, обезпокоителен образ на отчаян гражданин, прикрил лицето си от насочения пистолет на войник. Тогава свалих виртуалните си очила, разтърках очи и излязох от вече празния и стерилно изглеждащ стъклен цилиндър. Стъпките ми отекваха из празното помещение. Чувствах се замаяна и изтръпнала от внезапната липса на движещи се образи.

Как бе възможно две страни с толкова радикално различни философии да се обединят отново? Каква надежда имахме да трансформираме републиката и колониите в това, което някога са били? Или пък може би те не бяха толкова драстично различни, колкото смятах. Не бяха ли в действителност корпорациите на колониите и правителството на републиката едно и също нещо?

Неограничената власт е неограничена власт, без значение как се нарича. Нали така?

Излязох от залата, потънала в мисли, и когато завих зад ъгъла, за да се отправя към стаята си, едва не се сблъсках с Андън.

— Джун? — изненадано рече той, когато ме видя. Къдравата му коса бе леко разрошена, сякаш бе прокарвал ръце през нея, ризата му измачкана, с ръкави навити до лактите, а копчетата на врата му бяха разкопчани. Той успя да се съвземе достатъчно, за да ми се усмихне и поклони. — Какво правиш тук горе?

— Просто разглеждам — отвърнах на усмивката му. Бях твърде изморена, за да споменавам за цялото си онлайн проучване. — Не съм сигурна какво правя тук, честно казано.

Андън тихо се засмя.

— Аз също. Обикалям из коридорите повече от час. — За миг останахме смълчани. След това той се обърна по посока на апартамента си и ми хвърли въпросителен поглед. — Жителите на Антарктида няма да ни помогнат, но бяха достатъчно учтиви, за да донесат бутилка от най-доброто си вино в стаята ми. Искаш ли да пийнем по глътка? Имам нужда от компания... и съвет.

Съвет от най-скромния си кандидат-принцепс? Тръгнах заедно с него, напълно наясно с близостта помежду ни.

— Колко учтиво от тяхна страна — отвърнах.

— Твърде учтиво — тихо рече той под носа си, така че едва успях да го чуя. — Следващия път ще ни организират парад.

Разбира се, апартаментът на Андън бе по-хубав от моя — Антарктида поне тази чест му бе оказала. Извит стъклен прозорец се простираше върху половината от стената, предлагайки спираща дъха гледка към Рос сити, погълнат от хиляди блещукащи светлини. Местните сигурно симулираха и това свечеряване, като се вземеше предвид, че тук долу трябваше да е лято... но симулацията изглеждаше безукорна. Отново се сетих за куполовидния слой, през който преминахме, докато се спускахме към града. Може би и той действаше като огромен екран. Ивици танцуваха безшумно из небето сред пластове от спиращи дъха цветове — тюркоазено, пурпурно и златисто; всички се въртяха заедно, изчезваха и се появяваха отново върху звездния фон. Затаих дъх. Сигурно представляваше имитация на южното полярно сияние. Бях чела за тези южни сияния по време на

седмичните ни уроци, макар че не очаквах да изглеждат толкова красиво, независимо дали беше симулация или не.

— Хубава гледка — рекох аз.

Андън се усмихна кисело, лошото му настроение леко се подобри.

— Безсмислените предимства на това да бъдеш Електор на републиката — отвърна той. — Увериха ме, че ние виждаме през това стъкло, но никой отвън не може да ни види. И все пак може би просто ме лъжат.

Настанихме се в меки кресла близо до прозореца. Андън наля две чаши с вино.

— Един от обвинените пазачи е признал за командир Джеймсън — рече той и ми подаде чаша. — Войниците на републиката не са доволни от управлението ми и колониите ги подкупват. Те се възползват от познанията на командир Джеймсън за нашата армия. Възможно е тя все още да е на територията на страната.

Отпих безизразно от виното. Значи всичко е било истина. Отчаяно желяех да се върна назад във времето към момента, когато посетих Томас в килията му и своевременно да забележа необичайната организация. Възможно е тя все още да е на територията на страна. Къде беше Томас?

— Бъди сигурна — рече Андън, когато видя изражението ми, — че правим всичко по силите си, за да я открием.

Можеше да не е достатъчно. Не и когато вниманието и войниците ни бяха толкова разпръснати, опитвайки се да водим война на толкова много фронтове.

— Какво ще правим сега?

— Ще се върнем в републиката утре сутрин — отвърна той. — Това ще направим. И ще отблъснем колониите без помощта на жителите на Антарктида.

— Наистина ли ще им отстъпите част от земите ни? — попитах след кратко мълчание.

Андън разбърка виното в чашата си, преди да отпие.

— Все още не съм им отказал — каза той. Долових отвращението към самия себе си в гласа му. Баща му сигурно е гледал на такъв ход като най-голямото предателство на неговата страна.

— Съжалявам — отговорих тихо, неуверена как да го утеша.



— И аз съжалявам. Добрата новина е, че получих съобщение, че Дей и брат му са били успешно евакуирани в Лос Анджелис.

— Той изпусна дълга въздишка. — Не искам да го принуждавам да прави нищо, но възможностите ми са на привършване. Той е удържал на думата си. Съгласи се да ни помогне с каквото може, като изключим брат му. Опитва се да ни помогне, надявайки се, че ще ме накара да се почувствам гузен и няма да поискам Идън. Ще ми се да го бяхме взели с нас. Ще ми се да види ситуацията от моята гледна точка. — Той сведе очи.

Сърцето ми отново се сви при мисълта, че Дей може да загине по време на битка, и ми олекна, когато чух, че е оцелял и е невредим.

— Ами ако убедим Антарктида да приемат Дей на лечение? Това може да е единственият му шанс да се пребори с болестта и може да го накара поне да обмисли възможността да позволи на Идън да се подложи на експерименти.

Андън поклати глава.

— Нямаме нищо, с което да се пазарим. От Антарктида предложиха толкова помощ, колкото имаха желание да окажат. Няма да си създават главоболия, за да приемат един от пациентите ни.

Дълбоко в себе си аз също знаех, че това е така. Беше просто една последна, отчаяна идея от моя страна. Разбиха толкова добре, колкото и Андън, че Дей никога нямаше да предаде брат си, а в замяна на това да спаси собствения си живот. Очите ми отново се отклониха към играещите отвън светлини.

— Въобще не го обвинявам — каза след кратка пауза Андън. — Трябваше да спра тези биооръжия в мига, в който бях провъзгласен за Електор. В същия ден, в който баща ми умря. Ако бях достатъчно умен, трябваше да направя точно така. Но вече е твърде късно да мисля за това. Дей има пълното право да откаже.

Усетих как у мен се надига съчувствие. Ако арестуваше Идън, Дей без съмнение щеше да призове хората да се вдигнат на въстание. Ако зачиташе решението на Дей, той рискуваше да не намери лекарство навреме и да позволи на колониите да превземат столицата ни... и страната ни. Ако отстъпеше част от територията ни на Антарктида, хората вероятно щяха да го сметнат за предател. А ако пристанищата ни бяха затворени, въобще нямаше да получаваме никакви стоки и провизии.

И все пак не можех да обвинявам и Дей. Опитах се да се поставя на негово място. Републиката се опитва да ме убие, когато съм на десет, експериментират с мен, преди да успея да избягам. През следващите няколко години живея в най-свирепите гета на Лос Анджелис. Виждам как от републиката заразяват семейството ми, убиват майка ми, по-големия ми брат и ослепяват по-малкия с техните проектирани зарази. Заради експериментите на републиката аз умирам бавно. И сега, след всичките лъжи и жестокости, от републиката се обръщат към мен и ме молят за помощ. Молят ме да им позволя да експериментират отново с по-малкия ми брат опити, които не могат да гарантират пълната му безопасност. Как бих отговорила? Вероятно щях да откажа, точно както бе сторил и той. Вярно е, че моето собствено семейство беше пострадало и станало ужасяваща жертва в ръцете на републиката... но Дей от малък бе на стрелковата линия и гледаше как се случва всичко. Беше цяло чудо, че той въобще бе подкрепил Андън.

Двамата с Андън отпихахме от виното в рамките на четири минути и гледахме мълчаливо градските светлини.

— Завиждам на Дей, нали знаеш — рече той с обичайния си тих глас. — Завиждам, че той може да взема решенията със сърцето си. Всеки избор, който прави, е честен и хората го обичат заради това. Той може да си позволи да използва сърцето си. — Лицето му помръкна. — Но светът извън републиката е толкова по-сложен. Просто няма място за емоции, нали? Всички взаимоотношения на страната ни се държат в една крехка паяжина от дипломатически нишки и тези нишки ни пречат да си помогнем едни на други.

Гласът му звучеше някак отчаяно.

— На политическата сцена няма място за емоции — отвърнах и оставих чашата с вино. Не бях сигурна дали помагам, но думите така или иначе бяха произнесени. Дори не знаех дали вярвам в тях. — Когато емоциите се провалят, логиката ще ви спаси. Може да завиждате на Дей, но никога няма да бъдете като него и той няма да бъде като вас. Той не е Електорът на републиката. Той е момче, което защитава брат си. Вие сте политик. Трябва да вземате решения, които разбиват сърцето ви, от които ви боли и се чувствате измамен, които никой друг няма да разбере. Това е ваш дълг. — Още докато

произнасях това обаче, усетих съмнението, което се прокрадваше дълбоко в ума ми, семената, които Дей бе посял.

*Какъв е смисълът да бъдеш човек без емоции?*

Очите на Андън бяха натежали от тъга. Той се прегърби и за момент го видях такъв, какъвто бе в действителност — млад владетел, застанал сам срещу огромна опозиция, опитващ се да носи бремето на страната върху плещите си, а Сенатът сътрудничесеше само от страх.

— Понякога баща ми ми липсва — рече той. — Зная, че не трябва да признавам това, но е истина. Зная, че другата част от света го вижда като чудовище. — Той остави чашата си за вино на масичката, след което зарови глава в ръцете си и потърка лицето си.

Сърцето ми се късаше от болка заради него. Поне можех да скърбя за брат си, без да се страхувам от омразата на другите. Какво ли бе чувството да знаеш, че родителят, който някога си обичал, е отговорен за толкова злодейства?

— Не се чувствайте виновен за скръбта си — казах тихо. — Той все пак ви беше баща.

Погледът му се спря върху мен и сякаш притеглен от някаква невидима ръка той се наведе напред. Остана там, разколебан и раздвоен между желанието и здравия разум. Вече бе толкова близо, достатъчно, че ако се помръднех дори леко, устните ни щяха да се докоснат. Усетих лекото му дихание по кожата си, топлината от близостта му, тихата нежност на любовта му. В този миг се почувствах привлечена от него.

— Джун... — прошепна той. Очите му танцуваха по лицето ми.

И тогава докосна брадичката ми с едната си ръка, успя да ме убеди да се наведе напред и ме целуна.

Затворих очи. Трябваше да го спра, но не исках. Имаше нещо наелектризиращо в неприкритата страст на младия Електор на републиката, в начина, по който се наведе над мен, в копнежа му, който прозираше дори под неизменната му учтивост. В това как сърцето му се разтваряше само за мен. Как въпреки всичко, срещу което беше изправен, все още имаше сила да излиза всеки ден с вдигната глава и изпънат гръб. Как продължаваше да служи на страната си. Както го правехме всички ние. Поддадох се. Той се откъсна от устните ми и целуна бузата ми. После меката линия на челюстта точно под ухото ми. След това врата ми с най-мекото и доловимо докосване. Побиха ме

тръпки. Усетих как той се въздържа и знаех, че това, което наистина искаше да направи, бе да вплете пръсти в косата ми и да потъне в мен.

Но не го направи. Знаеше също като мен, че това не беше истинско.

Трябва да спра. С болезнено усилие се откъснах. Изпитвах затруднение да си поема дъх.

— Съжалявам — прошепнах. — Не мога.

Андън засрамено погледна надолу. Но не бе изненадан. На фона на бледата светлина в стаята бузите му пламтяха в леко розов цвят и той прокара ръка през косата си.

— Не трябваше да правя това — измърмори Андън. В рамките на няколко неловки секунди останахме смълчани, докато накрая той не въздъхна и не се отдръпна назад. Леко отпуснах рамене, едновременно разочарована и успокоена. — Аз... зная колко дълбоки са чувствата ти към Дей. Наясно съм, че не мога да се надявам да си съпернича с това. — Той направи гримаса. — Беше неуместно от моя страна. Моите извинения, Джун.

Изпитах мимолетен копнеж да го целуна отново, да му кажа, че наистина ме е грижа и да изтрия от лицето му болката и срама, от които сърцето ми се натъжаваше. Но също така знаех, че не го обичам и не можех да го подвеждам по подобен начин. Разбирах, че истинската причина да стигнем толкова далеч е, че не можех да понеса мисълта да го отблъсна в най-ужасния за него миг. Желаех дълбоко в себе си... той да е някой друг. Истината ме изпълни с вина.

— Трябва да тръгвам — тъжно произнесох аз.

Андън се отдръпна още по-настрани от мен. Той изглеждаше по-самотен от всякога. Успя да се съвземе и почтително кимна. Мигът на слабост бе преминал и обичайната му учтивост взе връх. Както винаги, той прикри добре болката си. Изправи се и ми подаде ръка.

— Ще те изпратя обратно до стаята ти. Почини си — тръгваме си рано сутринта.

Аз също се изправих, но не поех ръката му.

— Всичко е наред. Ще се оправя сама.

Избягнах очите му — не исках да видя как всичко, което казвах, го нараняваше още повече. След това се обърнах към вратата и го оставих зад себе си.

Оли ме посрещна, махайки с опашка. След като го помилвах и погушках, реших да пробвам интернет портала в стаята си, докато той се сви близо до мен и бързо заспа. Потърсих информация за Андън, както и за баща му. Порталът в стаята ми бе опростена версия на онези, които използвах по-рано — към него нямаше прикрепени интерактивни текстури и полиизмерни звуци, но все пак беше много по-напреднала технология от всичко, което бях виждала в републиката. Спокойно направих подбор на резултатите. Повечето бяха монтажни снимки и пропагандни клипове, които разпознах — как правят портрет на Андън като малко момче, бившият Електор, застанал пред Андън на официални пресконференции и срещи. Изглежда, че дори международната общност разполага с малко информация за взаимоотношенията между баща и син. Но колкото по-дълбоко се ровех, толкова повече се натъквах на моменти, където имаше нещо удивително автентично.

Изгледах видео с Андън, когато е на четири и отдава чест със сериозна физиономия на детинското си лице, докато баща му търпеливо му показва какво да прави. Открих снимка на покойния Електор, който държи плачещия и изплашен Андън в ръцете си и му шепне нещо в ухото, напълно забравил за наобиколилата ги тълпа. Изгледах клип, в който той гневно издърпва чуждестранни вестници от ръцете на малкия си син, как стиска толкова силно ръцете на Андън, че кокалчетата на пръстите му побеляват. Натъкнах се на рядко интервю между бившия Електор и репортер от Африка, който го пита за какво най-много го е грижа в републиката.

— За сина ми — отговаря покойният Електор без колебание. Изражението му въобще не омеква, но тонът на гласа му леко се променя. — Синът ми винаги ще бъде всичко за мен, защото един ден той ще бъде всичко за републиката. — Той се спира за секунда, за да се усмихне на репортера. В усмивката му ми се стори, че забелязах един различен човек, който някога бе съществувал на този свят.

— Синът ми... той ми напомня за мен.

Първоначално бяхме планирали да се върнем в столицата на следващата сутрин... но новините дойдоха, точно когато се качвахме на самолета в Рос сити. Беше се случило по-рано от очакваното.

Денвър бе превзет от колониите.

## ДЕЙ

— Дей, Пристигнахме.

Отворих замаяно очи, събуден от нежния глас на Тес. Тя ми се усмихваше. Нещо притискаше главата ми и когато се пресегнах да докосна косата си, осъзнах, че около челото ми е намотан бинт. Порязаната ми ръка също вече бе покрита с бели превръзки. Отне ми още една секунда, за да забележа, че седях в инвалиден стол.

— О, стига де — реагирах незабавно. — Този проклет инвалиден стол? — Умът ми беше замътен и замъглен, познатото усещане от въздействието на доза болкоуспокояващи. — Къде се намираме? Какво е станало с мен?

— Сигурно ще ти се наложи да се отбиеш в някоя болница, когато слезем от влака. Смятат, че цялата тази възбуда ти е повлияла зле. — Тес вървеше до мен, докато някакъв войник ме буташе покрай вагона. По-напред видях как Паскао и останалите патриоти слизат от влака. — Намираме се в Лос Анджелис. Прибрахме се у дома.

— Къде са Идън и Луси? — попитах. — Знаеш ли?

— Те вече са се настанили във временното ви жилище в Рубинения сектор — отвърна Тес. За секунда тя остана безмълвна. — Предполагам, че сега скъпоценните сектори са твоят дом.

У дома. Смълчах се, докато слизахме от влака и се придвижихме по перона заедно с потока от войници. В Лос Анджелис както винаги бе топло, един типичен мъглив ден през есента, а жълтеникавата светлина ме накара да присвия очи. Чувствах инвалидната количка толкова чужда и дразнеща. Испитах внезапна нужда да скоча от нея и да я изритам върху релсите. Аз съм паркур — не можеше да ме приковават в това смахнато нещо. Още една негативна реакция, този път отключена от суматохата? Изскърцах ядно със зъби, недоволен от това колко слаб бях станал. Пак си спомних прогнозата на лекаря. Месец, може би два. Честите повтарящи се пристъпи на тежък главобол определено бяха зачестили.

Войниците ми помогнаха да се кача в джипа. Преди да тръгнем, Тес се пресегна през отворения прозорец на колата и бързо ме прегърна. Внезапната ѝ нежност ме изненада. Успях единствено да отвърна на прегръдката ѝ, наслаждавайки се на краткия миг. Гледахме се втренчено, докато джипът най-сетне потегли от гарата и фигурата на Тес изчезна зад ъгъла. Но и след това продължих да се обръщам на седалката, за да я търся с поглед.

Спряхме на едно кръстовище. Докато чакахме група евакуирани да пресекат, огледах улиците в центъра на Лос Анджелис. Някои неща изглеждаха непроменени: колони от войници крещяха заповеди на недисциплинирани бегълци, други цивилни стояха отстрани и протестираха срещу наплива от новопристигнали, джъмботроните продължаваха да показват окуражителни съобщения за така наречените победи на републиката на бойния фронт и напомняха на хората: Не позволявайте на колониите да завладеят дома ви! Подкрепете каузата!

Разговорът ми с Идън се преповтори в ума ми.

Премигнах, след което огледах по-внимателно улиците. Този път сцените, които считах за познати, бяха кадри в различен контекст. Колоните от войници, които крещяха заповеди, всъщност раздаваха дажби на новите бегълци. На гражданите, които негодуваха срещу новодошлите, наистина им беше позволено да протестират — войниците ги наблюдаваха, но пистолетите им стояха прибрани на колана. А пропагандата на джъмботроните, кадри, които някога ми се бяха стрували толкова злокобни, сега изглеждаха като съобщения, изпълнени с оптимизъм, като програми, вдъхващи надежда в мрачни времена, отчаян опит да повдигнат духа на народа.

Недалеч от мястото, където спря джипът ни, видях тълпа от евакуирани деца, обградили млад войник. Той бе коленичил, за да е на нивото на погледите им, а в ръцете си държеше някаква кукла, която използваше, за да разкаже на децата приказка. Свалих прозореца си. Гласът му беше ясен и оптимистичен. От време на време децата се смееха, като страхът и объркването им за миг бяха забравени. Наблизо родителите гледаха с лица, които бяха едновременно изморени и признателни.

Народът и републиката... действаха заедно.

Намръщих се при тази непозната мисъл. Нямахме съмнение, че републиката бе причинила някои ужасни неща на всички нас, че може би все още извършваше тези неща. Но... може би съм виждал това, което исках да видя. Може би сега, когато старият Електор си бе отишъл, войниците на републиката също бяха започнали да захвърлят маските си. Може би те наистина следваха примера на Андън.

Джипът първо ме отведе до апартамента, където бе отседнал Идън. Той се втурна да ме посрещне, когато спряхме, вече беше напълно забравил колко нещастен се чувстваше при последния ни спор.

— Казаха, че там си създал една камара неприятности — рече той, докато двамата с Луси се настаняваха при мен в джипа. Върху лицето му се изписа неодобрително изражение: — Никога повече недей да ме плашиш така.

Усмихнах се иронично и разроших косата му.

— Сега знаеш какво мисля за твоето решение.

Когато се озовахме пред централната болница на Лос Анджелис, слуховете за пристигането ни се бяха разпространили като опустошителен огън и огромна тълпа очакваше джипа ми. Хората крещяха, плачеха и скандираха — бяха нужни два патрула с войници, които да освободят достатъчно място за придвижване, за да успеят да ни съпроводят в болницата. Гледах вцепенено хората, докато минавах. Много от тях имаха алени кичури в косите си, докато други държаха табели. Скандираха едно и също нещо.

*СПАСИ НИ.*

Извърнах нервно глава. Всички бяха видели и чули какво бяхме сторили с патриотите в Денвър. Но аз не бях никакъв непобедим супервойник — бях умиращо момче, което щеше да кисне в болницата, докато врагът превземаше страната ни.

Идън се надвеси над ръчките на инвалидната ми количка. Макар да не промълви и дума, ми трябваше само един поглед, за да разбере точно какви мисли му минават през главата. Усетих как ме побиват тръпки на ужас.

*Мога да ги спася* — мислеше си малкото ми братче. — *Остави ме да ги спася.*

Щом влязохме в болницата, войниците залостиха вратите и ме закараха до стаите на третия етаж. Там Идън изчака отвън, докато



лекарите завързаха куп метални електроди и жици по мен. Направиха ми мозъчен скенер. Накрая ме оставиха да си почина. През цялата тази процедура главата ми туптеше непрекъснато понякога толкова силно, че имах чувството, че се движа, макар да лежах на легло. Дойдоха медицински сестри и ми сложиха някаква инжекция. Няколко часа по-късно, когато имах достатъчно сила да се изправя и седна, двама лекари пристигнаха, за да ме видят.

— Какво има? — попитах, преди да успеят да проговорят. — Три дни ли ми остават? Как стоят нещата?

— Не се притеснявайте — увери ме единият, който бе по-младият и неопитен от двамата. — Все още имате няколко месеца. Прогнозата не се е променила.

— О — отвърнах. Е, това беше успокояващо.

По-възрастният лекар неловко се почеса по брадата.

— Все още можете да се движите и да извършвате нормални дейности... каквито и да са те — измърмори той, — но не се напрягайте. Колкото до лечението ви... — Тук той се спря, след което впери поглед в мен през горния край на очилата си. — Ще опитаме още няколко по-радикални лекарства — продължи лекарят с неловко изражение. — Но нека бъда ясен, Дей — нашият най-голям враг е времето. Борим се упорито да ви подготвим за една много рискована операция, но времето, което е нужно лекарството да подейства, може да се окаже по-дълго от това, което ви остава. Това е всичко, което можем да направим.

— Ние какво можем да направим? — попитах.

Лекарите кимнаха към капещата течност от системата, която висеше до мен.

— Ако успеете да оцелеете през пълния курс на медикаментозното лечение, може да сте готов за операция след няколко месеца, считано от този момент.

Сведох глава. Оставаха ли ми няколко месеца?

— Значи — измърморих, — може да съм мъртъв, когато дойде времето за операция. Или вече да я няма републиката.

При тази последна забележка лицето на доктора стана бяло като платно. Той не отвърна, но нямаше нужда да го прави. Нищо чудно, че останалите лекари ме бяха предупредили да свърша всичките си дела. Дори и при най-благоприятните обстоятелства можеше да не успея да

се преборя навреме. Но бе възможно да остана жив достатъчно дълго, за да видя как превземат републиката. От тази мисъл ме побиха тръпки.

Единствената възможност от Антарктида да ни помогнат бе, ако им дадем доказателство за лекарство срещу заразата, да им дадем причина да съберат войските си, за да спрат нашествието на колониите. А единственият начин да направим това бе да позволя на Идън да приеме искането на републиката.

Лекарството ме упои и измина един цял ден, преди да се свестя. Когато докторите не бяха при мен, упражнявах краката си, като правех кратки разходки из стаята. Чувствах се достатъчно силен, за да се движа без инвалидна количка. Все пак се препъвах, когато се опитвах да се напрегна до краен предел, и подскачах от единия край на стаята до другия. Не се получаваше. Въздъхнах разочаровано и се върнах обратно в леглото. Очите ми се преместиха към екрана на стената, където вървеше репортаж от Денвър. Стана ми ясно, че от републиката внимават какво и колко точно показват. Бях видял с очите си как изглеждаха нещата, когато войските на колониите започнаха да нахлуват, но на екрана показваха само далечни изстрели по града. Зрителят можеше да види единствено пушека, който се издигаше от няколко сгради, и зловещата редица от въздушните кораби на колониите, кръжащи близо до Бронята. След това кадрите се смениха, показвайки републикански изстребители на летището, готови да влязат в бой. По изключение бях доволен, че пропагандата бе на място. Просто нямаше смисъл да плашим до смърт цялата страна. По-добре да се покаже, че републиката се съпротивлява.

Не можех да спра да мисля за безжизненото лице на Франки. Или за това как главата на Томас отскочи назад, когато войниците от колониите го застреляха. Потреперих, докато сцената се преповтаряше в ума ми. Изчаках мълчаливо още половин час и гледах как кадрите на екрана се смениха и от битката в Денвър преминаха към заглавия за това как съм помогнал да забавим нахлуващите войски на колониите. Сега имаше още повече хора по улиците с техните алени кичури и ръчно направени табели. Те наистина смятаха, че мога сам да променя нещата. Прокарах ръка през лицето си. Те не разбираха, че бях просто едно момче — че никога не съм искал да се замеся толкова дълбоко

във всичко това. Без патриотите, Джун или Андън, нямаше да сторя нищо. Сам бях безполезен.

Внезапно чух статичен шум в слушалката си — входящо обаждане. Подскочих. След това се обади непознат мъжки глас:

— Господин Уинг — рече мъжът. — Предполагам, че това сте вие?

Намръщих се.

— Кой е?

— Господин Уинг — рече мъжът с някакво неестествено вълнение, от което ме побиха студени тръпки. — Обажда се канцлерът на колониите. Радвам се да се запознаем.

Канцлерът? Преглътнах с усилие. Да, бе.

— Това някаква шега ли е? — попитах сопнато. — Някое хакерче ли...

— Хайде сега. Нима някой може да си прави такива шеги?

Не знаех, че колониите имат достъп до радиовръзката ни и можеха да осъществяват подобни разговори. Намръщих се, след което сниших глас.

— Как успяхте да се включите? — Нима колониите бяха удържали победа в Денвър? Нима градът вече е паднал, веднага след като приключихме с евакуацията?

— Имам своите начини — отвърна мъжът с адски спокоен глас. — Някои от хората ви дезертират при нас. Не мога да кажа, че ги виня.

Някой от републиката сигурно осведомяваше колониите и това им позволяваше да използват по подобен начин информационните ни потоци. Внезапно мислите ми трескаво се върнаха към задачата, която бях изпълнил заедно с патриотите и към това как колониите бяха застреляли Томас В главата — картината ме разтърси целия и се заставих да прогоня образа. Командир Джеймсън.

— Надявам се, че не ви безпокоя — заяви канцлерът, преди да успея да отговоря, — като се вземе предвид състоянието ви и други неща. И съм сигурен, че се чувствате изморен след малката ви лудория в Денвър. Трябва да кажа, че съм впечатлен.

Не отговорих. Чудех се какво друго знаеше той — дали имаше информация в коя болница се намирам... или още по-лошо, местоположението на новия ни апартамент, където бе отседнал Идън?

— Какво искате? — най-сетне прошепнах.

Практически можех да доловя по слушалката как канцлерът се усмихна.

— Не бих искал да ви губя времето, затова нека да стигнем до същината на този разговор. Осъзнавам, че настоящият Електор на републиката е този младеж Андън Ставрополос. — Тонът му беше снизходителен. — Но хайде сега, и двамата знаем кой наистина управлява страната ви. И това сте вие. Хората ви обичат, Дей. Когато първоначално войските ми влязоха в Денвър, знаете ли какво ми казаха? „Цивилните са залепили по стените постери на Дей. Искат отново да го видят по екраните“. Тези хора упорстват и не искат да оказват съдействие на хората ми и е удивително трудно да ги накараме да ни сътрудничат.

Гневът ми бавно се разпалваше.

— Оставете гражданите на мира — изрекох през стиснати зъби. — Те не са ви молили да нахълтвате в домовете им.

— Но вие забравяте — възрази канцлерът с увещаващ глас, — че вашата република прави същото с тях от десетилетия — не го ли сториха и с вашето собствено семейство? Ние завладяваме републиката заради това, което те ни причиниха. Заради вируса, който са разпространили през границата. На кого точно сте предан и защо? И — нека преминем на ти — осъзнаваш ли, момчето ми, колко невероятна е позицията ти предвид твоята възраст, как пръстът ти е напипал пулса на тази нация? Колко много власт притежаваш...

— Какво искате да кажете, господин канцлер?

— Зная, че умираш. Знам също, че имаш по-малък брат и искаш да го видиш да пораства.

— Ако отново споменете Андън, този разговор приключва.

— Много добре. Просто ме изслушай. В колониите корпорация „Медитек“ ръководи всичките ни болници и лечения и аз мога да ти гарантирам, че те ще свършат много по-добра работа, за да ти помогнат, отколкото всичко, което може да ти предложи републиката. Така че ето каква е сделката. Можеш бавно да обезценяваш малкото ти останал живот, да останеш верен на страна, която не е предана към теб... или можеш да направиш нещо за нас. Можеш публично да помолиш народа на републиката да се подчини на колониите и да помогнеш на тази страна да има по-добро управление. Ще получиш

лечение в качествена институция. Няма ли да бъде чудесно? Със сигурност заслужаваш повече, отколкото получаваш.

В гърдите ми се надигна презрителен смях.

— Да, точно така. Очаквате да ви повярвам ли?

— Виж сега — рече канцлерът, като се опита гласът му да прозвучи развеселено, но този път усетих нещо мрачно в думите му. — Разбирам, че това е един несъстоятелен довод. Ако избереш да се бориш за републиката, ще уважава решението ти. Единствено се надявам, че на теб и брат ти ще се случат най-хубавите неща, дори и след като се установим твърдо в републиката. Но аз съм бизнесмен, Дей, и обичам да имам резервен план в главата си. Така че, вместо това, нека те попитам. — Той замълча за секунда. — Кандидат-принцепсът Джун Ипарис. Ти обичаш ли я?

Ледена хватка стегна гърдите ми.

— Защо?

— Ами — канцлерът промени тона и гласът му прозвуча мрачно — трябва да видиш ситуацията от моята гледна точка — спокойно обясни той. — С това темпо колониите неминуемо ще спечелят. Госпожица Ипарис заема централно място в тази управляваща върхушка. Виж сега, синко, искам да си помислиш по въпроса. Какво смяташ, че се случва с правителството, което губи войната?

Ръцете ми се разтрепериха. Това бе мисъл, която се мярваше в тъмните ниши на съзнанието ми, нещо, за което се опитвах да не се сещам. Досега.

— Заплашвате ли я? — прошепнах.

Канцлерът изцъка неодобрително с език заради тона ми.

— Аз просто съм благоградумен. Какво мислиш, че ще се случи с нея, щом обявим победата си? Наистина ли смяташ, че ще оставим живо едно момиче, което е на път да стане лидер на републиканския Сенат? Така процедират всички цивилизовани нации, Дей, от векове. От хилядолетия. В крайна сметка съм сигурен, че вашият Електор е ексекутирал тези, които са му се противопоставяли. Нали? — Останах безмълвен. — Госпожица Ипарис заедно с Електора и неговият Сенат ще бъдат съдени и ексекутирани. Това се случва със загубилото войната правителство, Дей. — Гласът му стана сериозен. — Ако не ни съдействаш, може да ти се наложи да живееш с кръвта им по ръцете си. Но ако ни сътрудничиш, може да намеря начин да ги помилвам за

техните военни престъпления. И още нещо — добави той, — ще разполагаш с всички удобства за качествен живот. Няма нужда да се притесняваш за безопасността на семейството си никога повече. Няма да се притесняваш също и за хората на републиката. Те си нямат понятие кое е добро за тях — обикновените хора никога не знаят какво е добро за тях. Но ти и аз знаем, нали? Наясно си, че на тях ще им е по-добре без управлението на републиката. Понякога те просто не разбират своя избор — имат нужда някой да вземе решенията им вместо тях. В крайна сметка, ти самият избра да манипулираш хората, когато поиска от тях да приемат вашия нов Електор. Прав ли съм?

Съдени и екзекутирани. Джун, обречена на смърт. Да се страхувам от възможността бе едно, но да чуя как произнасят думите и след това да ги използват, за да ме изнудват — съвсем друго. Умът ми работеше бясно, търсейки начин те да успеят да избягат, да намерят убежище в друга страна. Може би жителите на Антарктида биха позволили на Джун и другите да останат зад граница и да запазят живота им, в случай че колониите превземат страната. Трябваше да има начин. Но... какво щеше да се случи с останалите? Какво щеше да попречи на колониите да наранят брат ми?

— Откъде да знам, че ще удържите на думата си? — успях най-сетне да изрека с дрезгав глас.

— За да ти докажа, че съм искрен, ти обещавам, че колониите прекратяват атаките си, считано от тази сутрин, и няма да ги подновяваме през следващите три дни. Ако приемеш предложението ми, ще гарантираш безопасността на хората в републиката... и на тези, които обичаш. Така че изборът е твой. — Канцлерът леко се засмя. — И ти препоръчвам да не споделяш с никого за разговора ни.

— Ще си помисля — прошепнах.

— Чудесно! — Гласът на канцлера прозвуча развеселено. — Както казах — колкото се може по-скоро. След три дни ще очаквам да се свържеш с мен относно публичното ти обръщение към републиката. Това може да бъде началото на много ползотворни взаимоотношения. Времето е от съществено значение — зная, че разбираш това по-добре от всеки.

С това разговорът приключи. Тишината бе проглушителна. Аз останах така известно време, все още потопен в разговора, като се опитвах да вникна в него. Безкрайни мисли препускаха в съзнанието

ми... Идън, Джун, републиката, Електора. Кръвта им по твоите ръце. Разочарованието и страхът се надигаха в гърдите ми и приливната вълна заплашваше да ме удави. Канцлерът беше находчив, трябваше да му го призная — знаеше точно какви са моите слабости и идеше да се опита да ги използва за своя изгода. Но аз също имах своите козове. Трябваше да предупредя Джун и се налагаше да го направя без много шум. Ако колониите разберяха, че съм проговорил, вместо да си държа устата затворена, както ми бе наредил канцлерът, то кой знае до какви хитрости щяха да прибегнат. Но може би имаше шанс да използваме това в наша полза. Виеше ми се свят. Може би имаше шанс да излъжем канцлера в неговата собствена игра.

Внезапно един писък отекна в коридора и всеки косъм по кожата ми настръхна. Обърнах глава по посока на звука. Водеха някого против волята му — който и да беше, със сигурност се съпротивляваше адски много.

— Не съм заразена — протестираше гласът. Той стана по-силен, докато не стигна точно пред вратата ми, след което заглъхна заедно със звуците на колелцата на медицинска носилка, когато продължи по-надолу по коридора. Разпознах гласа веднага. — Направете тестовете си отново. Не съм заразена.

Макар че не знаех какво точно се случва, мигновено бях сигурен в едно — болестта, която се разпространяваше в колониите, имаше нова жертва.

Тес.

## ДЖУН

За пръв път в историята на Републиката нямаше столица, в която да кацнем.

Приземихме се на едно летище на южния край на университета „Дрейк“ в 18:00 часа, на не повече от четиристотин метра от мястото, където посещавах часове по история на републиката. Следобедът беше смущаващо слънчев. Наистина ли бе изминало по-малко от година, откакто всичко се бе случило? Докато излизахме от самолета и изчакахме да разтоварят багажа ни, аз се огледах в мрачен унес. Кампусът, навяващ ми едновременно носталгия и странно усещане, бе по-пуст, отколкото си го спомнях — чух, че много от студентите от последния курс завършили по-рано, за да могат да бъдат изпратени на бойния фронт, където да се сражават за оцеляването на републиката. Вървах безмълвна през улиците на кампуса на няколко крачки зад Андън, докато Мариана и Серж не спираха да приказват със своя иначе мълчалив Електор, което беше в природата им на сенатори. Оли стоеше близо до мен с настръхнала козина на врата. Централният вътрешен двор на „Дрейк“, обикновено изпълнен с преминаващи студенти, сега се беше превърнал в дом за групи от бежанци, доведени от Денвър и съседните градове. Непозната и мрачна гледка.

Когато стигнахме до колоната от джипове, които ни чакаха, и тръгнахме на път, минавайки през сектор „Батала“, забелязах различни неща, които се бяха променили из Ел Ей. Бяха изникнали евакуационни центрове между секторите „Батала“ и „Блуридж“, където военните постройки отстъпваха на жилищните небостъргачи, а много от по-старите и наполовина изоставени сгради из този бедняшки квартал бяха набързо превърнати в евакуационни центрове. Огромни тълпи от дрипави денвърски бежанци се бяха струпали пред входовете и всички се надяваха да имат достатъчно късмет, за да бъдат разпределени в стая. Беше ми нужен само един поглед, за да разбера, че всички хора, които чакаха тук, естествено, бяха от бедняшките сектори на Денвър.



— Къде подслоняваме семействата от висшата класа? — попитах Андън. — Убедена съм, че е в скъпоценните сектори, нали? — Беше ми трудно да кажа нещо подобно, без да се долови острият ми тон.

Андън не изглеждаше доволен, но отговори спокойно.

— В Рубинения. Ти, Мариана и Серж ще имате апартаменти там. — Той успя да разчете изражението ми. — Зная какво си мислиш. Но не мога да си позволя богатите фамилии да се опълчат срещу мен, затова че съм ги настанил в евакуационни центрове в бедняшките сектори. Уговорил съм да бъдат отпуснати няколко свободни парцела в Рубинения за бедните — те ще бъдат разпределени на лотариен принцип.

Не отговорих, просто защото нямаше какво да оспорвам. Какво можеше да се направи в тази ситуация? Не бе възможно Андън да изкорени цялата инфраструктура на страната в рамките на една година. Докато продължавах да гледам през прозореца, една постоянно растяща група от протестиращи се събираше покрай охраняваната бежанска зона.

Преместете се в предградията!

Един от надписите гласеше: „Дръжте ги под карантина!“

От гледката ме побиха тръпки. Не изглеждаше толкова различно от това, което се бе случило в ранните години на републиката, когато Западът протестира срещу хората, които бягаха от изток.

Известно време пътувахме, без да си кажем нищо. Тогава внезапно Андън притисна ръка към ухото си и даде знак на шофьора.

— Включи екрана — заповяда му той и махна към малките монитори, вградени в седалките на джипа. — Генерал Маршъл казва, че колониите излъчват нещо по нашия дванадесети канал.

Всички се загледахме към монитора, докато се включваше. Първоначално виждахме само празен, черен екран, но след това се появи картина и аз наблюдавах как лозунгът и гербът на колониите се появиха над веещото се знаме на държавата.

Колониите на Америка!

Клауд, Медитек, ДесКон, Евъргрийн.  
Свободната държава е държавата на корпорациите.

Тогава се появи нощен пейзаж на красив, блещукащ град, напълно покрит от хиляди трептящи сини светлини.

— Граждани на републиката — изрече един величествен глас. — Добре дошли в колониите на Америка. Както мнозина от вас знаят, колониите превзеха столицата на републиката, Денвър, и поради тази причина обявиха неофициално победа над тираничния режим, който е държал всички вас в пълно подчинение. След повече от сто години страдания сега вие сте свободни. — Пейзажът бе заменен от топографска карта, показваща едновременно републиката и колониите... като изключим, че този път линията, разделяща двете нации, я нямаше. По гърба ме побиха студени тръпки. — През следващите седмици ще бъдете интегрирани в нашата система за справедлива конкуренция и свобода. Вие сте граждани на колониите. Питате се вероятно какво означава това?

Гласът зад кадър спря и образът се промени, показвайки щастливо семейство, което държеше чек пред себе си.

— Като нови граждани всеки от вас ще има правото да получи поне пет хиляди колониални банкноти, еквивалент на шестдесет хиляди републикански банкноти, отпуснати от една от нашите четири корпорации, за която решите да работите. Колкото по-високи са настоящите ви доходи, толкова повече ще ви платим. Вече няма нужда да се подчинявате на уличната полиция на републиката, а на градските патрули на „ДесКон“, вашата лична квартална полиция, чиято мисия е да служи на вас. Вашият работодател вече няма да бъде републиката, а една от нашите четири видни корпорации, където можете да кандидатствате за една удовлетворителна кариера. — Видеоот отново се смени и започна да показва кадри на щастливи работници, горди, усмихнати лица, хора в костюми и вратовръзки. — Ние вие предлагаме, граждани, свободата на избора.

Свободата на избора. В съзнанието ми изникнаха спомени за това, което бях видяла в колониите, когато двамата с Дей навлязохме в територията им. Тълпите от работници, порутените гета на бедните. Рекламите, щамповани навсякъде върху дрехите на хората. Рекламите,

покриващи всеки квадратен сантиметър от сградите. В най-голяма степен — полицията на „ДесКон“ и начина, по който те отказаха да помогнат на ограбената жена, която бе пропуснала да направи плащанията в участъка им. Това ли беше бъдещето на републиката? И внезапно ми се догади, защото не можех да кажа дали хората ще са по-добре в републиката или колониите.

Излъчването продължи.

— В замяна ви молим единствено за малка услуга. — Видеоотнovo се промени, като този път показваше сцена, където хората единно протестираха. — Ако вие като граждани имате оплаквания от републиката, сега е времето да ги изразите гласно. Ако имате куража да организирате протести из вашите градове, колониите ще ви платят допълнително още пет хиляди колониални банкноти, както и ще ви дадат едногодишна отстъпка за всички хранителни продукти на корпорация „Клауд“. Просто изпратете вашето доказателство за участие в протестите до всеки един от офисите на „ДесКон“ в Денвър, щата Колорадо, заедно с името и пощенския ви адрес.

Значи това обясняваше всички тези протести, които бяха започнали из града. Дори пропагандата им звучеше като реклама. При това опасно изкушаваща.

— Доста са избързали да обявят победата си — рекох почти на себе си аз.

— Опитват се да настроят хората срещу нас — промърмори в отговор Андън. — Обявиха временно прекратяване на бойните действия тази сутрин, вероятно за да имат възможност да разпространят подобна пропаганда.

— Съмнявам се, че ще е ефективна — усъмних се аз, макар че гласът ми не прозвуча толкова уверено, колкото ми се искаше. Щеше да им бъде трудно да заличат всички тези години на насочена срещу тях пропаганда. Нали?

Джипът на Андън най-сетне намали и почти спря. Намръщих се, объркана за секунда. Вместо да ме закарат до небостъргача, където бе временният ми апартамент, сега се намирахме пред централната болница на Лос Анджелис. Мястото, където Метиъс умря. Хвърлих поглед към Андън.

— Какво правим тук? — попитах.

— Дей е вътре — отвърна Андън. Гласът му пресекна леко, когато изговаряше името на Дей.

— Защо?

Андън не ме погледна. Не изглеждаше склонен да обсъжда въпроса.

— Загубил е съзнание по време на евакуацията към Ел Ей — обясни той. — Поредицата от експлозии, които използвахме, за да съборим подземните тунели, очевидно са отключили едно от тежките му главоболия. Лекарите започнаха следващата фаза на лечение. — Андън спря и ме погледна мрачно. — Има и друга причина, поради която сме тук. Но ще я видиш сама.

Джипът спря. Излязох и изчаках Андън. Чувството на страх бавно се промъкваше в мен. Ами ако болестта на Дей се беше влошила? Ако нямаше шанс да оцелее? Затова ли беше тук? Нямаше причина кракът на Дей отново да стъпва в тази сграда, освен ако не бе принуден да го направи, след всичко, през което мина заради тази болница.

Двамата с Андън се запътихме към лечебното заведение, а войниците вървяха от двете ни страни. Качихме са на четвъртия етаж, където един от пазачите ни пусна да влезем, прокарайки карта през електронен четец, и ние пристъпихме в лабораторията на централната болница. Напрегнатото усещане в стомаха ми само се усили, докато продължавахме да вървим.

Най-накрая се спряхме пред по-малко на брой стаи, които бяха наредени от едната страна на главния етаж на лабораторията. Когато преминахме през една от тези врати, видях Дей. Той стоеше пред някаква стая със стъклени стени, пушеше една от своите сини цигари и наблюдаваше как лабораторни техници, облечени в защитни костюми, преглеждат някого. Това, което спря дъха ми обаче, бе, че той се бе отпуснал върху чифт патерици. Откога беше тук? Изглеждаше изтощен, блед и резервиран. Запитах се какви ли нови лекарства лекарите му дават. Мисълта бе внезапна, пронизващо напомняне за чезнещия живот на Дей, малкото секунди, които му оставаха и бавно се изнизваха.

До него бяха застанали няколко лабораторни техници с бели работни комбинезони и защитни очила, окачени на вратовете им, и всеки от тях наблюдаваше стаята и вписваше нещо в бележника си. На

няколко метра разстояние Паскао бе потънал в дълбок разговор с останалите патриоти. Бяха оставили Дей сам.

— Дей? — извиках, когато приближихме.

Той погледна към мен — десетина емоции преминаха през погледа му, от някои от тях бузите ми пламнаха. След това забеляза Андън. Успя да се поклони хладно на Електора, после отново съсредоточи вниманието си към пациента от другата страна на стъклото. Тес.

— Какво става тук? — попитах Дей.

Той дръпна още веднъж от цигарата си и сведе очи.

— Не ме пускат да вляза. Смятат, че е заразена от новата болест — обясни той. Гласът му бе тих, но долових потиснат гняв и разочарование. — Вече направиха тестове на мен и останалите патриоти. Единствено Тес е заразена.

Тес плесна ръцете на един от лабораторните техници, след което залитна назад, сякаш имаше проблем с равновесието. По челото ѝ беше избила пот и се спускаше надолу по врата ѝ. По бялото на очите ѝ имаше болнав жълтеникав оттенък и когато погледнах по-внимателно, осъзнах, че тя присвива очи в опит да види всичко около себе си — нещо, което ми напомни за нейното късогледство, начина, по който присвиваше очи по улиците на Езерния. Ръцете ѝ трепереха. Преглътнах тежко при тази гледка. Патриотите не са били изложени дълго в контакт с войници от колониите, но очевидно е било достатъчно, за да се зарази една от тях. Също така вероятността колониите нарочно да разпространяват заразата към нас беше доста реална сега, когато се намираха на територията ни. Вътрешностите ми изстинаха, когато си спомних един ред от старите дневници на Метиъс: *Един ден ще създадем вирус, който никой няма да може да спре. И това можеше да доведе до краха на цялата република.*

Една от лабораторните техници се обърна към мен и бързо ми обясни.

— Вирусът прилича на мутация на една от последните ни експериментални зарази — заяви тя и хвърли нервен поглед към Дей (сигурно я беше скастрил за това по-рано), преди да продължи: — Доколкото можем да преценим от статистиката, която колониите разпространиха, изглежда, вирусът засяга малък брой сред възрастните в добро здравословно състояние, но когато инфектира някого, болестта

се развива бързо и смъртността е много висока. От момента на заразяването до настъпването на смъртта наблюдаваме времеви период от около седмица. — Лабораторният техник мигновено се обърна към Тес, която бе от другата страна на стъклото. — Тя има някои ранни симптоми — треска, виене на свят, жълтеница и белега, който сочи към един от произведените от нас вируси — временна или вероятно постоянна слепота.

До мен Дей стисна патериците си толкова здраво, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Познавайки го, се питах дали вече не се бе сбил няколко пъти с лабораторните техници, за да се опита със сила да влезе и да я види, или пък им бе крещял да я оставят на мира. Знаех, че сега сигурно си представяше Идън с неговите розови, полуслепи очи и в този миг дълбока омраза към предишната република изпълни гърдите ми. Баща ми беше работил зад онези врати на експерименталните лаборатории. Той се беше опитал да напусне, веднага щом бе открил какво всъщност правеха с всички онези местни зарази в Ел Ей, и в резултат от това бе пожертвал живота си. Наистина ли сега тази страна стоеше зад нас? Възможно ли беше нашата репутация да се промени в очите на външния свят или в тези на колониите?

— Тя се опита да спаси Франки — прошепна Дей, без да откъсва очи от Тес. — Успя да се върне обратно в Бронята веднага след нас. Мислех, че Томас ще я убие. — Гласът му се изпълни с горчивина. — Но може би вече е била белязана от смъртта.

— Томас — прошепнах.

— Томас е мъртъв — промълви той. — Когато двамата с Паскао бягахме към Бронята, го видях как се изправи сам срещу войниците на колониите. Не спря да бълва огън по тях, докато не го застреляха в главата. — Той потрепна при това финално изречение.

*Томас беше мъртъв.*

Примигнах два пъти, внезапно скована от глава до пети. Не трябваше да бъда шокирана. Защо бях шокирана? Бях подготвена за това. Войникът, който прободя брат ми право в сърцето, който застреля майката на Дей... си беше отишъл. И разбира се, че трябваше да умре по такъв начин — защитавайки републиката докрай, непоколебим в своята безумна преданост към държавата, която вече му бе обърнала гръб. Също така разбрах веднага и защо това бе развълнувало Дей

толкова силно. Застрелян в главата. Новината ме накара да се почувствам потисната. Изтощена. Скована. Раменете ми се отпуснаха.

— Така е най-добре — най-сетне прошепнах през буцата, заседнала в гърлото ми. През съзнанието ми преминаха спомени за Метиъс и това, което Томас ми бе разказал за последната вечер от живота на брат ми. Заставих мислите си да се върнат обратно към Тес. Към живите и тези, които все още имаха значение. — Тес ще се оправи — заявих. Думите ми прозвучаха неубедително. — Просто трябва да намерим начин.

Лабораторните техници в стъклената стая забиха дълга игла в дясната ръка на Тес, а после в лявата. Тя изхлипа задавено. Дей откъсна очи от случващото се, премести ръка върху патериците си и се отправи към нас. Докато минаваше покрай мен, ми прошепна:

— Тази вечер. — След което ни остави зад гърба си и се отправи надолу по коридора.

Мълчаливо го гледах как си тръгва. Андън въздъхна, погледна тъжно Тес и се присъедини към останалите лабораторни техници.

— Сигурни ли сте, че Дей не е заразен? — попита той жената, която ни бе дала информация за вируса. Тя потвърди, а Андън ѝ кимна одобрително. — Искам незабавно да направите повторни тестове на всички наши войници. — Той се обърна към един от сенаторите. — След това искам веднага да се изпрати съобщение до канцлера на колониите, както и до главния изпълнителен директор на „ДесКон“. Да видим дали дипломацията ще даде някакъв резултат.

Най-накрая Андън ми хвърли продължителен поглед.

— Зная, че нямам право да искам това от теб — рече той. — Но ако намериш сили да помолиш отново Дей за брат му, ще ти бъда благодарен. Може все още да има надежда за преговори с Антарктида.

*19:30 часа*

*Рубинен сектор*

*22°C*

Небостъргачът, в който бях отседнала, бе само на няколко пресечки от мястото, където живеехме двамата с Метиъс. Когато джипът, на който се возех, го приближи, погледнах надолу по улицата и се опитах да зърна за миг стария ми жилищен комплекс. Дори и

Рубиненият сектор вече бе ограден с полицейски кордон, който указваше кои зони са за евакуираните, а по улиците имаше строени войници. Чудех се къде ли е отседнал Андън сред цялата тази бъркотия — вероятно някъде в сектор „Батала“. Определено тази нощ щеше да остане буден до късно. Преди да тръгна към определения за мен апартамент, той ме беше дръпнал настрана в коридора на лабораторията. Очите му несъзнателно се бяха стрелнали към устните ми и пак се вдигнаха нагоре. Знаех, че не бе забравил за краткия миг, който споделихме в Рос сити, както и за казаните след това думи. Зная колко са дълбоки чувствата ти към Дей.

— Джун — рече той след неловката пауза. — Утре сутрин имаме среща със Сената, за да обсъдим какви ще бъдат следващите ни стъпки. Исках да те предупредя, че това ще бъде съвещание, на което всеки кандидат-принцепс ще трябва да каже няколко думи пред събранието. Така имате възможност да добиете представа какво трябва да прави всеки един от вас, ако стане официалният принцепс — но трябва да знаеш, че нещата могат да се разгорещат. — Той се усмихна леко. — Войната ни е изнервила до краен предел, най-меко казано.

Исках да му кажа, че предпочитам да не участвам. Още една среща със сенаторите — още едно четиричасово заседание, прекарано в слушане на четиридесет изказвания на хора, които се бореха за превъзходство един над друг и всички се опитваха или да убедят Андън да застане на тяхна страна, или да го изложат пред останалите. Без съмнение Мариана и Серж щяха да водят дебатите, за да видят кой от тях може да бъде по-добрият кандидат-принцепс. Самата идея изцеждаше и малкото ми останала сила. Но в същото време мисълта да оставя Андън да носи бремето сам в стая, пълна с хора, които бяха толкова студени и резервирани, бе направо непоносима. Затова се усмихнах и му се поклоних като добър кандидат-принцепс.

— Ще бъда там — отвърнах.

Сега джипът се доближи до жилищния комплекс, където трябваше да отседна, и спря, а аз пропъдих спомена. Слязох от джипа заедно с Оли, а след това наблюдавах как превозното средство завива зад ъгъла, докато не изчезна напълно от поглед. Влязох в небостъргача.

Първоначално планирах да се отбия до стаята на Дей, веднага след като се настаня в моята, за да разбере какво иска да каже той със



своя коментар за тази вечер. Но когато стигнах до коридора си, видях, че няма да се наложи.

Дей се беше разположил пред вратата ми, седнал прегърбен до стената, като разсеяно пушеше синя цигара. Патериците му лежах лениво до него. Макар да не се движеше, някои дребни детайли в поведението му — дързост, небрежност, непокорство — все още изпъкваха и за миг си спомних момента, когато го срещнах за пръв път из улиците с неговите светлосини очи, мълниеносни движения и буйна руса коса. Този носталгичен образ бе толкова приятен, че внезапно почувствах как очите ми се насълзиха. Поех си дълбоко въздух и с помощта на волята си успях да не се разплача.

Дей се изправи на крака, когато ме видя в края на коридора.

— Джун — обърна се той към мен, когато се приближих. Оли изприпка, за да го поздрави и той го помилва по главата. Все още изглеждаше изтощен, но успя да ми хвърли изкривена, макар и тъжна усмивка. Без патериците се олюляваше на краката си. Очите му бяха изпълнени със страдание, а аз знаех, че то е породено от по-ранната ни среща в лабораторията. — От изражението на лицето ти мога да предположа, че хората в Антарктида не са били много услужливи.

Поклатих глава, след което отключих и го поканих да влезе.

— Не особено — отвърнах, когато затворих вратата след себе си. Очите ми инстинктивно огледаха стаята и запомниха разположението. Приличаше прекалено много на стария ми дом, за да се чувствам комфортно. — Свързали са се с Обединените нации относно заразата. Ще спрат транспортната търговия по всичките ни пристанища. Без внос и износ — без подкрепа и провизии. Вече всички сме под карантина. Обясниха ни, че могат да ни помогнат, само след като им покажем доказателство, че сме намерили лечение или ако Андън им отстъпи малко земя от републиката като заплащане. Дотогава няма да изпратят войска. Зная само, че в момента следят отблизо ситуацията ни.

Дей не каза нищо. Вместо това се отдалечи и застана на балкона на стаята. Облегна се на парапета. Сложих вода и храна на Оли и отидох при него. Слънцето бе залязло преди известно време, но от блясъка на градските светлини виждахме ниско спуснатите облаци, които закриваха звездите и забулваха небето в сиво-черни нюанси. Забелязах колко здраво се бе облегнал на парапета Дей, за да се

подкрепя, и се почувствах изкушена да го попитам как се чувства. Но изражението на лицето му ме спря. Вероятно не искаше да говори по въпроса.

— Така значи — рече той, след като отново си дръпна от цигарата. Светлината от далечните джъмботрони рисуваше пламтящи сини и лилави линии по лицето му. Очите му се плъзнаха по сградите и аз разбрах, че той инстинктивно анализира как да се покатери на всяка една от тях. — Предполагам, че сега ще трябва да се оправяме сами. Не бих казал обаче, че съм особено разстроен от това. Републиката винаги е била готова да затвори границите си, нали? Може би по този начин ще се бори по-добре. На улицата нищо друго не може да те мотивира така, както да бъдеш сам и притиснат в ъгъла.

Когато отново вдигна цигарата към устните си, видях, че ръката му трепери. Пръстенът от кламери проблесна на пръста му.

— Дей — изрекох внимателно. Той повдигна вежди и ме погледна косо. — Ти трепериш.

Той издиша синкав облак от дим, присви очи към светлините на града в тъмнината и отпусна клепачите си.

— Странно е да съм отново в Ел Ей — каза разсеяно. — Добре съм. Просто се притеснявам за Тес. — Последва дълга пауза. Знаех, че името Идън бе на върха на езика и на двама ни, макар никой да не искаше да го спомене първи. Дей най-сетне прекъсна мълчанието и когато го направи, подходи към темата бавно и болезнено. — Джун, мислих за това, което твоят Електор иска от мен. За, нали знаеш... за брат ми. — Той въздъхна, облегна се още по-напред върху парапета и прокара ръка през косата си. Ръката му докосна моята — дори този малък жест накара сърцето ми да бие учестено. — Водих спор с Идън.

— Какво каза той? — попитах. Поради някаква причина се почувствах гузна, когато се сетих за молбата на Андън към мен.

*Ако намериш сили да помолиш отново Дей за брат му, ще ти бъде благодарен.*

Дей остави цигарата си на металния парапет. Очите му срещнаха моите.

— Иска да помогне — промълви той. — След като днес видях Тес и това, което току-що ти ми каза, ами... — Той стисна зъби. — Ще говоря с Андън утре. Може би има нещо в кръвта на Идън, което може да, нали знаеш... да промени всичко това. Може би.

Все още изпитваше неохота, разбира се, и ясно долавях болката в гласа му. Но също така даваше своето съгласие. Съгласяваше се да позволи на републиката да използва малкия му брат, за да бъде намерено лекарство. Тънка, сладко-горчива усмивка се появи в крайчеца на устните ми. Дей, героят на народа, онзи, който не може да понесе да гледа как хората наоколо страдат заради него, който с радост е готов да жертва живота си за тези, които обича. Като изключим, че не се нуждаехме от неговия живот, за да спасим Тес, а от този на брат му. Да рискуваш живота на скъп човек, за да спасиш друг. Питам се дали и нещо друго не го бе накарало да промени мнението си.

— Благодаря ти, Дей — прошепнах. — Зная колко е трудно за теб.

Той направи гримаса и поклати глава.

— Не — просто съм егоист. Но не мога да направя нищо по въпроса. — Той погледна надолу и изкара наяве слабостта си. — Просто... кажи на Андън да го върне. Моля те, върнете го.

Имаше и нещо друго, което го тревожеше, нещо, което караше ръцете му да треперят неконтролируемо. Наведох се към него и поставих ръка върху неговата. Той отново ме погледна в очите. По лицето му бяха изписани толкова много тъга и страх. Сърцето ми се късаше.

— Какво друго не е наред, Дей? — прошепнах. — Какво друго знаеш?

Този път той не извърна очи. Преглътна... и когато проговори, гласът му трепереше.

— Канцлерът на колониите се свърза с мен, докато бях в болницата.

— Канцлерът? — прошепнах, като внимавах да не повиша глас. — Сигурен ли си?

Дей кимна. След това ми разказа всичко — за разговора, който бе провел с канцлера, за подкупите, за изнудването и заплахите. Обясни ми каква съдба са ми отредили колониите, ако им откаже. Всичките ми неизречени страхове. Най-накрая той въздъхна. Изглежда, че като сподели цялата тази информация, облекчи бремето върху плещите си, макар и съвсем незначително.

— Трябва да има начин да използваме информацията срещу колониите — заяви той. — Нещо, с което да ги надхитрим в тяхната

собствена игра. Все още не зная какво е, но ако намерим начин да накараме канцлерът да смята, че ще му помогна, то може би ще успеем да ги изненадаме.

Ако колониите наистина спечелеха, те щяха да тръгнат по петите ми. Щяха да избият всички ни. Опитах се гласът ми да звучи колкото се може по-спокойно, но не съумях. В него все пак успя да се промъкне нотка на безпокойство.

— Той ще очаква да реагираш емоционално на всичко — отвърнах. — Това може да се окаже една не по-лоша от всяка друга възможност, за да ударим колониите, като използваме пропаганда с твоята запазена марка. Но каквото и да предприемем, трябва да действваме внимателно. Канцлерът ще е предпазлив и едва ли ще ти се довери напълно.

— Последствията за теб няма да са добри, ако те спечелят — прошепна Дей с болка в гласа. — Никога не съм ги считал за проклети състрадателни лигльовци... но може би трябва да намериш начин да напуснеш страната. Да се измъкнеш в някоя неутрална страна и да потърсиш убежище.

Да избягам от страната, да се махна от целия този кошмар и да се покрия в някоя далечна държава? Един тих, незначителен и мрачен глас в главата ми нашепваше утвърдително, че така ще е по-безопасно за мен... но аз прогоних тази мисъл. Събрах всички сили, доколкото това ми бе възможно.

— Не, Дей — отвърнах спокойно. — Ако избягам, какво ще правят всички останали? Какво ще се случи с тези, които не могат да избягат?

— Ще те убият. — Той се приближи. Очите му ме умоляваха да го послушам. — Моля те.

Поклатих глава.

— Оставам тук. Хората нямат нужда допълнително да потъпкват духа им. — Леко се усмихнах. — Мисля, че зная няколко неща за войската на републиката, които може да се окажат полезни, не си ли съгласен?

Дей поклати глава, но в същото време знаеше, че няма да променя мнението си. Бе наясно, защото той не би постъпил по-различно на мое място.

Хвана ме за ръката и ме придърпа към себе си. Ръцете му ме обгърнаха. Бях отвикнала толкова от докосването му, че при тази прегръдка по тялото ми се разля поразителна вълна от горещина.

Затворих очи, рухнах върху гърдите му и се насладих на мига. Наистина ли бе изминало толкова дълго време от последния път, когато се целунахме? Наистина ли той ми липсваше толкова много? Дали всичките проблеми, които заплашваха да смачкат и двамата, ни бяха направили толкова слаби, че едва си поемахме въздух и отчаяно се бяхме вкопчили един в друг, за да оцелеем? Бях забравила колко добре се чувствам в прегръдката му. Усещах ризата му намачкана и мека по кожата си, а под нея гърдите му бяха топли и пулсираха от слабото тупкане на сърцето му. Миришеше на пръст, пушек и вятър.

— Ти ме подлудяваш, Джун — промълви той, опрял устни до косата ми. — Ти си най-страшният, най-умният и най-смелият човек, когото познавам, и понякога не мога да си поема дъх, защото се опитвам с всички сили да не изоставам от теб. Никога няма да има друга като теб. Осъзнаваш го, нали? — Наведох глава, за да го видя. Очите му отразяваха бледата светлина от джъмботроните, дъга от нощни цветове. — Милиарди хора ще се появят и ще си отидат от този свят — нежно продължи той, — но никога няма да има друга като теб.

Сърцето ми заблъска, заплашвайки, че ще се пръсне. Не знаех как да отговоря.

Тогава той рязко ме пусна — с внезапна изненада усетих хладната нощ по кожата си. Дори в тъмнината виждах руменината по бузите му. Дишането му бе по-тежко от обикновено.

— Какво има? — попитах.

— Съжалявам — отвърна той с напрегнат глас. — Аз умирам, Джун — не ставам за теб. И се справям толкова добре, докато не те видя, а тогава всичко отново се променя. Мисля си, че вече не ме е грижа за теб, че нещата ще бъдат по-лесни, щом си далеч от мен, и тогава внезапно аз отново съм тук, а ти си... — Той спря и ме погледна. Страданието в изражението му бе като нож, който ме пробощдаше в сърцето. — Защо си причинявам това? Виждам те и изпитвам толкова... — Сега в очите му имаше сълзи. Гледката беше по-силна, отколкото можех да понеса. Дей се отдръпна на две крачки от мен, след което се върна обратно като разярено животно. — Обичаш ли ме въобще? — внезапно попита той. Хвана ме за раменете. —

Казвал съм ти го и преди и все още го мисля. Но никога не съм го чувал от теб. Не мога да преценя. И тогава ти ми даваш този пръстен... — Той се спря, за да вдигне ръка. — И вече не зная какво да мисля.

Приблужи се още, докато не усетих устните му до ухото ми. Цялото ми тяло трепереше.

— Имаш ли някаква идея? — попита той с тих, развълнуван и дрезгав шепот. — Знаеш ли колко... колко силно желая...

Той се отдръпна за един дълъг миг, в който да ме погледне отчаяно в очите.

— Ако не ме обичаш, просто го кажи — трябва да ми помогнеш. Вероятно така ще бъде най-добре. Ще е по-лесно да стоя настрана от теб, нали? Ще мога да се отърся. — Говореше така, сякаш се опитваше да убеди себе си. — Мога да се освободя от чувствата си, ако ти не ме обичаш.

Той говореше тези неща, сякаш смяташе, че аз съм по-силната. Но не бях. Не можех да се справя с нищо по-добре от него.

— Не — изрекох през стиснати зъби и със замъглен поглед. — Не мога да ти помогна. Защото наистина те обичам. — Ето го, най-сетне го казах на глас. — Влюбена съм в теб — повторих.

В очите на Дей имаше противоречиво изражение, щастие и мъка, които го правеха толкова уязвим. Тогава осъзнах колко нищожна бе защитата му срещу думите ми. Той обича толкова всеотдайно. Това е в същността му. Дей примигна, след което се опита да намери подходящия отговор.

— Аз... — запъна се той. — Толкова се страхувам, Джун. Толкова се страхувам какво може да се случи с...

Допрях два пръста до устните му, за да го накарам да замлъкне.

— Страхът те прави по-силен — прошепнах. Преди да успея да се възпра, сложих ръце върху лицето му и притиснах устни към неговите.

Каквито и остатъци от самоконтрол да бяха останали на Дей сега, те бяха раздробени на парченца. Той се отдаде на целувката ми в безпомощно отчаяние. Усетих как ръцете му докосват лицето ми, едната бе гладка, а другата все още увита в бинтове, а той обгърна кръста ми, придърпвайки ме толкова близо, че изпъшках. Никой не можеше да се сравни с него. И точно в този миг не исках нищо друго.

Върнахме се отново вътре, а устните ни не се отделяха. Дей залитна към мен, загуби равновесие и рухна назад в леглото. Тялото му ме остави запъхтяна. Ръцете му се плъзгаха по бузите, врата, надолу по гърба и краката ми. Свалих куртката му. Устните на Дей се отдръпнаха от моите и той зарови лице в шията ми. Косата му се разпиля по ръката ми по-тежка и по-мека от всяка коприна, която някога бях носила. Дей най-сетне намери копчетата на ризата ми. Вече бях разкопчала неговата и под материята кожата му бе гореща при допир. Жегата, която той излъчваше, ме стопли. Наслаждавах се на тежестта на тялото му.

Нито един от двамата не смееше да изрече и дума. Страхувахме се, че думите ще ни спрат, че ще развалят заklinанието, което ни свързваше. Той трепереше не по-малко от мен. Внезапно ми хрумна, че сигурно е и също толкова нервен. Усмихнах се, когато очите му първоначално срещнаха моите, а след това ги сведе свенливо. Дей е срамежлив? Каква странна нова емоция имаше по лицето му, нещо нена място, но и доста подобаващо. Бях доволна да я видя, защото усещах как гореща руменина се надигаше и по моите бузи. Смутена, почувствах нуждата да покрия голата си кожа. Често си представях как се случва този миг — да бъда с Дей за първи път. Аз съм влюбена в него. Неуверено повтарях отново тези думи в ума си, удивена и изплашена от тяхното значение. Той бе тук от плът и кръв, а не някаква фантазия.

Дори в трескавата си страст Дей бе нежен с мен. Бе различна нежност от тази, която усещах у Андън — той бе въплъщение на изисканост, благоприличие и еlegantност. Дей беше първичен, открит, несигурен и непоковарен. Когато го погледнах, забелязах едва доловима усмивка, която играеше по краищата на устните му — съвсем незначителна нотка на волност, която само подсили жаждата ми. Той се притисна до шията ми — от докосването ме побиха тръпки по гърба. Дей въздъхна облекчено до ухото ми по начин, който накара сърцето ми да заблъска, въздишка, която го освободи от всички мрачни емоции, които го тормозеха. Впуснах се в още една целувка, прокарах ръце през косата му, давайки му да разбере, че съм добре. Той постепенно се отпусна. Поех си въздух, когато се притисна до мен — очите му бяха толкова ярки, че имах чувството, че мога да потъна в тях. Той целуна бузите ми, прибра внимателно кичур коса зад ухото

ми, а докато го правеше, аз увих ръце около гърба му и го придърпах още по-близо към себе си.

Без значение какво щеше да се случи за в бъдеще, без значение къде щяха да ни отведат пътищата, този миг щеше да бъде наш.

След това потънахме в мълчание. Дей лежеше до мен, одеялата покриваха част от краката му, очите му бяха притворени в лека дрямка, ръката му все още бе вплетена в моята, сякаш за да му вдъхва увереност. Огледах се. Одеялата висяха заплашително на ръба на леглото. Чаршафите бяха намачкани на гънки, които приличаха на дузина малки слънца с техните лъчи. По възглавницата ми имаше дълбоки бразди. Подът бе покрит със счупени стъкла и венчелистчета. Дори не бях забелязала, че сме съборили вазата от тоалетната масичка, не бях чула как се разбива върху дъските от черешово дърво. Погледът ми се върна на Дей. Сега лицето му изглеждаше толкова спокойно, без болка сред бледата светлина на нощта. Дори наивно. Устата му вече бе затворена, веждите му не бяха сключени. Вече не трепереше. Пуснатата му коса падаше по лицето му и го очертаваше, няколко кичура улавяха светлините на града отвън. Леко се преместих напред, прокарах пръсти по мускулите на ръката му и допрях устни до бузата му.

Очите му се отвориха — примигнаха сънено към мен. Изгледа ме втренчено един дълъг миг. Чудех се какво вижда и дали всичката болка, радост и страх, за които призна по-рано, бяха все още там, преследвайки го безкрайно. Наведе се, за да ме целуне по възможно най-милиа и деликатен начин. Устните му се страхуваха да се откъснат моите. Аз също не исках да се отделям от неговите. Не желяех да си мисля за събуждане. Когато отново го придърпах близо до себе си, той склони, копнеейки за още. А единственото нещо, което минаваше през главата ми, бе че съм благодарна за мълчанието му, за това, че не ме упрекна, че се сливаме в едно, когато трябваше да го пусна да си отиде.



## ДЕЙ

Не е като да не съм имал своите мигове с момичета. Получих първата си целувка на дванадесет, когато опитах устните на една шестнадесетгодишна девойка, в замяна на това да не ме издаде на уличната полиция. Имал съм си работа с шепа момичета от бедняшките сектори и с неколцина от богаташките — дори имаше една първокурсничка в гимназията от скъпоценните сектори, с която имах романтична връзка в продължение на няколко дни, когато бях на четиринадесет. Тя беше сладка, с късо подстригана светлокестенява коса и безупречна мургава кожа и всеки следобед ние се промъквахме в мазето на нейното училище и, ами, устройвахме си малко забавление. Дълга история.

Но... Джун.

Сърцето ми бе напълно разкъсано надве, точно както се страхувах, че ще се случи и нямах волята да го затворя отново. Всички бариери, които бях успял да сложа около себе си, всяка съпротива, която бях изградил срещу чувствата си към нея, сега бяха напълно изчезнали. Строшени на парчета. Сред бледата синкава светлина на нощта се протегнах и прокарах ръка по извивките на тялото ѝ. Дишането ми все още бе учестено. Не желяех да бъда този, който ще проговори пръв. Гърдите ми бяха нежно притиснати до гърба ѝ, а ръката ми се бе настанила комфортно около кръста ѝ. Косата ѝ покриваше шията ѝ като тъмно, лъскаво въже. Зарових лице в нежната ѝ кожа. Милиони мисли ме заливаха, но също като Джун останах безмълвен.

Просто нямаше какво да кажа.

Събудих се внезапно, дишайки тежко. Едва можех да си поема въздух — дробовете ми се издуваха в опит да погълнат кислород. Огледах се обезумяло. Къде съм?

Бях в леглото на Джун.

Беше кошмар, просто някакъв кошмар, а уличката в Езерния сектор и кръвта бяха изчезнали. Останах да лежа там за миг, като се

опитвах да успокоя дишането си и да забавя ритъма на сърцето си. Бях напълно подгизнал в пот. Хвърлих поглед към Джун. Тя лежеше от своята страна на леглото с лице към мен, а тялото ѝ все още се надигаше и снишаваше в кротък и равномерен ритъм. Добре. Не я бях събудил. Набързо избърсах сълзите от лицето с дланта на контузената си ръка. Продължих да лежа още няколко минути, като все още треперех. Когато стана очевидно, че няма да успея да заспя отново, бавно седнах на леглото и се свих, опирайки ръце в коленете си. Наведох глава. Миглите ми леко се докоснаха до кожата на ръката ми. Чувствах се толкова слаб, сякаш току-що бях приключил с изкачването на тридесететажна сграда.

Това съвсем спокойно можеше да мине за най-лошия кошмар, който бях сънувал досега. Бях толкова ужасен, че се страхувах да примигвам твърде дълго, за да не се наложи да споходя отново образите, които танцуваха под клепачите ми. Огледах стаята. Зрението ми отново бе замъглено — ядосано избърсах новопоявилите се сълзи. Колко бе часът? Навън все още бе пълен мрак, като изключим бледия блясък от джъмботроните и уличните светлини, които се процеждаха в стаята. Хвърлих поглед към Джун и наблюдавах как неясните светлини отвън разпръсваха цветовете по силуета ѝ. Този път не се пресегнах, за да я докосна.

Не зная колко дълго седях присвит в тази поза, поемайки си глътка след глътка въздух, докато дишането ми най-сетне не се стабилизира. Беше достатъчно дълго, щом потта, която се стичаше по цялото ми тяло, изсъхна. Очите ми се спуснаха към балкона на стаята. Гледах към него известно време, без да мога да откъсна поглед, след което внимателно и безшумно се измъкнах от леглото и облякох ризата, панталоните и ботушите си. Сплетох косата си и плътно притиснах шапката върху нея. Джун леко се размърда. Спрях да се движа. Когато отново се отпусна, приключих със закопчаването на ризата и отидох към стъклената врата на балкона. В ъгъла на спалнята кучето на Джун ме изгледа любопитно с наклонена глава. Но не издаде звук. Мълчаливо му благодарих наум, след което отворих вратата. Тя се плъзна и затвори зад мен с цъкане.

С мъка се покатерих върху парапета, метнах се върху него като котка и огледах околностите. Рубиненият сектор, скъпоценен квартал, който бе напълно различен от квартала, от който идвах аз. Отново бях

в Ел Ей, но не можех да го разпозная. Чисти, лъскави улици, нови и бляскави джъмботрони, широки тротоари, без цепнатини и дупки, без улични полицаи, които да дърпат разплакани сираци от пазарните сергии. Инстинктивно вниманието ми се насочи към онази посока на града, където трябваше да се намира Езерният сектор. От тази страна на сградата не можех да видя центъра на Ел Ей, но усещах, че е там, спомените, които ме събудиха и ми нашепваха да се върна. Пръстенът от кламери натежа върху пръста ми. Мрачно, ужасяващо настроение се промъкна някъде в дълбините на съзнанието ми след този кошмар; нещо, от което сякаш не можех да се отърся. Сkochих отстрани на балкона и си проправих път надолу към следващия перваз. Слизах безшумно, етаж след етаж, докато и двата ми ботуша не стъпиха на тротоара, а аз се слях със сенките на нощта. Дишах неравномерно.

Дори тук, в богатия квартал, вече имаше градски патрули, които пазеха улиците — оръжията им бяха извадени, сякаш всеки миг бяха в готовност за изненадваща атака от колониите. Заобиколих ги, за да избягна въпроси, и се върнах към старите си улични навици: проправих си път през лабиринта от задни улички и сенчестите стени на сградите, докато не стигнах до метростанция, където имаше наредени джипове, чакащи да превозват някого. Игнорирах превозните средства — не бях в настроение да приказвам с шофьорите, а след това да бъда разпознат като Дей и на следващия ден да чуя как са плъзнали слухове из града с предположения какво, по дяволите, съм намислил да правя. Вместо това се запътих към метростанцията и изчаках следващия влак с автоматично управление да пристигне и да ме отведе до „Юниън Стейшън“ в центъра.

Половин час по-късно излязох от метростанцията в централната част и безшумно се придвижвах по улиците, докато не наближих старата къща на майка ми. Пукнатините по всички пътища в бедняшките квартали имаха едно предимство — тук-там виждах участъци от случайно поникнали маргаритки, малки петънца от тюркоазено и зелено по иначе сивата улица. Инстинктивно се наведох и откъснах няколко. Любимите цветя на мама.

— Хей, ти там. Хей, момче.

Обърнах се, за да видя кой викаше. Всъщност ми трябваша няколко секунди, за да я открия, защото бе толкова дребничка. Възрастна жена, прегърбена до стената на дъсчена сграда, трепереща в

нощния въздух. Беше превита почти надве, с лице покрито с бръчки, а дрехите ѝ бяха толкова парцаливи, че не можех да различа къде свършваше едната и къде започваше другата — представляваше просто един вързоп от парцали. До мръсните ѝ голи крака бе оставено счупено канче, но това, което наистина ме накара да се спра, бяха ръцете ѝ, увити в дебели бинтове. Точно като на мама. Когато видях, че е приковала вниманието ми, очите ѝ светнаха с лек блясък на надежда. Не бях убеден дали ме е разпознала, но и не бях сигурен колко добре вижда.

— Имаш ли някоя излишна монета, момче? — попита дрезгаво тя.

Сковано затършувах из джобовете си, след което извадих тънка пачка с пари. Осемстотин републикански банкноти. Неотдавна щях да изложа живота си на риск, за да се докопам до такава сума пари. Приклекнах до старата жена, пъхнах банкнотите в треперещата ѝ длан и стиснах бинтованите ѝ ръце.

— Скрый ги. Не казвай на никого.

Когато тя продължи да ме гледа с шокиран поглед и отворена уста, аз се изправих и отново тръгнах надолу по улицата.

Мисля, че ми извика, но не си направих труда да се обърна. Не исках да видя отново тези превързани ръце.

Минути по-късно стигнах кръстовището на „Уотсън“ и „Фигероа“. Старият ми дом.

Улицата не бе много по-различна от това, което си спомнях, но този път къщата на майка ми бе обкована с дъски и изоставена като много други сгради в бедняшките сектори. Чудех се дали вътре има бездомници, заврени в старата ни спалня или заспали на кухненския под. От къщата не идваше светлина. Тръгнах бавно към нея и се питах дали все още не съм потънал в кошмара си. Може би въобще не се бях събудил. По улицата вече нямаше кордони, които да я оградят заради карантината, нямаше патрули, които проверяват заразата, обикалящи пред къщата. Докато се придвижвах към нея, забелязах старо петно от кръв, което все още се виждаше, макар и слабо, върху изпочупения бетонен тротоар, който водеше към къщата. Сега то изглеждаше кафяво и поизбеляло, толкова различно от начина, по който си го спомнях. Вгледах се в кървавото петно, скован и безчувствен, след

което минах покрай него и продължих. Ръцете ми стиснаха здраво снопчето маргаритки, които носех.

Когато приближих входната врата, видях, че познатият червен знак Х все още бе там, макар сега да бе избелял и полющен, а няколко изгнили дъски бяха заковани напречно на рамката на вратата. Останах там известно време и прокарах пръсти по чезнещите, изрисувани със спрей, линии. Няколко минути по-късно излязох от унеса и заобиколих, за да отида до задната част на къщата. Половината от оградата ни бе рухнала, оставяйки мъничкия двор оголен и видим за съседите. На задната врата също бяха заковани напречно дървени дъски, но те бяха толкова изгнили и ронливи, че трябваше съвсем леко да ги натисна, за да се разпаднат на трески с приглушено прашене.

Отворих със сила вратата и пристъпих вътре. Свалих шапката си, докато вървах, и оставих косата ми да се спусне по гърба. Мама винаги ни казваше да не носим шапки у дома.

Очите ми се приспособиха към тъмнината. Направих няколко безшумни крачки и влязох в задната част на мъничката ни всекидневна. Може и да бяха залостили къщата с дъски като част от някакъв стандартен протокол, но мебелите вътре бяха недокоснати, различаваха се само по слоя прах, който ги покриваше. Малкото семейни вещи все още бяха тук, точно в същото състояние, в каквото ги бях видял за последно. Портретът на стария Електор беше окачен на далечната стена в стаята на видно централно място, а нашата мъничка маса за ядене все още беше подпряна с плътни парченца картон под единия крак, които продължаваха да вършат своята работа — да държат масата изправена. Един от столовете лежеше на земята, сякаш на някого му се е наложило да стане много бързо. Това трябва да е бил Джон — спомних си аз. Сетих се как всички ние се отправихме към спалнята, за да вземем Идън, опитвайки се да изведем нашия малък брат, преди патрулите, проверяващи за заразата, да дойдат за него.

Спалнята. Завъртях се по посока на тясната ни спалня. Трябваше ми само няколко крачки, за да стигна до нея. Да, и тук всичко беше абсолютно същото, може би като изключим няколкото допълнителни паяжини. Растението, което Идън някога бе донесъл вкъщи, все още стоеше в ъгъла, макар че сега беше мъртво, листата и стъблата бяха почернели и сбръчкани. Останах там за миг, втренчил поглед в цветето, след което се върнах обратно във всекидневната. Обиколих

веднъж масата за хранене. Най-накрая седнах на стария си стол. Той както винаги изскърца.

Внимателно сложих китката маргаритки върху масата, фенерът ни стоеше по средата, изгасен и неизползван. Обикновено установеният ред бе следният: мама се прибираше всеки ден в шест, няколко часа след като аз се бях върнал от училище, а Джон си идваше вкъщи към девет или десет. Всяка нощ мама се опитваше да отложи запалването на фенера върху масата, докато Джон не се върнеше, и след известно време двамата с Идън очаквахме с нетърпение запалването на фенера, което винаги сигнализираще, че по-големият ни брат току-що бе прекрачил прага. А това означаваше, че ще вечеряме.

Не знам защо седях там и изпитвах познатото, някогашно очакване, че мама ще дойде от кухнята и ще запали фенера. Не знам как можех да чувствам радост, смятайки, че Джон си е вкъщи и че вечерята е сервирана. Глупави стари навици. Все пак очите ми се насочиха към входната врата. В мен се породила надежда.

Но фенерът остана незапален. Джон не се прибра. Мама не беше вкъщи.

Облегнах ръце върху масата и притиснах очите си с длани.

— Помогни ми — прошепнах отчаяно на празната стая. — Не мога да направя това.

Искам го, обичам я, но не мога да го понеса. Измина повече от година. Какво не е наред с мен? Защо просто не мога да продължа напред?

Гърлото ми се задави от мъка. Сълзите бързо започнаха да се стичат. Не си направих труда да ги спирам, защото знаех, че е невъзможно. Ридаех неудържимо — не можех да спра, не можех да си поема въздух, не виждах. Не виждах семейството си, защото те не бяха тук. Без тях всички тези мебели не значеха нищо, маргаритките, които лежаха на масата, губеха смисъл, фенерът беше просто стара, почерняла вехтория. Изображенията от кошмара ми продължаваха да упорстват и да ме спохождат. Без значение колко силно се опитвах, не можех да ги прогоня.

Времето лекуваше всички рани. Но не и тази. Все още не.

## ДЖУН

Не помръднах, но през полуотворените си очи видях Дей да седи на леглото до мен, заровил лице в ръцете си. Дишаше тежко. Седем минути по-късно той тихо се изправи, хвърли поглед към мен и изчезна през вратата на балкона. Беше безшумен както винаги и ако не бях усетила как се събуди от кошмара си, щеше лесно да си тръгне, без въобще да разбере.

Но аз разбрах и този път станах, веднага след като Дей излезе. Облякох си дрехи, обух си ботушите и тръгнах след него. Хладният въздух обля лицето ми, а лунната светлина бепотопила цялата нощ в тъмното си сребро.

Дори и във влошеното си състояние, той все още можеше да бъде достатъчно бърз, щом пожелаеше. Когато го настигнах на „Юниън Стейшън“ и го проследих по улиците на центъра, сърцето ми биеше равномерно като след пълноценна тренировка. Вече знаех къде отива. Връщаше се обратно в старата си къща. Наблюдавах как най-сетне стигна до кръстовището на „Уотсън“ и „Фигероа“, зави зад ъгъла и влезе в мъничка, залостена с дъски, къща с избледнял знак X, който все още бе изрисуван на вратата и.

От самото ми присъствие тук споменът започна да замайва главата ми. Не можех да си представя колко по-лошо би могло да бъде за Дей. Предпазливо си проправих път до залостените с дъски прозорци и внимателно се ослушах. Той мина през задната врата — чух как се движеше, стъпките му бяха тихи и приглушени, след което се спря във всекидневната. Промъквах се от прозорец на прозорец, докато най-накрая открих един, където все още имаше процеп между две от закованите дъски. Първоначално не можех да го видя. Но в крайна сметка успях.

Дей седеше на масата във всекидневната, уловил главата си в ръце. Макар че вътре беше твърде тъмно, за да успее да различа чертите му, чувах, че той плаче. Тялото му трепереше, а страданието бе изваяно във всеки един сгърчен мускул на тялото му. Звукът беше

толкова чужд, че разкъса сърцето ми — виждала съм Дей да плаче, но не бях свикнала с това. Не знаех дали някога щях да свикна. Когато вдигнах ръка към лицето си, осъзнах, че и по моите бузи се стичаха сълзи.

Аз му причиних това... и защото той ме обичаше, никога нямаше да успее да избяга от това. Щеше да си спомня за съдбата на семейството си всеки път, когато ме види, дори и да ме обичаше, особено ако ме обичаше.



## ДЕЙ

Най-сетне се върнах със замъглени очи и изморен, в спалнята на Джун точно преди да настъпи изгревът. Тя все още бе тук, видимо необезпокоена. Не се опитах да се промъкна обратно в леглото до нея — вместо това се сгромолясах върху дивана и заспах дълбок сън, без видения, докато светлината отвън ставаше по-ярка.

Джун бе тази, която ме събуди.

— Хей — прошепна тя. За моя изненада не изкоментира колко зачервени или подпухнали са очите ми. Дори не изглеждаше изненадана от това, че се е събудила и ме открила да лежа на дивана, вместо в леглото ѝ. Нейните очи изглеждаха натежали. — Аз... информирах Андън за решението ти. Той каза, че лабораторен екип ще бъде готов да ви вземе с Идън след два часа от апартамента ти. — Гласът на Джун звучеше признателно, изморено и колебливо.

— Ще бъда там — измърморих.

Против волята си втренчих безучастен поглед в празното пространство за няколко секунди — нищо не изглеждаше реално в този миг, а аз се чувствах, сякаш плувам в море от мъгла, където емоциите, образите и мислите са нефокусирани. Заставих се да стана от дивана и отидох в банята. Там разкопчах ризата си и наплисках с вода лицето, гърдите и ръцете си. Този път се страхувах да погледна в огледалото. Не исках да видя как Джон стои от другата страна с моята собствена превръзка около очите. Ръцете ми трепереха толкова силно — разрезът по лявата ми длан отново се бе отворил и кървеше вероятно заради факта че непрекъснато и инстинктивно стисках ръката си. Дали Джун бе видяла, че излизам? Потреперих, когато изживях отново спомена, в който тя стоеше отвън пред дома на майка ми и чакаше начело на ескадрон от войници. След това отново си спомних думите на канцлера, опасната ситуация, в която се намираше Джун... в която се намираше Тес, в която се намираше и Идън — в която се намирахме всички.

Няколко пъти наплисках лицето си с вода и когато това не помогна, скочих под душа и се залях с вряла вода. Но и това не прогони образите.

Когато най-сетне излязох от банята, косата ми все още беше мокра, а ризата ми наполовина разкопчана, бях болнаво блед и треперех. Джун ме наблюдаваше безмълвно, докато седеше на края на леглото и отпиваше светлолилав чай. Макар да знаех, че е безсмислено да крия каквото и да е от нея, аз все пак опитах.

— Готов съм — казах, отправяйки и колкото се може по-искрена усмивка.

Не заслужаваше да види подобна болка, изписана по лицето ми, и не исках да си мисли, че тя е причината за нея. Тя не е тази, която я причинява — напомних си.

Но Джун не каза нищо по въпроса. Оглеждаше ме с тези дълбоки, тъмни свои очи.

— Току-що получих обаждане от Андън — обясни тя и прокара неловко ръка през косата си. — Имат нови доказателства, че командир Джеймсън е отговорна за предоставянето на някои военни тайни на колониите. Изглежда, че сега тя работи за тях.

Под приливната вълна на емоциите ми се надигна дълбока омраза. Ако не беше командир Джеймсън, може би всичко между мен и Джун щеше да бъде наред — и може би нашите семейства все още щяха да са живи. Не зная. Никога нямаше да узнаем. А сега, когато трябваше да е мъртва, тя работеше за врага. Изругах под носа си.

— Има ли начин да разберем къде точно е тя? Дали понастоящем е в републиката?

— Никой не знае. — Джун поклати глава. — Андън каза, че се опитват да разберат дали могат да открият нещо, свързано с нея, но тя определено отдавна е сменила затворническите си дрехи, а проследяващите чипове в ботушите ѝ навярно също са заличени. Със сигурност е взела необходимите мерки. — Когато Джун видя разочарованието по лицето ми, тя направи съчувствена гримаса. И двамата бяхме съсипани от един и същ човек. — Зная. — Тя остави чая си и стисна контузената ми ръка.

Силни спомени проблеснаха в съзнанието ми при нейното докосване — трепнах, преди да успея да се спра. Тя замръзна. За секунда видях дълбока обида в изражението ѝ. Бързо прикрих

грешката си, като я целунах, опитвайки да се отдам на този жест, както го направих предната нощ.

Но никога не съм бил добър лъжец, поне не и пред Джун. Тя се отдръпна от мен.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Всичко е наред — отвърнах бързо, раздразнен от самия себе си, затова че отново изкарах на повърхността старите ни рани. — Не е...

— Да, така е. — Джун се насили да застане с лице към мен.

— Видях къде отиде снощи — видях те там, вътре... — Гласът ѝ заглъхна, когато сведе виновно поглед. — Съжалявам, че те проследих, но трябваше да знам. Трябваше да видя, че аз съм причината за скръбта в очите ти.

Исках да я успокоя, че не всичко е заради нея, че я обичах толкова отчаяно, че се плаших от чувството. Но не можех. Джун видя колебанието, изписано по лицето ми, и разбра, че то е потвърждение на страховете ѝ. Тя прехапа устни.

— Вината е моя — рече Джун, сякаш беше елементарна логика. — И не съм сигурна дали някога ще успея да заслужи твоята прошка. Не би трябвало.

— Не зная какво да правя. — Ръцете ми безпомощно висяха от двете ми страни. Ужасни образи от нашето минало преминаха отново през ума ми: по никакъв начин не можех да ги спра. — Не зная как да го направя.

Очите на Джун се напълниха със сълзи, но тя успя да ги удържи. Можеше ли една грешка наистина да разруши един съвместен живот?

— Не мисля, че има начин — най-сетне изрече тя.

Пристъпих към нея.

— Хей — прошепнах в ухото ѝ. — Ще се справим. — Не бях сигурен дали е истина, но ми се струваше, че е най-доброто, което можех да изрека.

Джун се усмихна, като също влезе в роля, но очите ѝ отразяваха собственото ми съмнение.

*Вторият ден от временното примирие, обещано от колониите.*

Последното място, където исках да се върна, бе етажът с лабораторията на централната болница в Лос Анджелис. Беше достатъчно тежко да бъда там и да гледам как Тес е задържана зад стъклени стени, а в кръвта ѝ инжектират химикали. Сега щях отново да се върна там заедно с Идън и щеше да ми се наложи да гледам как същото нещо се случва и с него. Докато се приготвяхме да слезем долу при джипа, който ни чакаше пред временната ни квартира, коленичих пред брат ми и оправих очилата му. Той ме изгледа сериозно.

— Не е нужно да го правиш — напомних му.

— Зная — отговори Идън. Той бутна нетърпеливо ръката ми, когато махнах няколко мъхчета от якето му. — Ще бъда добре. Казаха, че няма да отнеме цял ден, така или иначе.

Андън не можеше да гарантира сигурността му — можеше да обещае единствено, че ще вземат всички възможни предпазни мерки. А когато това излизаше от устата на републиката — макар да бе уста, на която с неохота бях започнал да се доверявам, — такова нищожно и съмнително уверение не означаваше почти нищо. Въздъхнах.

— Ако си промениш мнението в който и да е момент, просто ми кажи, става ли?

— Не се притеснявай, Даниел — рече той и игнорира въпроса ми. — С мен всичко ще бъде наред. Не изглежда толкова страшно. Поне ти ще си там.

— Да. Поне аз ще съм там — повторих сковано. Луси грижовно приглади разрошените му руси къдрици. Пак спомени за вкъщи и мама. Затворих очи и се опитах да се освободя от мислите си. Тогава се пресегнах и пернах Идън по носа. — Колкото по-скоро започнат — рекох му аз, — толкова по-бързо ще приключи всичко.

Минути по-късно един военен джип ме взе, докато медицински камион транспортира отделно Идън до централната болница на Лос Анджелис.

Той ще се справи — повтарях си, докато се качвах към лабораторията на четвъртия етаж. Техници ме придружиха до помещение с дебели стъклени прозорци. А ако той се справи, то тогава и аз ще мога да го преживея. И все пак ръцете ми бяха потни. Отново ги стиснах, в опит да спра безкрайното им треперене, и внезапна болка премина през контузената ми длан. Идън бе в стъкленото помещение. Светлорусите му къдрици бяха разчорлени, въпреки усилията на Луси,

и сега той носеше тънка, червена пациентска манта. Бе бос. Двама лабораторни техници му помогнаха да се настани върху дълго, бяло легло и един от тях нави ръкавите на Идън, за да премери кръвното му. Брат ми трепна, когато хладната гума докосна ръката му.

— Спокойно, хлапе — рече лабораторният техник, като гласът му бе приглушен от стъклото. — Просто си поеми дълбоко въздух.

Идън измърмори едно боязливо добре в отговор. Изглеждаше толкова мъничък до тях. Краката му дори не докосваха пода. Те се люшкаха лениво, докато той бе вперил поглед към прозореца, който ни разделяше, и се оглеждаше за мен. Стисках и отпусках ръце, след което ги прилепих към стъклото.

Съдбата на цялата република лежеше върху рамене на малкото ми братче. Ако мама. Джон или татко бяха тук, те вероятно щяха да се изсмеят на целия този абсурд.

— Всичко с него ще бъде наред — промълви успокояващо лабораторният техник, който стоеше до мен. Гласът му не звучеше много убедително. — Днешните процедури не би трябвало да му причинят болка. Просто ще му вземем няколко кръвни проби и след това ще му дадем редица лекарства. Изпратихме също проби за анализ и в лабораторните екипи в Антарктида.

— Трябва ли това да ме накара да се почувствам по-добре? — попитах отсечено аз. — Днешните процедури не би трябвало да му причинят болка? Ами тези утре?

Лабораторният техник вдигна отбранително ръце.

— Съжалявам — заекна той. — Не прозвуча добре... не исках да кажа това. Брат ви няма да изпитва болка, обещавам. Вероятно известен дискомфорт от лекарството, но ние взимаме всички възможни предпазни мерки. Аз, хммм... надявам се, че няма да представите нещата в отрицателна светлина пред нашия прославен Електор.

Ето какво го тревожеше толкова много. Това, че ако бях разстроен, щях да изтичам при Андън и да почна да хленча. Присвих очи.

— Ако не ми давате повод да му представя така нещата, няма да го направя.

Лабораторният техник отново се извини, но вече не му обръщах внимание. Очите ми се върнаха върху Идън. Той питаше един от техниците нещо, макар че говореше достатъчно тихо, за да не мога да

го чуя. Лабораторният техник поклати глава към брат ми. Идън преглътна, отново погледна нервно към мен, след което стисна очи. Един от лаборантите извади спринцовка и внимателно я инжектира във вената на ръката на Идън. Брат ми стисна зъби, но не издаде и звук. Позната, притъпена болка запулсира в долната част на врата ми. Опитах се да се успокоя. Стресът и отключването на едно от моите главоболия в подобен момент нямаше да помогне на Идън.

*Той избра да направи това* — напомних си. В мен внезапно се надигна чувство на гордост. Кога беше пораснал Идън? Имах чувството, че само съм примигнал с очи и съм пропуснал да забележа.

Лабораторният техник най-сетне махна спринцовката, която сега беше пълна с кръв. Намазаха с нещо ръката на Идън, след което го превързаха. Вторият техник сложи шепа хапчета в отворената длан на Идън.

— Глътни ги наведнъж — нареди той на брат ми. Идън изпълни нареждането. — Малко са горчиви... най-добре да ги изпиеш наведнъж.

Идън направи гримаса и леко се задави, но успя да преглътне хапчетата с малко вода. Техниците го преместиха до цилиндрична машина. Не можех да си спомня как се наричаше машината, макар че ми бяха казали преди по-малко от час. Бавно го завъртяха във вътрешността на апарата, докато единственото, което виждах, бяха петите на босите крака на Идън. Бавно отдръпнах ръце от прозореца. Кожата ми остави отпечатьци по стъклото. Минута по-късно сърцето ми се сви в гърдите, когато чух Идън да плаче в машината. Сигурно беше болезнено. Стиснах зъби толкова силно, че си помислих, че челюстта ми може да се счупи.

Най-накрая, след както ми се стори цяла вечност, един от лабораторните техници ми даде знак да вляза. Незабавно минах покрай тях, избутвайки ги, и влязох в стъкленото помещение, за да се надвеса над Идън. Той отново седеше на края на бялото легло. Когато чу, че приближавам, на устата му изгря усмивка.

— Не беше толкова зле — обясни с немощен глас.

Аз просто взех ръката му и я стиснах.

— Справи се добре — отвърнах. — Гордея се с теб. — И това беше така. Бях по-горд с него, отколкото някога съм бил със самия себе си — бях горд с него, че отстоя принципите си срещу мен.

Един от лабораторните техници ми показва екран с нещо, което приличаше на увеличен образ на кръвните клетки на Идън.

— Добро начало — обясни ни той. — Ще работим по това и ще се опитаме да инжектираме Тес с противоотрова тази вечер. Ако имаме късмет, тя ще издържи още пет или шест дни и ще ни даде известно време, през което да работим. — Очите на техника бяха мрачни, макар думите му да бяха доста обнадеждаващи.

От странната комбинация ме побиха ледени тръпки. Стиснах по-силно ръката на Идън.

— Не ни остава много време — прошепна ми Идън, когато лабораторните техници ни оставиха да разговаряме на спокойствие. — Какво ще правим, ако не могат да намерят лекарство?

— Не знам — признах.

Не беше нещо, за което наистина исках да мисля, защото ме караше да се чувствам по-безпомощен, отколкото ми бе по вкуса. Ако не откриехме противоотрова, нямаше да получим никаква международна военна помощ. Ако не получехме помощ, нямаше начин да победим колониите. А ако колониите ни превземеха... сетих се какво видях, когато бях там, и си спомних какво ми беше предложил канцлера. Ако избереш, можем да работим заедно. Хората не знаят какво е най-добро за тях. Нали така?

Трябваше да намеря начин да спечелим време, докато работехме по получаването на лекарството. Трябваше да измисля нещо, с което да забавя колониите и да дам на Антарктида възможност да ни се притече на помощ.

— Просто ще ни се наложи да се съпротивляваме — казах на Идън и разроших косата му. — Докато можем. Изглежда, че нещата винаги стоят така, нали?

— Защо републиката не може да спечели? — попита Идън. — Винаги съм смятал, че войската им е най-силната в света. Това всъщност е първият път, когато ми се иска те да си били прави.

Усмяхнах се тъжно на наивността на Идън.

— Колониите имат съюзник — отвърнах. — Ние нямаме. — Как, по дяволите, да обясня всичко това? Как да му кажа точно колко безпомощен се чувствах като безучастен зрител, докато Андън водеше армията си към битка, която те просто не можеха да спечелят? —

Тяхната армия е по-добра, а ние просто нямаме достатъчно войници, за да се справим.

Идън въздъхна. Слабичките му рамене се отпуснаха по начин, който ме накара да се задавя. Затворих очи и с мъка се успокоих. Да плача пред Идън в подобен момент беше твърде неловко.

— Колко жалко, че не всички в републиката са войници — измърмори той.

Отворих очи. *Колко жалко, че не всички в републиката са войници.*

И просто ей така, знаех какво трябваше да направя. Знаех как да отговоря на изнудването на канцлера и как да забавя колониите. Умирах, не ми оставаха много дни — мозъкът ми бавно се разпадаше, а същото се отнасяше и за силата ми. Но имах достатъчно мощ за едно нещо. Разполагах с достатъчно време, за да направя една последна стъпка.

— Може би всички в републиката могат да бъдат войници — отвърнах тихо аз.



## ДЖУН

Чувството от предната нощ бе като мечта до последния детайл. Но тази сутрин всичко беше в ярък контраст — не можех да объркам трепването, когато докоснах ръката на Дей, силния трепет, който мина през него само от един лек допир на дланта ми. Когато излязох от апартамента си и се запътих към паркирания джип, който ме чакаше, сърцето ми все още се чувстваше наранено. Утро прекарано със Сената. Напрасно се опитвах да пропъдя Дей от съзнанието си, но беше невъзможно. Срещата на Сената в момента изглеждаше толкова тривиална — колониите постепенно притискаха страната ни с помощта на своите съюзници, Антарктида все още отказваше да ни помогне, а командир Джеймсън беше на свобода. И сега трябваше да седя тук и да обсъждаме политика, когато можех — трябваше — да бъда на бойното поле и да правя това, за което бях обучена. Какво щях да кажа пред всички тях, така или иначе? Дали въобще някой щеше да ме чуе?

Какво щяхме да правим?

Не. Трябваше да се концентрирам. Трябваше да подкрепя Андън, когато той отново щеше да опита да води преговори с канцлера на колониите, главните изпълнителни директори и генералите. И двамата знаехме, че това няма да ни доведе доникъде... Единственото, което щеше да ги накара да променят мнението си, бе лекарството. И дори тогава това можеше да се окаже недостатъчно, за да спре колониите. И все пак. Трябваше да опитаме. И вероятно той щеше да е готов да помогне на патриотите с техните планове, особено ако знаеше до каква степен Дей ще поеме ангажимент.

Самата мисъл за Дей отново върна спомените от миналата нощ. Бузите ми пламнаха и бях наясно, че това не се дължеше на топлото време в Лос Анджелис.

*Глунав момент да мисля за това* — смъмрих се и пропъдих миналата нощ от мислите си. Навсякъде около мен обикновено оживените улици на Езерния бяха злоещо пусти, сякаш се

подготвихме за приближаваща буря. Предполагам, че сравнението не е чак толкова неточно.

Внезапно имах чувството, че нещо лази по гърба ми. Спрях се за миг и се намръщих. Какво беше? Улиците все още изглеждаха опустели, но някакво странно предчувствие накара кожата на врата ми да настръхне. Някой ме наблюдава. Идеята веднага ми се стори пресилена, но в движение стиснах зъби и сложих ръка на пистолета си. Може би поведението ми изглеждаше нелепо. Вероятно предупреждението, което Дей ми бе отправил — че колониите може да ме използват срещу него, или че съм в полезрението им, — започваше да си играе с ума ми. И все пак нямаше причина да тръгвам през просото. Облегнах се на най-близката сграда, за да може гърбът ми да е предпазен, и се обадих на Андън. Колкото по-бързо пристигнеше този джип, толкова по-добре.

И тогава я видях. Прекратих разговора.

Беше се дегизирала добре. Износена републиканска униформа, която трябваше да бъде носена само от войниците новобранци, в резултат на което не биеше на очи и лесно може да остане незабелязана; войнишко кепе бе спуснато ниско над лицето ѝ и само няколко тъмночервени кичури се подаваха под него. Но дори от тази дистанция разпознах лицето ѝ — студено и сурово.

*Командир Джеймсън.*

Небрежно извърнах очи и се престорих, че търщувам из джобовете си за нещо, но отвътре сърцето ми блъскаше яростно. Тя беше тук, в Лос Анджелис, което означаваше, че по някакъв начин бе успяла да избяга от битката в Денвър и се бе измъкнала от лапите на републиката. Дали беше твърде голямо съвпадение, че се намираше на едно и също място с мен? Вероятно беше тук, защото знаеше, къде ще съм аз? Колониите. Сигурно имаше и други съгледвачи. Ръцете ми се разтрепериха, когато тя ме подмина от другата страна на улицата. По никакъв начин не показва да ме е видяла, но аз знаех, че ме е забелязала. Беше невъзможно да не ме забележи в този пуст район, а и аз не бях дегизирана.

Когато най-после бе с гръб към мен, скръстих ръце, наведох леко глава и отново се свързах с Андън.

— Виждам я. Тя е тук. Командир Джеймсън е в Лос Анджелис.

Гласът ми беше толкова тих и приглушен, че Андън не успя веднага да ме разбере.

— Виждаш ли я? — попита невярващо той. — В един и същ район ли сте?

— Да — прошепнах. Внимавах да не изпусна от очи изчезващата фигура на командир Джеймсън. — Може да е тук с определена цел и да се опитва да разбере къде ще ме отведе джипът или как да те открие. — Когато се отдалечи още повече, у мен се надигна непреодолимо желание да я последвам. За първи път от дълго време уменията ми на агент се обадиха в мен. Политиката беше свършила — внезапно отново се бях оказала на бойното поле. Когато зави зад ъгъла, незабавно изоставих позицията си и тръгнах след нея. Къде отиваше?

— Тя се намира между Езерния и Колорадо — прошепнах бързо на Андън. — Завива на север. Докарай войници тук, но не й позволявай да разбере, че я следят. Искам да видя къде отива. — Преди Андън да успее да каже нещо друго, сложих край на обаждането.

Вървах покрай стените на сградите, стараех се да стоя колкото се може повече в сенките и минах направо през една алея в посока на улицата, където командир Джеймсън бе изчезнала. Вместо да надникна иззад ъгъла и по този начин да се издам, аз се спотаих в алеята и пресметнах колко време беше изминало. Ако беше продължила да върви със същото темпо по същата улица, трябва да бе минала покрай тази алея преди поне една минута. Внимателно се понаведох, докато успях да хвърля бегъл поглед към улицата. Действително беше минала покрай мен и вече виждах гърба ѝ, докато тя енергично се отдалечаваше. Този бърз поглед също така ми бе достатъчен, за да ми каже и още нещо — тя също говореше по микрофона си.

Искаше ми се Дей да е с мен. Той мигновено щеше да открие най-добрия начин да се придвижи незабелязано по улиците. За секунда имах намерение да му се обадя, но щеше да му отнеме твърде дълго да пристигне тук.

Вместо това проследих командир Джеймсън. Вървах по петите ѝ почти цели четири пресечки, докато не навлязохме в участък от Рубинения, който граничеше с част от „Батала“, където по улицата имаше разположени две или три пирамидални бази за въздушни кораби. Тя отново зави. Побързах, за да завия след нея... но когато погледнах надолу по улицата, беше изчезнала. Вероятно беше

разбрала, че някой върви след нея — в крайна сметка командир Джеймсън беше много по-опитна в подобно проследяване от мен. Погледнах към покривите.

Гласът на Андън се разнесе с прашене в слушалката ми.

— Изгубихме я — потвърди той. — Без много шум предупредих войските да се оглеждат и веднага да докладват. Не може да е стигнала далеч.

— Вярно е — съгласих се, но раменете ми увиснаха.

Тя беше изчезнала безследно. С кого ли бе разговаряла по микрофона? Очите ми огледаха внимателно улицата и се опитаха да отгатнат защо бе дошла тук. Може би разузнаваше. Тази мисъл ме смути.

— Връщам се обратно — най-сетне прошепнах в микрофона си. — Ако подозренията ми са верни, то тогава можем...

Чу се свистене във въздуха — нещо експлодира пред очите ми. Трепнах и инстинктивно се хвърлих на земята зад близкия контейнер за боклук. Какво беше това?

Куршум. Погледнах към стената, където се беше забил. Липсваше малко парченце тухла. Някой се бе опитал да ме застреля. Това, че внезапно се бях обърнала, за да се върна по пътя, откъдето бях дошла, сигурно е било единственото нещо, което беше спасило живота ми. Проведох нов трескав разговор с Андън. В ушите ми нахлу кръв като приливна вълна от шум, която блокира логиката и даде път на паниката. Още един куршум отскочи с искри от метала на контейнера за боклук. Нямаше съмнение, че ме бяха нападнали.

Прекъснах разговора. Откъде стреляше командир Джеймсън? Дали имаше и други с нея? Войници от колониите? Войници на републиката, станали предатели? Не знаех. Не можех да разбера. Не чувах и не виждах...

Сред надигащата се паника чух гласа на Метиъс. *Запази спокойствие, Джун, майско бръмбарче. Логиката ще те спаси. Концентрирай се, мисли, действай.*

Затворих очи, поех си дълбоко въздух, треперейки, и оставих съзнанието ми да се успокои за секунда, да се концентрира върху гласа на брат ми. Сега не беше моментът да рухвам. Никога не бях позволявала на емоциите да вземат връх над мен и нямаше да започна да го правя сега. *Мисли, Джун. Не бъди глупава. След толкова месеци*

на политически пазарлъци, след толкова дни на война и смърт, бях започнала да подозирам всичко и всички. Ето как колониите можеха да ни разделят... не с техните съюзници или оръжия, а с тяхната пропаганда. Със страх и отчаяние.

Паниката ми изчезна. Логиката отново дойде на мястото си.

Първо извадих пистолета от кобура си. След това направих провокиращо движение, сякаш възнамерявах да изляза иззад прикритието на контейнера за боклук. Вместо това останах на място — но маневрата ми бе достатъчна, за да провокира още един изстрел. Искра! Тя рикошира от тухлената стена, където бе опрян гърбът ми. Мигновено хвърлих поглед към следата, която остави куршумът и определих откъде е дошъл. Не беше от покривите — ъгълът не бе достатъчно широк. Някъде от четвъртия или петия етаж. Не от сградата право срещу мен, а от онази до нея. Погледнах към прозорците на тези етажи. Няколко бяха отворени. Първоначално исках веднага да се прицеля в тях, но след това си напомних, че мога да улуча неволно някого. Вместо това проучих сградата. Имаше вид или на радио-телевизионна станция, или на военна резиденция — беше достатъчно близо до въздушните бази, което ме накара да се запитам дали не бе използвана като позиция, откъдето да се наблюдават въздушните кораби.

Какви планове кроеше тя, включваха ли те въздушните бази? Дали колониите не планираха изненадваща атака тук?

Отново щракнах микрофона си.

— Андън — прошепнах, след като въведох кода му. — Измъкни ме от тук. Използвай проследяващия сигнал на пистолета ми.

Но обаждането ми не успя да се осъществи. Само след стотна от секундата още един куршум се заби точно над главата ми — този път се дръпнах и се прилепих плътно под контейнера за боклук. Когато отворих очи, установих, че се вирам право в студените зеници на командир Джеймсън.

Тя се опита да ме сграбчи за китката.

Измъкнах се мълниеносно изпод контейнера за боклук, преди да успее да ме достигне. Извъртях се, за да насоча пистолета си към нея, но тя вече се бе отместила. Нейният пистолет беше вдигнат. Веднага разбрах, че не се целеше, за да ме убие. Защо? Въпросът мина през ума

ми със скоростта на светлината. Защото колонииите ме искат жива, защото ще ме използват, за да сключат сделка.

Тя стреля, претъркожих се на земята. Куршумът мина на сантиметри от крака ми. Скочих и отново се прицелих към нея — този пък стрелях. Не успях да я улуча за съвсем малко. Тя приклепна зад контейнера за боклук. В същото време отново се опитах да се обадя. Успях.

— Андън — задъхано извиках в микрофона, докато се обръщах, за да побягна. — Измъкни ме от тук!

— Вече сме на път — отвърна Андън.

Спринтирах зад ъгъла, когато зад гърба си чух още един изстрел. Той беше последният. Точно навреме с пълна скорост пристигна джип и спря със скърцане на спирачки на няколко метра от мен. Двама войници излязоха и ме прикриха, докато други двама се втурнаха по улицата след командир Джеймсън. Аз обаче вече знаех, че бе твърде късно и нямаше да я хванат — със сигурност тя също бе побягнала. Всичко свърши точно толкова бързо, колкото и започна. Качих се в джипа с помощта на войниците и рухнах на седалката, докато бързо се отдалечавахме. Адреналинът ми се покачи. Цялото ми тяло трепереше неудържимо.

— Добре ли сте? — попита един от войниците, но гласът му звучеше сякаш отдалече.

Единственото нещо, за което си мислех, бе какво означаваше тази неочаквана среща. Командир Джеймсън знаеше, че ще изчакам джипа в онази пресечка — сигурно се беше опитала да ме подмами, за да ме залови. Присъствието ѝ до въздушните бази не беше случайно. Тя снабдяваше с информация колонииите за нашите смени и позиции тук. Навярно имаше също и други войници от колонииите, които се криеха сред нас — командир Джеймсън беше обявена за издирване. Не можеше да се придвижва толкова лесно навсякъде, без да получава помощ. А с нейния опит вероятно можеше да издържи на преследване по тези улици достатъчно дълго, за да пристигнат колонииите. За да пристигнат колонииите. Те се бяха прицелили в следващия град и това щяхме да бъдем ние.

В слушалката ми отново се обади гласът на Андън.

— На път съм — бързо обясни той. — Добре ли си? Джипът ще те отведе право в резиденция „Батала“ и ще наредя да имаш пълна

охрана...

— Тя ги снабдява с информация за пристанищата — промълвих в микрофона, преди той да успее да довърши. Гласът ми трепереше, когато произнасях думите. — Колониите възнамеряват да атакуват Лос Анджелис.

## ДЕЙ

Получих обаждането за Джун, докато седях при Идън.

След сутрешните експерименти той най-сетне бе заспал. Навън облаците покриваха целия град и създаваха неприветлива атмосфера. Чудесно. Нямах да зная как да се чувствам, ако беше светъл, слънчев ден, не и след тези новини за командир Джеймсън и факта, че се бе опитала да застреля Джун наред улицата. Облаците подхождаха чудесно на настроението ми.

Докато нетърпеливо чаках Джун да пристигне в болницата, прекарах времето си, наблюдавайки Тес през стъкления прозорец на стаята ѝ. Лабораторният екип все още стоеше около нея и следеше жизнените ѝ показатели като група проклети лешояди от някоя стара природонаучна телевизионна програма. Поклатих глава. Не трябваше да бъда толкова суров с тях. По-рано ми бяха позволили да си сложа предпазен костюм, да седна до Тес и да държа ръката ѝ. Тя беше в безсъзнание, естествено, но все пак успя да притисне пръсти около моите. Знаеше, че съм там. Че я чакам да се оправи.

Сега, изглежда, лабораторният екип ѝ инжектира някакво лекарство, произведено от кръвните клетки на Идън. Да ме вземеха дяволите, ако знаех какво ще се случи след това. Лицата им бяха скрити зад отразителни стъклени маски, което ги превръщаше в нещо извънземно. Очите на Тес останаха затворени, а кожата и беше болнаво жълта.

*Тя е болна от вирус, който се разпространява от колоните — трябваше да си напомня. — Не, който се е разпространил от републиката. Проклетата ми памет.*

Паскао, Бакстър и останалите патриоти също пребиваваха временно в болницата. Къде, по дяволите, трябваше да отидат така или иначе? Докато минутите течаха, Паскао седна до мен и потри ръце.

— Тя все още се държи — измърмори той и очите му се спряха върху Тес. — Но има сведения за зараза, която е избухнала и на други



места в града. Пренесена е най-вече от някои бегълци. Гледа ли новините по джъмботроните?

Поклатих глава. Челюстта ми се стегна от гняв. Кога щеше да пристигне Джун? Казаха, че ще я доведат тук преди четвърт час.

— Не съм ходил никъде другаде, освен да видя брат си и Тес.

Паскао въздъхна, потърка с ръка лицето си. Внимаваше да не задава въпроси за Джун. Бих му се извинил за раздражението ми, но бях твърде ядосан, за да ме е грижа.

— В момента три зони са поставени под карантина в центъра. Ако все още планираш да изпълниш малката си каскада, трябва да действаш в рамките на следващия ден.

— Това време ще ни бъде предостатъчно. Ако слуховете, които чуваме от Джун и Електора, са верни, то това ще бъде най-добрата ни възможност. — Мисълта, че части от Лос Анджелис са заградени с кордон заради карантина, ме накара да изпитам неудържима носталгия. Всичко беше толкова объркано, а аз бях много отпаднал. Бях толкова изморен да се притеснявам за всичко, за това дали хората, за които милеех, ще изкарат нощта и дали ще оцелеят през деня. В същото време не можех да спя.

Думите на Идън от тази сутрин все още отекваха в мислите ми. Може би всички в републиката могат да бъдат войници. Прокарах пръсти по пръстена от кламери, като му се любувах. Ако Джун беше ранена тази сутрин, се питах дали и последните парченца от здравия ми разум нямаше да изчезнат. Чувствах се, сякаш вися на косъм. Предполагам, че това също беше вярно в доста буквален смисъл — днес пристъпите на главоболие бяха безмилостни и бях привикнал към постоянната болка, която пулсираше в тила ми.

*Още няколко месеца — помислих си. — Само още няколко месеца, както прогнозираха лекарите, и може би тогава лекарството ще е подействало достатъчно, за да мога да се оперирам. Не трябва да се предавам.*

Паскао извърна бледите си очи към мен, когато останах смълчан.

— Това, което ми обясни, ще бъде опасно — рече той. Изглеждаше така, сякаш подхождаше внимателно към темата. — Някои граждани ще загубят живота си. Просто няма начин да го избегнем.

— Не мисля, че имаме избор — отвърнах и на свой ред го погледнах. — Без значение колко деформирана е тази страна, тя все още е нашата родина. Трябва да ги призовем към действия.

Викове отекнаха откъм коридора, който се намираще от другата страна на нашия. Двамата с Паскао млъкнахме и се заслушахме за секунда — и макар да не бях напълно сигурен, щях да се закълна, че това беше Електорът. Странно. Не бях най-големият фен на Андън, но никога не го бях виждал да губи самоконтрол.

Двойните врати в края на коридора се разтвориха с трясък — внезапно виковете изпълниха помещението. Андън нахлу заедно с обичайната си свита от войници, а Джун вървеше до него. Джун. Облекчение премина по цялото ми тяло. Скочих на крака. Лицето й светна, когато се затичах към нея.

— Добре съм — успокои ме тя и ми махна, преди да успее да си отвори устата. Гласът й звучеше нетърпеливо, сякаш беше прекарала целия ден в убеждаване на всички останали. — Те са прекалено предпазливи и затова ме водят тук...

Въобщо не ми пукаше дали действата прекалено предпазливо. Прекъснах я и силно я прегърнах. От гърдите ми падна тежест и останалата част от гнева ми нахлу.

— Вие сте Електорът — сопнах се на Андън. — Вие сте проклетият Електор на републиката. Не можете ли да направите необходимото собственият ви проклет кандидат-принцепс да не да бъде убит от затворник, който дори не можете да задържите зад решетките? Какви са тези охранители, които имате, така или иначе — групичка от кадети първокурсници?

Андън ми хвърли опасен поглед, но за моя изненада не каза нищо. Отдръпнах се от Джун, за да мога да уловя лицето й в ръце.

— Добре си, нали? — попитах бързо. — Наистина ли си добре?

Джун вдигна вежди към мен и ме целуна бързо и успокоително.

— Да. Съвсем добре съм. — Тя хвърли поглед към Андън, но в момента той бе твърде зает да разговаря с един от войниците си.

— Намери ми хората, които трябваше да поемат кандидат-принцепса — строго нареди Андън на войника. Черни кръгове бяха очертани под очите му, а лицето му изглеждаше едновременно измъчено и разгневено. — Ако късметът не беше на наша страна, Джеймсън щеше да я убие. Обмислям да ги квалифицирам като

предатели. Има предостатъчно място в двора за екзекуция за всички тях.

Войникът застана мирно, след което се втурна заедно с още неколцина да изпълни нареждането на Андън. Собственият ми гняв избледня и ме побиха ледени тръпки от това колко позната ми беше неговата ярост. Сякаш гледах баща му.

Сега той се обърна към мен. Гласът му стана по-спокоен.

— Лабораторният екип ми каза, че досега брат ти се държи много смело по време на експериментите — рече Андън. — Искам отново да ти благодаря за...

— Не се престаравай — прекъснах го с вдигната вежда. — Цялата тази работа не е приключила още.

След дни като този, когато Андън щеше да посърне дори още по-бързо след всичките тези експерименти, можеше да не бъда толкова учтив. Снизих глас и направих опит отново да говоря любезно. Това имаше някакъв ефект.

— Да поговорим насаме. Електор, имам някои идеи, които трябва да споделя с вас. С тези последни новини за командир Джеймсън може да ни се открие възможност да създадем малко главоболия на колониите. Вие, аз, Джун и патриотите.

Очите на Андън станаха мрачни при това обяснение, устата му се сви в несигурна гримаса, докато оглеждаше присъстващите. Въпреки огромната, никога не изчезваща от лицето му, усмивка, настроението на Паскао сякаш не се промени. След няколко секунди обаче той кимна на войниците си.

— Намерете ни конферентна зала — заповяда Андън. — Искам охранителните камери да бъдат изключени.

Войниците се втурнаха бързо, за да изпълнят разпореждането. Докато вървахме безмълвно след него, размених продължителен поглед с Джун. *Тя е добре, не е наранена.* И все пак се страхувах, че ще изчезне, ако проявя небрежност и отклоня погледа си от нея. Заставих се да се възпра да я попитам какво себе случило, докато всички не се настаним, а изражението на лицето ѝ също подсказваше, че тя изчаква подходящия момент. Ръцете ми копнееха да я прегърнат. Потиснах и това желание. Нашият танц един около друг винаги изглеждаше сякаш е обречен да се повтаря отново и отново.

— И така — започна Андън, щом се настанихме в залата, а охраната му изключи всички камери. Той се облегна на един от столовете и ме проучи с пронизателен поглед. — Вероятно трябва да започнем с това какво се е случило с нашия кандидат-принцепс тази сутрин.

Джун вдигна брадичка, но ръцете ѝ продължаваха да треперят леко.

— Видях командир Джеймсън в Рубинения сектор. Предполагам, че тя е била в района, за да разузнае терена — и трябва да е знаела къде ще съм аз. — Удивих се от това колко спокойно звучеше гласът на Джун. — Проследих я за известно време, докато не стигнахме участъка с въздушни бази, който се намира на границата между Рубинения и „Батала“. Там тя ме нападна.

Дори това кратко обяснение беше достатъчно, за да побеснея. Андън въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Подозираме, че командир Джеймсън може да е издала на колониите някои местонахождения и разписания на въздушните бази в Лос Анджелис. Тя вероятно се е опитала също и да отвлече госпожица Ипарис, за да получат предимство при преговорите.

— Това означава ли, че колониите планират да атакуват Ел Ей? — попита Паскао. Аз вече знаех каква беше следващата му мисъл. — Защото това ще означава, че е истина, че Денвър е превзет... — Той притихна, когато видя изражението на Андън.

— До нас достигнаха някои първоначални слухове — отговори Андън. — Говори се, че колониите разполагат с бомба, която може да изравни със земята целия град. Единственото, което ги възпира да я използват, е международната забрана. Не биха искали да принудят Антарктида да се намеси, нали така? — Откога Андън беше станал толкова саркастичен? — Във всеки случай, ако те атакуват сега, ще бъдем затруднени да подготвим лекарство, което да демонстрираме пред Антарктида, преди колониите да ни превземат. Можем да се защитим от тях. Не можем да се защитим от тях и Африка.

Поколебах се, след което изложих мислите, които се въртяха в ума ми.

— Говорих с Идън тази сутрин по време на експериментите. Той ми подсказа една идея.

— И каква е тя? — попита Джун.

Погледнах я. Беше прелестна както винаги, но дори и на нея започваше да ѝ личи напрежението от тази инвазия — раменете ѝ бяха леко прегърбени. Погледът ми отново се върна към Андън.

— Да се предадем — предложих аз.

Той не очакваше това.

— Искаш да вдигна белия флаг пред колониите?

— Да, предайте се — сниших глас. — Вчера следобед канцлерът на колониите ми направи предложение. Каза ми, че ако накарам хората да се вдигнат срещу войниците на републиката и в подкрепа на колониите, той ще стори така, че двамата с Андън да бъдем защитени, веднага щом те спечелят войната. Нека обявим, че ще се предадете, а в същото време аз предлага да се срещна с канцлера, за да дам отговор на искането му и да обявя, че възнамерявам да помоля народа да приеме колониите като своите нови управници. Тогава ще имате възможност да изненадате колониите неподготвени. Канцлерът вече допуска, че вие ще се предадете всеки момент, така или иначе.

— Фалшивата капитулация е забранена от международното право — тихо се обади Джун, макар че ме оглеждаше внимателно. Виждах, че тя не е съвсем против предложението. — Не зная дали това ще се хареса на Антарктида, а цялата идея е да ги убедим да ни помогнат, нали?

Поклатих глава.

— На тях не им пукаше, че колониите са нарушили временното примирие, без да ни предупредят тогава, когато всичко това започна. — Погледнах към Андън. Той ме наблюдаваше внимателно, опрял брадичка върху ръката си. — Сега ще можете да им върнете услугата, нали така?

— Какво ще се случи, когато се срещнеш с канцлера? — най-сетне попита той. — Фалшивата капитулация може да трае само до момента, в който трябва да действаме.

Наведох се към него, а гласът ми беше настоятелен.

— Знаете ли какво ми каза Андън тази сутрин? „Колко жалко, че всички в републиката не мога да бъдат войници“. Но всъщност могат.

Андън остана безмълвен.

— Нека да маркирам всеки сектор в републиката, с което ще дадем на хората да разберат, че не могат просто да се примирят и да оставят колониите да превземат домовете им, с което ще ги помолим

да изчакат сигнала ми и ще им напомним за какво се борим всички ние. Тогава, когато направя обръщението, което канцлерът на колониите иска от мен, аз няма да призова хората да приемат колониите. Ще ги призова към действия.

— И ако те не отговорят на твоя призив? — попита Джун.

Хвърлих ѝ бърза усмивка.

— Имай малко вяра, скъпа. Хората ме обичат.

Против волята си Джун отвърна на усмивката.

Обърнах се към Андън. Бързо смених шеговитото изражение на лицето си за кратко и изглеждах напълно сериозен.

— Хората обичат републиката повече, отколкото си мислиш — рекох аз. — Повече, отколкото аз си мислех. Знаеш ли колко пъти видях как евакуираните тук пеят патриотични републикански песни? Знаеш ли колко графити видях през последните месеци, които подкрепят както теб, така и страната? — Страстна нотка нахлу в гласа ми. — Хората вярват в теб. Те вярват в нас. И ще се бият за нас, ако ги призовем — те ще са тези, които ще свалят знамената на колониите, ще протестират пред офисите на колониите, ще превърнат собствените си домове в капани за нахлуващите войници на колониите. — Присвих очи. — Те ще се превърнат в милиони версии на мен.

Двамата с Андън се гледахме един друг. Най-накрая той се усмихна.

— Е — обърна се към мен Джун, — докато ти си зает да се превръщаш в най-издирвания престъпник в колониите, аз и патриотите можем да се присъединим към твоите каскади. Ще ги разиграем на национално ниво. Ако от Антарктида протестират, републиката може просто да каже, че това са действия на няколко граждани — пазители на реда. Щом колониите искат да играем нечестно, нека играем мръсно.

## ДЖУН

17:00 часа

Резиденция „Батала“

20°C

Мразех срещите на Сената. Страстно ги ненавиждах — те не представляваха нищо друго, освен събрание на множество препиращи се политици и дървени философи, които през цялото време само говореха, говореха и говореха, когато вместо това можех да бъда навън, из улиците, за да възнаградя тялото и ума си с една здравословна тренировка. Но след плана, който аз, Дей и Андън съставихме, нямахме друг избор, освен да информираме Сената.

Сега седях в кръглата зала на резиденция „Батала“, а точно срещу Андън, който беше в другия край на помещението, се опитвах да не обръщам внимание на заплашителните погледи на сенаторите. Малко бяха събитията, които ме караха да се чувствам като дете така, както срещите на Сената.

Андън се обърна към неспокойните си слушатели.

— Атаките срещу базите ни във Вегас зачестиха, след като Денвър беше завладян — обясни той. — Видяхме африкански ескадрили да приближават града. Утре ще отида там, за да се срещна с генералите си. — Тук той се поколеба.

Затаих дъх. Знаех колко много Андън ненавижда идеята да признае на глас поражението. Той ме погледна — дойде моят ред Да му помогна. Беше толкова изморен. Всички се чувствахме така.

— Госпожице Ипарис. Ако обичате, давам ви думата да разкажете историята си.

Поех си дълбоко въздух. Да държа реч пред сенаторите бе единственото нещо, което мразех повече от посещаването на срещите на Сената, а ситуацията беше още по-лоша поради факта че трябваше да ги излъжа.

— Сигурна съм, че досега всички вие сте чули, че е възможно командир Джеймсън да работи за колониите. На основата на това,

което знаем, изглежда, вероятно колониите да нанесат удар над Лос Анджелис с изненадваща атака съвсем скоро. Ако го направят и атаките във Вегас продължат, няма да издържим дълго. След като разговаряхме с Дей и патриотите, ние смятаме, че единственият начин да предпазим гражданите и по възможност да договорим справедливо споразумение е, като обявим нашата капитулация пред колониите.

Слисано мълчание. След това в залата настана глъч. Серж бе първият, който надигна глас и оспори предложението на Андън.

— С цялото ми уважение, Електор — рече той, а гласът му трепереше от раздражение, — но вие не сте обсъдили това с вашите кандидат-принцепси.

— Решението не е нещо, което съм имал възможност да дискутирам с вас досега — отвърна Андън. — Госпожица Ипарис знае тази информация, само защото е имала щастието да я научи от първоизточника.

Дори Мариана, която често бе на страната на Андън, надигна глас против идеята.

— Това са опасни преговори — заяви тя. Поне говореше спокойно. — Ако постъпвате така, за да опазите живота ни, то тогава препоръчвам на вас и госпожица Ипарис да преосмислите незабавно идеята. Хората няма да бъдат предпазени, като ги предадете на колониите.

Останалите сенатори не се въздържаха.

— Капитулация? Ние отблъскваме колониите от земите ни почти сто години!

— Със сигурност все още не сме безсилни до такава степен. Какво толкова са направили, като изключим, че успяха временно да завземат Денвър?

— Електор, това е нещо, което трябваше да обсъдите с всички нас — дори и в разгара на тази криза!

Наблюдавах ги, докато всеки глас се извисяваше все по-високо от предишния и накрая цялата зала бе изпълнена с викове на обида, гняв и удивление. Някои сипеха омраза по Дей. Други проклинаха колониите. Трети молеха Андън да преосмисли, отново да помоли за международна помощ, да пледира пред Обединените нации за прекратяване на блокадата на портовете ни. Шум.



— Това е оскърбително! — изкряска един сенатор, слаб, вероятно не повече от шестдесет и три килограма, с лъщяща плешива глава, и погледна към мен, сякаш бях причината за падението на страната. — Нали няма да приемаме заповеди от някакво момиченце? И от Дей? Сигурно се шегувате. Ще предадем страната въз основа на съвет от някакво проклето момче, което все още трябва да е в списъка с престъпници!

Андън присви очи.

— Внимавайте как наричате Дей, сенаторе, преди хората да са ви обърнали гръб.

Сенаторът се изсмя презрително на Андън и надигна колкото може по-високо глас.

— Електор — продължи той с подигравателен тон. — Вие сте лидерът на Република Америка. Вие имате властта над цялата тази държава. Но сега сте заложник на идеята на някой, който се опита да ви убие. — Гневът ми се надигна. Сведох глава, за да не ми се налага да гледам сенатора. — По мое мнение, сър, трябва да предприемете нещо, преди цялото ви правителство — цялото ви население — да реши, че вие сте просто един страхлив, безволев, работещ задкулисно, лековерен човек, който скланя глава пред исканията на една тийнейджърка, на един престъпник и терористичен екип от утайки. Баща ви щеше...

Андън скочи на крака и блъсна с ръка по масата. Мигновено залата притихна.

— Сенаторе — започна Андън тихо. Мъжът го погледна, но не беше толкова уверен, колкото преди две секунди. — Прав сте само за едно. Като син на баща си, аз съм Електор на републиката. Аз съм законът. Всичко, което реша аз, оказва влияние върху това кой ще живее и кой ще умре. — Внимателно следях лицето на Андън с нарастващо усещане за тревога. Неговото учтиво аз бавно изчезваше зад воала от мрак и насилие, наследени от баща му. — Няма да е лошо да си спомните какво се случи с онези сенатори, които всъщност бяха организирали осуетеното ми покушение.

В залата стана толкова тихо, че имах чувството, че мога да чуя как капките пот се стичат по лицата на сенаторите. Дори Мариана и Серж бяха преbledнели. В средата, между всички тях, стоеше Андън — лицето му беше като разгневена маска, челюстта му бе скована, а в

очите бушуваше яростна, грозна буря. Той се обърна към мен — усетих как през тялото ми премина ужасна, наелектризираща тръпка, но не извърнах поглед. Аз бях единствената в цялата зала, която бе готова да го погледне в очите.

Макар капитулацията ни да бе фалшива — не се предвиждаше сенаторите да знаят това, — се запитах как Андън ще се справи с тази групичка, щом всичко приключи.

Може би нямаше да му се наложи. Може би щяхме да принадлежим към друга държава, или пък двамата с Андън щяхме да сме мъртви.

В този миг, докато седях между разделения Сенат и младия Електор, който се мъчеше да запази единството им, най-сетне ясно видях своя път. Не принадлежа тук. Не трябва да съм тук. Мисълта се появи у мен така внезапно, че за миг изпитах затруднение да си поема дъх.

Андън и сенаторите си размениха още няколко напрегнати думи, но след това всичко свърши и един по един ние напуснахме залата като една неспокойна тълпа. Открих Андън в коридора и го дръпнах настрана — тъмночервената му униформа изпъкваше ярко сред черните дрехи на сенаторите.

— Ще променят мнението си — казах, като се опитах да му вдъхна увереност сред морето от враждебност. — Нямаат избор.

Той, изглежда, се успокои, макар и само за секунда. Само няколко прости думи от моя страна бяха достатъчни да уталожат гнева му.

— Зная. Но не искам те да нямаат избор. Искам да стоят твърдо зад мен по своя собствена воля. — Той въздъхна. — Може ли да поговорим насаме? Искам да обсъдя нещо с теб.

Вгледах се в лицето му и се опитах да отгатна какво иска да сподели, като изпитвах страх от това, което предстоеше да ми съобщи. В крайна сметка кимнах.

— Моят апартамент е по-близо.

Отидохме до джипа му и пътувахме смълчани чак до небостъргача в Рубинения сектор. Там се качихме и влязохме в моя апартамент, без да обелим дума. Оли ни посрещна ентусиазирано, както винаги. Затворих вратата след себе си.

Гневът на Андън отдавна беше преминал. Той се огледа неспокойно наоколо, след което се обърна отново към мен.

— Имаш ли нещо против, ако седна?

— Моля, заповядайте — отвърнах, като самата аз също се настаних на масата за вечеря. Електор Примо да моли за разрешение да седне?

Андън се настани до мен с присъщата си елегантност, след което уморено разтри слепоочията си.

— Имам добри новини — рече той. Опита се да се усмихне, но виждах колко му е трудно. — Сключих сделка с Антарктида.

Преглътнах с усилие.

— И?

— Потвърдиха, че ще изпратят военна помощ — засега малко военновъздушни сили и допълнително сухопътни, когато им докажем, че сме открили противоотрова — отвърна Андън. — И ще се съгласят да лекуват Дей. — Той не ме погледна. — В замяна за Дакота. Нямах избор. Давам им най-голямата ни територия.

Сърцето ми прескочи от непреодолимо чувство на радост и облекчение... и в същото време се сви от съчувствие към Андън. Той беше принуден да разкъса страната ни. Да даде нашия най-ценен ресурс, най-ценния ресурс за всички по света. Беше неизбежно. Всяка победа изискваше жертви.

— Благодаря ви.

— Недей да ми благодариш още. — Горчивата му усмивка бързо се превърна в гримаса. — Висим на косъм. Не зная дали помощта им ще дойде достатъчно бързо. Вестите от бойния фронт са, че отстъпваме във Вегас. Ако плановете ни за фалшивата капитулация се провалят, ако скоро не открием лекарство, тази война ще приключи, преди дори помощта от Антарктида да пристигне.

— Мислите ли, че откриването на противоотрова ще накара колониите да спрат? — попитах тихо.

Андън поклати глава.

— Нямаме голям избор — отвърна той. — Но трябва да издържим, докато не пристигне помощта. — За миг той остана безмълвен. — Утре отивам на бойния фронт във Вегас. Войската ни има нужда от това.

Право в разгара на войната. Опитах се да запазя спокойствие.

— А вашите кандидат-принцепси също ли ще дойдат? — попитах. — Вашите сенатори?

— Към мен ще се присъединят само генералите ми — отвърна Андън. — Ти няма да идваш, нито пък Серж и Мариана. Някой трябва да държи твърдо властта в Лос Анджелис.

И ето къде бе същината на това, което искаше да ми каже. Главата ми се завъртя, когато осъзнах какви щяха да бъдат следващите му думи.

Андън се облегна на масата и сплете пръсти.

— Някой трябва да държи твърдо властта в Лос Анджелис — повтори той, което означава, че един от моите кандидат-принцепси ще трябва да заеме мястото ми като действащ Електор. Тя ще трябва да контролира Сената, да ги обуздава, докато аз съм при войската. Аз ще избира този човек, разбира се, а Сенатът ще потвърди решението ми. — Малка тъжна усмивка играеше по краищата на устните му, сякаш вече знаеше какъв ще бъде отговорът ми. — Вече говорих поотделно с Мариана и Серж по въпроса и те изгарят от желание да заемат длъжността. Сега искам да знам дали и ти също си готова.

Извърнах глава и погледнах през прозореца на апартамента. Мисълта, че ще стана действащ Електор — макар шансовете ми да бъдат избрана да бледнееха в сравнение с тези на Мариана и Серж, — трябваше да ме развълнува, но не се получи така.

Андън ме наблюдаваше внимателно.

— Можеш да ми кажеш — най-сетне рече той. — Осъзнавам колко повратно е това решение и от известно време усещам безпокойството ти. — Той ме погледна хладнокръвно. — Кажи ми истината, Джун. Наистина ли искаш да бъдеш кандидат-принцепс?

Усещах странна празнина. Очаквах това от дълго време, безразличието и досадата ми от политиката в републиката, караниците в Сената, битката между сенаторите и кандидатите за принцепс. Мислех, че ще бъде трудно да му го кажа. Но сега, когато беше тук и очакваше отговора ми, думите излязоха лесно и спокойно от устата ми.

— Андън, знаеш, че длъжността кандидат-принцепс е голяма чест за мен. Но с течение на времето усетих, че нещо ми липсва, и сега зная какво е то. Ти трябва да отидеш и да поведеш армията си срещу враговете ни, докато Дей и патриотите оказват съпротива на колониите по свой собствен, бунтовнически начин. Липсва ми да бъда на

действителна служба, да работя като младши детектив и да разчитам на себе си. Липсват ми дните, когато нещата бяха ясни, а не политически, когато лесно усещах правилната посока и какво трябва да направя. Аз... мъчно ми е, че не мога да правя това, на което брат ми ме научи. — Не отместих поглед. — Съжалявам, Андън, но не зная дали съм създадена да бъда политик. Аз съм войник. Не мисля, че трябва да ме вземаш предвид за поста на временен Електор в твоё отсъствие, и не съм сигурна дали искам да продължа като твой кандидат-принцепс.

Андън потърси очите ми.

— Разбирам — най-сетне рече той. Макар в гласа му да се долавяше известна тъга, изглежда, се съгласи с мен. Ако имаше едно нещо, в което Андън превъзхождаше останалите, дори повече от Дей, то това беше разбирането откъде произлизам.

Миг по-късно видях и друга емоция в очите му — завист. Андън завиждаше, че аз имам избора да се отдръпна от света на политиката, че можех да се превърна в нещо друго, докато той завинаги щеше да бъде нашият Електор, някой, на когото страната се уповава. Никога нямаше да може да се оттегли с чиста съвест.

Той прочисти гърло.

— Какво искаш да направиш?

— Искам да се присъединя към войските на улицата — отвърнах. Този път бях толкова сигурна в решението си, толкова развълнувана от перспективата, че едва издържах. — Изпрати ме обратно там. Нека се бия. — Сnižих глас. — Ако загубим, няма да има никакво значение кой от кандидат-принцепсите какъв е, така или иначе.

— Разбира се — съгласи се Андън и кимна. Той огледа стаята с неуверено изражение, а зад смелата му фасада видях как момчето крал у него се мъчеше да издържи. Тогава забеляза измачкана куртка, която висеше в долния край на леглото ми. Погледът му се спря върху дрехата.

Така и не си бях дала труд да прибера куртката на Дей.

Андън най-сетне отместил поглед от нея. Нямаше нужда да му казвам, че Дей е прекарал нощта тук — вече виждах по изражението му, че се беше досетил. Изчервих се. Винаги съм успявала да прикривам емоциите си, но този път се почувствах засрамена, боях се, че част от онази нощ — горещата кожа на Дей, опряна до моята,

докосването на ръката му, която нежно отдръпва косата от лицето ми, лекият допир на устните му до врата ми — ще излезе на показ в очите ми.

— Е — обади се той след дълга пауза. Хвърли ми лека, тъжна усмивка, след което се изправи. — Вие сте войник, госпожице Ипарис, до мозъка на костите си — но за мен беше чест да бъдете кандидат-принцепс. — Електорът на републиката ми се поклони. — Каквото и да стане оттук насетне, надявам се да запомните това.

— Андън — прошепнах. Споменът за мрачното му, гневно лице в залата на Сената отново се върна в съзнанието ми. — Когато си във Вегас, обещавай ми, че ще останеш такъв, какъвто си. Не се превръщай в някой, който не си. Става ли?

Може и да не беше изненадан от отговора ми или куртката на Дей. Но, изглежда, думите ми го хванаха неподготвен. Той примигна, объркан за секунда. След това разбра. Поклати глава.

— Трябва да тръгвам. Трябва да поведе хората си, точно както го е направил баща ми.

— Нямам предвид това — казах внимателно.

За миг той се бореше да намери следващите си думи.

— Не е тайна колко жесток беше баща ми, или колко много зверства е извършил. Испитанията, заразите... — Андън притихна за кратко, светлината в зелените му очи избледня, докато той изживяваше спомените за някой, който малцина от нас въобще бяха познавали. — Но той се бореше редом с хората си. Разбираш това вероятно по-добре от всеки друг. Той не стоеше в залата на Сената, докато изпращаше войските си на смърт. Когато е бил млад и е извел страната от беззаконната бъркотия, налагайки строго военно положение, е излизал на улицата, застанал пред ескадроните си. Бил се е лично на бойния фронт, свалял е изстребителите на колониите. — Андън спря, за да ми хвърли бърз поглед. — Не се опитвам да защитя деянията му. Но ако може да се каже нещо добро за него, то това е, че е бил безстрашен. Спечелил е лоялността на войската чрез действия, колкото и безскрупулни да са били... Аз също искам да повдигна духа на войските ни и не мога да го сторя, докато се крия в Ел Ей. Аз съм...

— Ти не си като баща ти — рекох и спрях погледа си върху неговия. — Ти си Андън. Няма нужда да следваш примера му: ти имаш

свой собствен живот. Сега ти си Електорът. Няма нужда да бъдеш като него.

Замислих се за собствената си преданост към бившия Електор, за всички видеоклипове, в които той крещи заповеди от пилотската кабина на бойния си изстребител, или е застанал на улицата пред танковете. Винаги е бил на фронтната линия. Наистина беше безстрашен. Сега, когато гледах Андън, виждах същата тази неустрашимост да пламти непоколебимо в очите му, желанието му да се утвърди като достоен лидер на страната си. Когато баща му е бил млад, вероятно също е бил като Андън — идеалист, изпълнен с надежди и мечти, продиктувани от най-благородни намерения, смел и устремен. Какво се беше случило, за да се превърне бавно в Електора, който създаде една толкова злочеста нация? Какъв път бе избрал да следва? Внезапно, макар и за един кратък миг, се почувствах така, сякаш разбирах старата република. И знаех, че Андън няма да тръгне по същия път.

Той отвърна на погледа ми, сякаш чу неизречените ми думи... и за първи път от месеци видях как част от онзи тъмен облак се разсея, тъмнината, която раждаше кратките му гневни избухвания, просветля.

Когато сянката на баща му вече не стоеше на пътя му, той беше красив.

— Ще направя всичко по силите си — прошепна той.

## ДЕЙ

*Втората нощ, през която колониите бяха преустановили военните действия.*

Е, нямаше смисъл да се връщам вкъщи тази вечер. Двамата с Паскао трябваше да минем през Лос Анджелис и да маркираме врати и стени, известявайки безмълвно хората за нашата кауза, а най-добре можехме да го направим от някое централно място като болницата. Освен това исках да поседя известно време при Идън. Беше прекарал вечерта в даване на кръвни проби и това не му се беше отразило добре — откакто бях при него, повърна два пъти. Когато медицинската сестра бързо излезе от стаята с кофа в ръка, аз сипах чаша вода на брат си. Той я изпи.

— Има ли някакъв успех? — попита Идън със слаб глас. — Знаеш ли дали вече са открили нещо?

— Все още не. — Взех празната чаша от него и я върнах на подноса. — Ще мина обаче да се видя с тях след малко. Да разбере, докъде са стигнали. Дано всичко това да си е заслужава.

Идън въздъхна, затвори очи и облегна глава на купчината с възглавници, наредени върху леглото му.

— Добре съм — прошепна той. — Как е приятелката ти? Тес?

Тес. Тя все още не се беше събудила и сега ми се искаше да можем да се върнем в онзи миг, когато тя все още можеше да оказва съпротива на лабораторния екип. Преглътнах трудно и се опитах да заменя болнавия ѝ образ в главата си със сладкото, жизнерадостно лице, което познавах от години.

— Тя спи. От лабораторията казват, че все още има треска.

Идън изскърца със зъби и отново погледна към екрана, който следеше жизнените му показатели.

— Тя трябва да е мила — най-сетне рече той. — Съдейки по всичко, което съм чувал за нея.

Усмихнах се.



— Така е. След като всичко това приключи, може би вие двамата ще прекарате известно време заедно или нещо подобно. Ще се разбирате. — Ако всички успеем да се измъкнем от тази ситуация — добавих на себе си аз, след което бързо прогоних мисълта. По дяволите, всеки ден ставаше все по-трудно да не унивам.

Разговорът ни след това приключи, но Идън продължаваше да стиска ръката ми. Очите му останаха затворени. След известно време дишането му стана равномерно, потънал бе в сън, а ръката му се отпусна върху одеялото. Издърпах завивката, за да го завия до брадичката, наблюдавах го още няколко секунди и се изправих. Поне все още можеше да спи доста дълбоко. За разлика от мен. На почти всеки час през последните два дни се събуждах от някакъв отвратителен кошмар и трябваше да се отърва от него, преди отново да се опитам да заспя. Главоболието не ме напускаше като постоянен, еднообразен спътник, който ми напомняше за изтичащото ми време.

Отворих вратата и се измъкнах колкото мога по-тихо. Коридорът беше пуст, като изключим няколко сестри тук и там. И Паскао. Той ме чакаше на една от пейките в коридора. Когато ме видя, стана и ми хвърли кратка усмивка.

— Останалите заемат позиции — каза той. — Всичко на всичко имаме около две дузини паркури, които вече са там и маркират секторите. Мисля, че е време и ние двамата да тръгваме.

— Готов ли си да разбудиш хората? — попитах полушеговито, докато той ме водеше надолу по коридора.

— Цялото това вълнение кара костите ми да тръпнат в очакване. — Паскао отвори двойните врати в края на коридора, въведе ни в една по-голяма чакалня, а после в неизползвана болнична стая с изгасени светлини. Той включи лампите.

Очите ми незабавно се насочиха към нещо, оставено върху леглото. Приличаше на чифт костюми, черни, със сиви контури, като и двата бяха разположени спретнато върху стерилизираните одеяла. До облеклата имаше някакво снаряжение, което приличаше на миниатюрни пистолети. Бързо погледнах към Паскао, който пъхна ръце в джобовете си.

— Хвърли им едно око — посъветва ме той с тих глас. — Когато обсъждахме идеите този следобед заедно с Бакстър и няколко войници от републиката, те ни дадоха назаем тези костюми за нас паркурите.

Джун твърди, че използва подобни екипи и линомети, за да се придвижва бързо из града, без да бъде забелязана. Ето. — Той ми хвърли единия екип. — Пробвай го.

Изгледах намръщено костюма. Не изглеждаше като нещо специално, но реших да не споря с Паскао поради липсата на достатъчно доказателства.

— Ще бъда в съседната стая — рече той и преметна своя екип през рамо. Докато минаваше покрай мен, ме тупна по гърба. — С тези неща няма да имаме проблем да обиколим Лос Анджелис тази нощ.

Опитах се да го предупредя, че заради последните ми главоболия и лекарствата вероятно нямаше да имам достатъчно сили да издържа на темпото му из целия град, но той вече беше излязъл през вратата и ме остави сам в стаята. Отново разгледах костюма, след което разкопчах ризата си.

За моя изненада комплектът беше лек като перце и удобно прилепна от краката чак до ципа на врата ми. Понаместих го около лактите и коленете, след което се поразтърках. Удивих се, когато усетих ръцете и краката си по-силни от обикновено. Много по-силни. Пробвах един бърз скок. Костюмът пое почти цялата сила на тежестта ми и без много усилие можех да скоча достатъчно високо, за да прескоча леглото. Свих едната си ръка, а след това и другата. Усещах ги достатъчно силни, за да вдигна нещо по-тежко, отколкото бях свикнал през последните няколко месеца. Внезапна тръпка премина бързо през мен.

С това облекло можех да тичам.

Паскао почука на вратата и влезе облечен в своя екип.

— Как се чувстваш, хубавецо? — попита той и ме огледа. — Добре ти стои.

— За какво се използват? — попитах, като все още продължавах да изпробвам новопридобитите си физически сили.

— Как мислиш? Републиката обикновено снабдява войниците си с тях при тежки физически мисии. Имат специални пружини, инсталирани близо до ставите — лакти, колене, навсякъде. С други думи, екипировката иде те направи един малък акробатичен герой.

Невероятно. Сега, когато Паскао ми разясни, усетих съвсем леко придърпване на някакъв вид пружина по лактите си, както и едва

доловимата мощ, която ми придаваше тя всеки път, когато свиех колене.

— Усещането е чудесно. Чувствам се, сякаш мога отново да се покатеря по някоя сграда.

— Ето какво си мисля пък аз — рече Паскао и отново сниши гласа си до шепот. Безгрижното му поведение се изпари. — Ако колониите приземят въздушните си кораби тук в Ел Ей, след като Електорът обяви капитулацията, републиката ще разположи войска на позиции, от които иде могат да проведат изненадваща атака срещу тези цепелини. Ще повредят адски много от тях, преди колониите въобще да разберат какво кроим. Аз ще поведе патриотите заедно с екипи на републиката, ще заложим бомби по някои от въздушните бази, които ще взривят корабите, които ще се приземят на тях.

— Замисълът ми се струва добър. — Внимателно сгънах едната си ръка, възхищавайки се на силата, която ми даваше костюмът. Сърцето ми блъскаше силно в гърдите. Ако не изпълнех съвсем точно плана и канцлерът разбереше какво наистина кроим, то републиката щеше да загуби предимството от фалшивата капитулация. Имахме само една възможност да се справим.

Приплъзнахме стъклената врата на болничната стая и излязохме на балкона. Нощта беше хладна и ме освежи, отмивайки част от мъката и стреса от последните няколко дни. С този костюм отново се чувствах като преди. Хвърлих поглед към сградите.

— Ще изпробваме ли тези джаджи? — попитах Паскао и опрях линомета на рамото си.

Паскао се ухили и ми подхвърли флакон с яркочервен спрей за боядисване.

— Взе ми думите от устата.

И така ние потеглихме. Спуснах се до първия етаж толкова бързо, че замалко не загубих опора, след което безпроблемно слязох на земята. Разделихме се — всеки покри различна част от града. Докато се придвижвах из моя участък, не можех да не се усмихна. Отново бях свободен. Усещах вятъра и допира с небето. В този миг проблемите ми се стопиха и отново можех да избягам от грижите си — можех веднага да се слея с ръждата и отломките на града, да се превърна в нещо, което ми принадлежеше.

Проправях си път през тъмните алеи на сектор „Тангаши“, докато не се натъкнах на отличителните сгради — места, откъдето знаех, че хората ще минат, след което извадих флакона със спрей. Написах следното на стената:

### ЧУЙТЕ ГЛАСА МИ.

Под него нарисовах онова, по което знаех, че всички ще разпознаят, че съобщението идва от мен: червен кичур коса върху очертанията на лице.

Сложих знака навсякъде, където можех да се сетя. Когато приключих, използвах линомета, за да се придвижа до съседния сектор и там повторих цялата процедура. Часове по-късно, когато косата ми беше мокра от пот, а мускулите ме боляха, се отправих към централната болница. Паскао ме чакаше отпред, а лицето му лъскаше от пот. Подигравателно ми изкозирува.

— Искаш ли да се състезаваме догоре? — попита той и ми се ухили.

Не отвърнах. Просто започнах да се катеря и Паскао ме последва, фигурата му беше почти невидима в тъмнината с безформени очертания, които подскачаха и се мятаха по етажите с лекотата на един истински паркур. Аз се втурнах след него. Още един етаж, а после още един.

Стигнахме до балкона, който се простираше по целия четвърти етаж на кулата. Вътре се намираще болничното отделение, откъдето бяхме тръгнали. Макар че бях останал без дъх и главата ми отново ме болеше, направих изкачването почти толкова бързо, колкото Паскао.

— По дяволите — измърморих, когато и двамата изтощени се облегнахме на парапета. — Къде беше тази екипировка, когато бях в най-добрата си форма? Можех собственоръчно да разруша републиката, без дори да се изпотя, нали?

Зъбите на Паскао блеснаха в нощта. Той огледа градския пейзаж.

— Може би е било за добро, че не си разполагал с нея. Иначе сега нямаше да е останала република, която да спасяваме.

— Заслужава ли си? — попитах след малко, наслаждавайки се на хладния вятър. — Наистина ли си готов да пожертваш живота си за

страна, която не е направила почти нищо за теб?

Паскао остана смълчан за момент, след което вдигна ръка и посочи към някаква точка на хоризонта. Опитах се да открия какво искаше да видя.

— Когато бях малък — отвърна той, — израснах в Зимния сектор. Видях как две от малките ми сестри се провалиха на Изпитанието. Когато самият аз отидох на стадиона, за да премина през своето Изпитание, за малко също не се провалих. Спънах се и паднах по време на един от скоковете. Каква ирония само, нали? Както и да е, един от войниците видя, че паднах. Никога няма да забравя погледа в очите му. Когато осъзнах, че никой друг, освен него не ме беше видял, го помолих да не ме издава. Той изглеждаше адски изтерзан, но не регистрира падането ми. Когато му прошепнах своите благодарности, войни кът ми каза, че си спомня двете ми сестри. Той рече: „Мисля, че два смъртни случая в семейството ти са достатъчни“. — Паскао се спря за миг. — Винаги съм мразел републиката за това, което направи с хората, които обичам, с всички нас. Но понякога се чудя какво е станало с онзи войник, какъв е бил животът му, имал ли е някого, за когото да го е грижа, и дали все още е жив. Кой знае? Може би вече си е отишъл. — Той сви рамене при тази мисъл. — Ако се престоря, че не виждам какво се случва, и реша да оставя републиката сама да се оправя с проблемите си, а след това тя се провали, предполагам, че просто мога да напусна страната. Ще намеря начин да живея някъде другаде, ще се скрия от правителството. — Той ме погледна. — Наистина не знам защо сега искам да защитавам позициите им. Може би имам известна доза вяра.

Паскао искаше да продължи да обяснява какво има предвид, сякаш бе разочарован, че не знае как да формулира отговора си с правилните думи. Но аз вече го разбирах. Поклатих глава и се втренчих в Езерния сектор, спомняйки си за брата на Джун.

— Да. Аз също.

След известно време ние най-сетне влязохме в болницата. Свалих костюма и се облякох отново в моите дрехи. Планът трябваше да влезе в действие, когато Андън обяви капитулацията. След това щеше да бъде ден за ден. Всичко можеше да се промени.

Когато Паскао отиде да си почине, аз се върнах обратно в коридора и се запътих към стаята на Идън, като се питах дали от

лабораторния екип бяха изпратили някакви нови резултати, които да прегледаме. Сякаш ми бяха прочели мислите, защото видях неколцина от екипа, струпани пред вратата на Идън, когато пристигнах. Разговаряха с тихи гласове. Спокойствието, което почувствах по време на краткото ни нощно пътешествие, се изпари.

— Какво има? — попитах. Вече виждах напрежението, изписано в очите им. Сърцето ми се сви при тази гледка. — Кажете ми какво се е случило.

Изад прозрачната, пластмасова част на визьора си един от лабораторните техници ми обясни:

— Получихме информация от лабораторния екип на Антарктида. Мислим, че сме успели да синтезираме от кръвта на брат ви нещо, което почти може да действа като противоотрова. Дава резултати... до известна степен.

Противоотрова! Прилив на енергия премина през мен, оставяйки ме замаян от облекчение. Не можах да сдържа усмивката, която се разля по лицето ми.

— Казахте ли вече на Електора? Има ли резултати? Можем ли да започнем да го прилагаме върху Тес?

Лабораторният техник ме спря, преди да мога да продължа.

— Почти действа като противоотрова — повтори той.

— Какво искате да кажете?

— Екипът от Антарктида потвърди, че най-вероятно вирусът е мутирал от първоначалното си състояние, срещу което Идън е развил имунитет, или пък е комбинирал генома си с друг геном някъде по веригата. Т-клетките на брат ви имат способността да се променят заедно с този агресивен вирус — изглежда, че в нашите проби едно от лекарствата, които разработихме, отчасти дава резултат...

— Говорете така, че да ви разбира — заявих нетърпеливо.

Лабораторният техник ме изгледа навъсено, сякаш аз можех да го инфектирам с отношението си.

— Нещо ни липсва — обясни той с възмутена въздишка. — Липсва ни някакъв компонент.

— Какво искате да кажете с това, че ви липсва нещо? — настоях аз. — Какво ви липсва?

— Някъде по веригата вирусът, който в момента причинява настоящето избухване на заразата, се е смесил с друг вирус. В резултат

на това, нещо във веригата липсва. Смятаме, че може да е мутирал в колониите вероятно преди известно време. Дори преди месеци.

Сърцето ми се сви, когато осъзнах какво ми казваха те.

— Това означава ли, че лекарството няма да даде резултат?

— Не само няма да даде резултат. Проблемът е, че дори не знаем дали въобще ще можем да направим така, че да даде резултат. Идън не е първият пациент, който е бил заразен с това нещо. — Лабораторният техник отново въздъхна. И освен ако не открием човека, от който произлиза този нов мутирал вирус, не съм убеден, че въобще ще можем да създадем лекарство.

## ДЖУН

Събудих се от звука на виеща сирена, който се разнасяше из жилищния комплекс. Беше сигналът за внезапно нападение. За секунда отново бях в Денвър, седях с Дей в малкото кафене, осветено от фенери, докато лапавицата падаше около нас, и слушах как той ми казваше, че умира. Бях обратно сред паниката и хаоса по улиците, докато сирената виеше — държахме се за ръце и тичахме ужасени, търсейки прикритие.

Постепенно стаята ми се изгуби в реалността, а сирената не спираше да вие. Сърцето ми започна да блъска. Скочих от леглото, спрях се, за да успокоя скимтящия Оли, и се втурнах да включа монитора. Новинарските заглавия гърмяха силно, опитвайки се да надделеят над сирената, а в дъното на екрана течеше заплашително, червено предупреждение.

### НАМЕРЕТЕ УКРИТИЕ.

Прегледах заглавията.

**ВРАЖЕСКИ ВЪЗДУШНИ КОРАБИ ПРИБЛИЖАВАТ ГРАНИЦИТЕ НА ЛОС АНДЖЕЛИС.**

**ВСИЧКИ ВОЙНИЦИ ДА ДОКЛАДВАТ В СВОИТЕ МЕСТНИ ЦАБКВАРТИРИ.**

**ЕЛЕКТОР ПРИМО ЩЕ НАПРАВИ ИЗВЪНРЕДНО ИЗЯВЛЕНИЕ.**

Бяха прогнозирали, че на колониите ще са им нужни още три дни, за да атакуват Лос Анджелис. Изглежда, че те бяха изпреварили графика и се подготвяха за края на тридневното примирие, което



означаваше, че трябваше да вкараме в действие замисъла си по-рано от планираното. Запуших уши, за да не чувам сирената, втурнах се към балкона и погледнах към хоризонта. Утринната светлина все още бе слаба, а облачното небе не ми даваше възможност да виждам добре, но въпреки това точките, които бяха разположени над планинските очертания на Калифорния, бяха ясно различими. Дъхът ми секна.

Въздушни кораби. На колониите, на Африка — не можех да преценя от тази дистанция, но нямаше как да объркам факта, че това не бяха републикански целелини. Въз основа на позицията и скоростта им те щяха да кръжат точно над централен Лос Анджелис, преди да бе изтекъл и час. Включих микрофона си, след което се втурнах към гардероба, за да си облека някакви дрехи. Ако Андън се подготвяше да направи обръщението си скоро, то несъмнено щеше да бъде обявяване на капитулация. А в такъв случай трябваше да се присъединя към Дей и патриотите по възможно най-бързия начин. Фалшивата капитулация щеше да свърши работа, само докато не се превърнеше в истинска.

— Къде сте? — извиках, когато се свързах с Дей.

Гласът му звучеше напрегнато като моя. Ехото от сирената се чуваше и от неговата страна на комуникационната линия.

— В болничната стая на Идън. Видя ли корабите?

Отново хвърлих поглед към хоризонта, преди да завържа ботушите си.

— Да. И аз ще участвам. Ще пристигна скоро.

— Наблюдавай небето. Пази се. — Той се поколеба за две секунди. — И побързай. Имаме проблем.

Връзката прекъсна, аз излязох през вратата с Оли, който вървеше плътно до мен, и се затичах с бързината на вятъра.

Когато стигнахме до етажа на лабораторията в централната болница, разположена в „Банк Тауър“, и ни въведеха, за да се видим с Дей, Идън и патриотите, сирените бяха спрели. Електричеството в сектора сигурно отново беше изключено, освен в главните правителствени сгради, като „Банк Тауър“, и пейзажът отвън изглеждаше зловещо мрачен, почти изцяло погълнат от потискащите сутрешни сенки. Надолу по коридора екраните показваха празен подиум, на който Андън трябваше да застане всеки момент, готов да направи национално обръщение на живо. Оли не се отлепваше от мен

и пъхтеше изморено. Пресегнах се и го потупах няколко пъти, а той ми се отблагодари, като близна ръката ми.

Срещнах се с Дей и останалите в стаята на Идън, точно когато Андън се появи на екрана. Идън изглеждаше изтощен и бе в полусъзнание. Той все още имаше закачена система за ръката си, но освен нея не се виждаха други сонди или жици. До леглото един лабораторен техник си водеше бележки в тефтер.

Дей и Паскао бяха облечени в черни републикански екипи, предназначени за изпълнението на тежки физически мисии — подобно на онзи, с който бях екипирана, когато исках да освободя Дей от резиденция „Батала“ и прекарах нощта в плъзгане по покривите на сградите, търсейки Киеде. Двамата говореха с някакъв лабораторен техник и съдейки по израженията им, не получаваха добри новини. Исках да ги попитам за подробности, но Андън вече бе стъпил на подиума и думите ми се изгубиха, когато вниманието ни се насочи към екрана. Чувах единствено звука от дишането ни и злокобното, далечно бръмчене на приближаващи въздушни кораби.

Андън изглеждаше спокоен — и макар че беше само с година по-възрастен от първия път, когато го срещнах, улегналостта и сериозността на лицето му го правеха да изглежда много по-зрял. Само леко стиснатата челюст разкриваше съвсем слабо истинските му емоции. Беше облечен изцяло в бяло, със сребърни пагони на раменете и златен републикански герб, закачен близо до яката на военната му куртка. Зад него имаше два флага: единият беше на републиката, а другият беше чисто бял, лишен от цветове. Преглътнах тежко. Това беше знаме, което познавах добре от обучението си, но никога не бях виждала да се използва. Всички знаехме, че този момент щеше да настъпи, бяхме го планирали и знаехме, че не е истинско... но въпреки това нямаше как да не почувствам дълбоко, мрачно усещане за скръб и неуспех. Сякаш наистина щяхме да предадем страната си.

— Войници на републиката — започна Андън, обръщайки се към войниците, които се бяха събрали около него в базата. Както винаги гласът му беше едновременно приятен и внушителен, тих, но ясен. — Със свито сърце заставам пред вас с това съобщение. Вече изпратих същите тези думи до канцлера на колониите. — Той се спря за миг, сякаш събираще сили. Можех само да си представя, че на него

дори симулирането на подобно действие му тежеше много повече, отколкото на мен. — Републиката официално се предава на колониите.

Мълчание. Базата, която беше изпълнена с шум и хаос допреди няколко минути, внезапно притихна — всеки войник беше замръзнал на място и слушаше, не вярвайки на ушите си.

— От този момент ние трябва да прекратим всички военни действия срещу колониите — продължи Андън — и в рамките на следващия ден ще се срещнем с главните длъжностни лица на колониите, за да изготвим официални условия за капитулация. — Той замлъкна и остави бремето да се стовари върху цялата база. — Войници, ще продължим да ви информираме с последни данни във връзка с това развитие.

След това излъчването спря. Той не завърши с Да живее републиката. Студени тръпки се плъзнаха по гърба ми, когато на екрана се появи образ не със знамето на републиката, а с това на колониите.

Служителите вършеха образцово работата си, за да направят тази капитулация убедителна. Надявах се от Антарктида да удържат на думата си. Надявах се помощта да е на път.

— Дей, не разполагаме с много време, за да приготвим взривяването на базите — промълви Паскао, когато обръщението спря. — Тримата републикански войници, които бяха с нас, бяха екипирани също както Дей и Паскао и чакаха в готовност да ги отведем до мястото, където трябваше да бъдат заложени зарядите. — Ще трябва да ни спечелиш малко време. Според новините колониите ще започнат да приземяват въздушните си кораби в базите ни след няколко часа.

Дей кимна. Когато Паскао се обърна, за да даде указания на войниците, очите на Дей се стрелнаха към мен. В тях видях страх и напрежение, от които стомахът ми забушува.

— Нещо с противоотровата се е объркало, нали? — попитах. — Как е Идън?

Дей въздъхна, прокара ръка през косата си и погледна брат си.

— Държи се.

— Но...?

— Но проблемът е, че той не е първият пациент, заразен с вируса. Казаха, че в кръвта му липсва нещо.

Погледнах към крехкото момче в болничното легло. Значи Идън не беше първият пациент, заразен с вируса?

— Но какво? Какво казват, че им липсва?

— Ще е по-лесно да ти покажа, отколкото да обяснявам. Хайде. Това е нещо, за което трябва да предупредим Андън. Какъв е смисълът да инсценираме цялата тази капитулация, ако няма да можем да получим помощ от Антарктида?

Дей ме поведе надолу по коридора. Вървахме известно време в напрегнато мълчание, докато накрая не се спряхме пред една невзрачна врата. Дей я отвори.

Влязохме в стая, пълна с компютри. Един лабораторен техник, който следеше екраните, се изправи, когато ни видя, и ни въведе навътре.

— Време ли е да информираме госпожица Ипарис?

— Кажете ми какво става — отвърнах.

Той седна пред един компютър и прекара няколко минути, за да зареди нещо на екрана. Когато най-сетне приключи, видях един до друг два сравнителни слайда с някакви неща, които предположих, че са клетки. Вгледах се по-внимателно в тях.

Лабораторният техник посочи към тези вляво, които приличаха на низ от малки, многогълни частици, групирани около една голяма централна клетка. Към частичките имаше прикрепени десетки тръбички, които се подаваха от клетката.

— Това — обясни лабораторният техник и загради с пръст голямото ядро е симулация на инфектирана клетка, до която се опитваме да стигнем. Тя има червен оттенък, индикиращ, че вирусите са я превзели отвътре. Ако не се приложи лечение, тази клетка лизира — спуква се — и умира. Сега погледнете тези частички около нея. Това са симулации на противоотровните частици, от които се нуждаем. Те се прикрепят до външния слой на инфектираната клетка. — Той почука два пъти по екрана, където се намираше голямото ядро, което отвори анимирано видео, показващо как частиците се залепват за клетката — в крайна сметка тя свива размера си и цветът ѝ се променя. — Те спасяват клетката от това да се спуква.

Очите ми се преместиха към сравнителния слайд вдясно, който показваше подобна инфектирана клетка, обградена от малки частици.

Този път не видях тръбички, към които частиците да могат да се прикрепят.

— Ето какво всъщност се случва — обясни лабораторният техник. — На нашите противоотровни частички им липсва нещо, с което да се прикрепят към рецепторите на клетката. Ако не успеем да разработим подобна структура, останалите частици няма да дадат резултат. Клетката не може да влезе в директен контакт с лекарството и умира.

Скръстих ръце и размених намръщен поглед с Дей, който безпомощно сви рамене.

— Как можем да намерим тази липсваща част?

— Там в работата. Предполагаме, че това конкретно свойство за прикрепяне не е било част от оригиналния вирус. С други думи, някой несъмнено е видоизменил този вирус. Виждаме следи от този маркер, когато класифицираме клетката. — Той посочи миниатюрни светещи точки, разпръснати по повърхността на клетката. — Това означава, госпожице Ипарис, че всъщност колониите са видоизменили физически този вирус. Републиката определено не е регистрирала интервенции в този конкретен случай и с такъв характерен маниер.

— Чакайте малко — намеси се Дей. — Това е нещо ново за мен. Да не би да казвате, че колониите са създали тази зараза?

Лабораторният техник ни хвърли мрачен поглед, след което отново се съсредоточи върху екрана.

— Възможно е. Ето го обаче любопитното в случая. Смятаме, че този допълнителен детайл — свойството за прикрепяне — първоначално е произлязло от републиката. Има подобен вирус, който води началото си от малък град в Колорадо. Но трасиращите уреди ни посочват, че видоизмененият вирус произлиза от Трибюн, град, който се намира на бойния фронт в територията на колониите. Така че някъде по линията вирусът на Идън е осъществил контакт с нещо друго в град Трибюн.

Тук най-сетне парченцата от пъзела започнаха да се нареждат. Лицето ми пребледня. Трибюн — градът, на който двамата с Дей се натъкнахме, когато избягахме в колониите. Припомних си как се бях разболяла по време на ареста ми в републиката, беше ми лошо и имах треска, когато Дей ни приведе през онзи подземен тунел от Ламар чак до територията на колониите. Прекарах една нощ в болница на

колониите. Те ми инжектираха някакво лекарство, но никога не бях обмислила възможността да са ме използвали с различна цел. Дали бях част от експеримент, без дори да го съзнавам? Дали бях тази, в чието кръвообращение се намираше липсващото парченце от пъзела?

— Това съм аз — прошепнах и прекъснах лабораторния техник.

Двамата се Дей ме погледнаха изненадано.

— Какво искате да кажете? — попита лабораторният техник, но Дей остана безмълвен. По лицето му се изписа разбиране.

— Аз съм — повторих. Отговорът беше толкова ясен, че едва успявах да дишам. — Бях в Трибюн преди осем месеца. Разболях се, когато бях арестувана в Колорадо. Ако този друг вирус, за който говорите, е произлязъл първоначално от републиката, а след това се е завърнал от Трибюн в колониите, то е възможно отговорът на вашия пъзел да съм аз.

## ДЕЙ

Теорията на Джун промени всичко. Тя незабавно се присъедини към лабораторния екип в отделна болнична стая, където я закачиха за няколко сонди и жици и взеха проба от костния ѝ мозък. Направиха серия от изследвания, от които ѝ прилоша; същите тестове, които вече видях да прилагат на Идън. Искаше ми се да остана. Слава богу, изследванията на Идън бяха приключили, но сега опасността се бе изместила върху Джун и в този миг исках единствено да остана тук и да се уверя, че всичко протича гладко.

За бога — ядосано си казах аз, — това, че ще съм тук, няма да помогне с нищо. Но когато Паскао най-накрая ме изведе през вратата и напуснахме болницата, за да се присъединим към останалите, не се съдържах и хвърлих поглед назад.

Ако кръвта на Джун съдържаше липсващото парче от пъзела, то тогава имахме шанс. Можехме да спрем заразата. Можехме да спасим всички. Можем да спасим Тес.

Когато се качихме на влака, който щеше да ни отведе от болницата до военните бази в „Батала“, помъкнали с нас няколко войници от републиката, тези мисли постепенно се трупаха в душата ми, докато накрая вече не издържах да стоя на едно място. Паскао забеляза неспокойствието ми и се ухили.

— Бил ли си преди в базите? Мисля, че си спомням за някои твои номера там.

Думите му отключиха няколко спомена. Когато станах на четиринадесет, проникнах в два въздушни кораба на Лос Анджелис, които трябваше да потеглят към бойния фронт. Влязох както с патриотите във Вегас: промъкнах се през вентилационната система, след което преминах незабелязано през целите кораби, лъкатушейки по техните безкрайни въздушни шахти. По това време периодът ми на растеж беше завършен едва наполовина — тялото ми беше по-малко и по-слабо и нямах никакъв проблем да се промуша през безбройните тунели. Щом се озовах вътре, откраднах колкото можех повече

консервирана храна от кухните, след което запалих пожари в двигателите на корабите, от които разрушенията бяха толкова големи, че причиниха повреди, които щяха да им попречат да служат на републиката с години, а може би и завинаги. Точно този мой номер ме изстреля на върха в списъка с най-издирвани престъпници на републиката. Доста добре свършена работа, смея да твърдя.

Сега си припомних разположението на базите. Като изключим няколкото въздушни порта в сектор „Батала“, четирите главни военноморски бази в Ел Ей се намираха върху тънка ивица земя по западното крайбрежие на града, която бе разположена между гигантското езеро и Тихия океан. Там се намираха тежковъоръжените морски кораби, които през повечето време не се използваха. Но причината, поради която аз и патриотите се бяхме запътили в тази посока, бе, че сега всички въздушни докове на Ел Ей бяха разположени на същото място и колониите щяха да приземят целелините си там, ако — или когато — се опитаха да окупираат града след капитулацията.

Беше третият и последен ден от обещаното от колониите примирие. Докато влакът бързо преминаваше през секторите, видях група граждани, събрани около джъмботроните, по които в момента се повтаряше съобщението на Андън за капитулация. Повечето изглеждаха поразени и шокирани и се държаха един за друг. Други бяха побеснели — хвърляха обувки, железни лостове и камъни по екраните, гневейки се на предателството на своя Електор. Чудесно. Трябваше да бъдат ядосани, за да използват гнева си срещу колониите. Скоро трябваше да изиграя своята роля.

— Добре, хлапета, слушайте — извика Паскао, когато влакът ни наближи мостовете, които водеха към военноморските бази. Той разтвори длан и ни показа няколко малки метални устройства. — Запомнете: по шест на всеки док. — Той посочи малък червен детонатор в центъра на всяко устройство. — Искаме качествени, контролирани експлозии и войниците ще ни покажат най-добрите места, където да поставим тези неща. Ако свършим добре работата си, ще можем да извадим от строя всички въздушни кораби на колониите, които са използвали нашите докове за приземяване, а целелин с повредена летищна площадка е безполезен. Нали? — Паскао се ухили. — В същото време нека не повреждаме твърде много доковете. По шест на всеки док.



Извърнах очи и отново погледнах през прозореца, където първата военноморска база се приближаваше на хоризонта. Огромни пирамидални бази за полети се издигаха една след друга, черни и внушителни, а аз мигновено си спомних за първия път, когато ги видях във Вегас. Стомахът ми се сви от безпокойство. Ако планът се провалеше, ако не успеехме да удържим колониите и Антарктида въобще не ни се притечеше на помощ, ако Джун не бе това, от което имахме нужда за противоотровата — какво щеше да се случи с нас? Какво ще стане, когато колониите най-накрая се докопат до Андън или до Джун, или до мен? Поклатих глава и пропъдих образите от съзнанието си. Нямах време да се притеснявам. Или щеше да се случи, или нямаше. Вече бяхме избрали своя път.

Когато пристигнахме на първия док за приземяване в Първа военноморска база, виждах достатъчно от вътрешната част на града, за да забележа мъничките тъмни точки в небето. Войските на колониите — въздушни кораби, изстребители — кръжаха недалеч от покрайнините на Лос Анджелис и се подготвяха за атака. Тихо, монотонно бръмчене изпълваше въздуха — предполагам, че вече можехме да чуем равномерно приближаващите им кораби. Очите ми се вдигнаха към джъмботроните, наредени по улиците. Продължаваха да излъчват съобщението на Андън, придружено от яркочервено предупреждение „Намерете укритие“, което вървеше в долния край на всеки екран.

Четирима войници от републиката се присъединиха към нас, когато бързо излязохме от джипа и пристъпихме в основата на пирамидата. Вървах близо до тях, а те ни съпроводиха до асансьора и нагоре към надвисналия вътрешен покрив на базата, където въздушните кораби излитаха и кацаха. Навсякъде около нас отекваше оглушителният шум от стъпващи по пода войнишки ботуши на хора, втурнали се към своите позиции и подготвящи се да излетят и тръгнат срещу колониите. Чудех се колко ли войска беше принуден да изпрати като подкрепления в Денвър и Вегас Андън и можех единствено да се надявам, че разполагахме с достатъчно останали войници, които да ни бранят.

Тук не е Вегас — напомних си аз и се опитах да не мисля за времето, когато позволих да ме арестуват. Но това не помогна. Когато се качихме на върха на базата и се покатерихме по редицата от стъпала към отворения горен край на пирамидата, сърцето ми бушуваше и това

не се дължеше само на физическото усилие. Ех, и ако това не ми навяваше спомени за времето, когато започнах да работя за патриотите! Не можех да спра да оглеждам металните греди, които пресичаха вътрешността на базата, всичките закрепващи части, които се свързваха с въздушния кораб, щом той кацнеше. Усецах черния екип, който носех лек като перце. Беше време да заложим малко бомби.

— Виждате ли тези греди? — обърна се към нас двамата с Паскао някакъв капитан от републиката и посочи към сенките на тавана, където се намираха три процепа, които изглеждаха особено трудни за достигане. — Максимални щети по кораба, минимални повреди по базата. Вие двамата ще трябва да поемете тези три точки във всяка от базите. Бихме могли да ги достигнем и сами, ако настроим крановете си, но нямаме време за това. — Той направи пауза, за да ни се усмихне изкуствено. Повечето от тези проклети войници все още не се чувстваха напълно комфортно да работят покрай нас. — Е — рече той, след една неловка пауза, — изглежда ли ви изпълнимо? Достатъчно бързи ли сте?

Исках да се сопна на капитана за това, че е забравил за репутацията ми, но Паскао ме спря, като се изсмя гръмогласно.

— Нямате ни доверие, нали? — попита той и сръчка закачливо капитана в ребрата, след което се ухили самодоволно на възмутения поглед, с който човекът реагира.

— Чудесно — отвърна вдървено капитанът, преди да продължи нататък с останалите патриоти и собствения си патрул. — Побързайте. Нямаме много време. — Той ни остави да си вършим работата и започна да възлага точки за поставяне на бомби на останалите.

Веднага щом си тръгна, усмивката на Паскао изчезна и той се концентрира върху процепите, които ни беше посочил капитанът.

— Не са лесни за достигане — измърмори той. — Сигурен ли си, че си готов за това? Достатъчно ли си силен, като се вземе предвид, че умираш и всичко останало?

Хвърлих му унищожителен поглед, след което проучих всеки един от процепите. Тествах колената и лактите си, опитвайки се да преценя колко сила имам. Паскао беше малко по-висок от мен — щеше да се справи най-добре с първите два процепа, но третият бе врязан на много тясна позиция, до която знаех, че само аз мога да достигна.

Също така веднага видях защо капитанът бе посочил тази точка. Дори и да не поставехме шест бомби от тази страна на базата, вероятно щяхме да извадим от строя всеки въздушен кораб с един-единствен взрив на това място. Посочих го.

— Аз ще се заема с това — заявих.

— Сигурен ли си? — Паскао присви очи към процепа. — Не искам да те гледам как падаш и умираш още на първата ни база.

Думите му предизвикаха саркастичната ми усмивка.

— Нямах ли поне малко вяра в мен?

Паскао се ухили самодоволно.

— Съвсем мъничко.

Захванахме се за работа. Направих летящ скок от края на стълбите към най-близката напречна греда и се вмъкнах гъвкаво в металния лабиринт. Какво усещане за дежавю. Отне ми известно време, докато се нагодя с пружините, вградени в ставните части на костюма ми, но след няколко скока свикнах с тях. Бях бърз. Наистина бърз с тяхна помощ. В рамките на десет минути прекосих една четвърт от тавана на базата и сега се намирах на разстояние, даващо ми възможност да атакувам цепнатината. Тънки струйки пот се спускаха по врата ми, главата ми пулсираше от познатата болка. Отдолу войниците се бяха спрели, за да ни наблюдават, макар че всички електронни апарати в базата продължаваха да излъчват съобщението за капитулация. Те нямаха абсолютно никаква представа какво вършим.

Спрях се преди финалния скок, след което се метнах. Тялото ми уцели цепнатината и се плъзна комфортно навътре. Мигновено извадих миниатюрната бомба, свалих скобата и стабилно я поставих на място. Главоболието ми ме замая, но аз успях да го потисна.

Готово.

Бавно се върнах обратно по гредите. Когато се метнах отново на стълбите, сърцето ми блъскаше от адреналина. Забелязах Паскао между гредите и му направих бърз знак с вдигнати палци.

*Това е лесната част* — напомних си аз, а вълнението ми отстъпи на зловещо безпокойство. Трудната част щеше да се състои в измислянето на убедителна лъжа за канцлера.

Приключихме с първата база и продължихме към следващата. Когато завършихме работата и по четвъртата, силите бяха започнали да ме напускат. Ако бях в стихията си както преди, този костюм щеше да

ме направи адски неудържим, но сега, дори и с помощта му, мускулите ме боляха, а дишането ми бе затруднено. Сега, когато войниците ме заведоха в някаква стая във въздушната база и ме подготвиха, за да проведа разговор и излъча обръщението си по телевизията, тайничко се радвах, че няма да ми се наложи отново да се катеря по тавана.

— Какво ще се случи, ако канцлерът не се хване на въдицата? — попита Паскао, докато един по един войниците напуснаха стаята. — Нищо лично, хубавецо, но репутацията ти, че си държиш на думата, не е сред най-силните ти страни.

— Не съм му обещавал нищо — отвърнах. — Освен това ще види как обръщението ми ще се разпространи из цялата република. Той ще смята, че всички в страната ще видят как се отказвам от клетвата си за вярност пред републиката. Няма да трае дълго. Но ще ни спечели малко време. — Мълчаливо се надявах, че ще успеем да открием окончателен вариант на противоядотровата, преди колониите да разберат какво правим.

Погледът на Паскао се отмести към прозореца на стаята, където републиканските войници приключваха с поставянето на последните няколко бомби по тавана на базата. Ако планът се провалеше или колониите осъзнаеха, че капитулацията е фалшива, преди да имаме време да направим каквото и да е, то най-вероятно с нас беше свършено.

— Тогава е време да проведеш този разговор — измрънка Паскао. Той заключи вратата, намери един стол и го издърпа в ъгъла. След това седна заедно с мен и зачака.

Ръцете ми трепереха леко, когато включих микрофона и се обадох на канцлера на колониите. За миг чувах единствено статичен шум и част от мен се надяваше, че устройството няма да може да открие името и по някакъв начин нямаше да мога да се свържа. Но тогава шумът изчезна, връзката стана по-чиста и чух как тя се осъществи. Поздравих канцлера.

— Говори Дей. Днес е последният ден от вашето временно примирие, нали така? Готов съм с отговора на молбата ви.

Изминаха няколко секунди. След това от другата страна се обади ясен и делови глас.

— Дей — започна канцлерът, учтив и любезен както винаги. — Точно навреме. Радвам се да те чуя.

— Сигурен съм, че вече сте видели съобщението на Електора — отговорих, като игнорирах любезностите му.

— Така е, наистина — отвърна мъжът. Някъде на заден план чух разлистване на хартия. — И сега с твоето обаждане този ден, изглежда, изпълнен с добри изненади. Чудех се кога отново ще се свържеш с нас. Кажи ми, Даниел, обмисли ли предложението ми?

От другия край на стаята бледите очи на Паскао се впериха в моите. Той не можеше да чуе разговора, но виждаше изписаното по лицето ми напрежение.

— Да — отвърнах след кратка пауза. Трябваше да звуча достоверно и не особено охотно, нали? Запитах се дали Джун щеше да одобри.

— И какво реши? Нали помниш, че всичко зависи изцяло от теб. Няма да те принуждавам да правиш нещо, което не желаеш.

Да, бе. Не трябваше да правя нищо — просто щях да седя и да гледам как унищожават хората, които обичам.

— Ще го направя. — Още една пауза. — Републиката вече се предаде. Хората не са щастливи от присъствието ви, но не искам да бъдат наранени. Не искам да нараняват никого. — Знаех, че нямаше нужда да споменавам името на Джун, за да ме разбере канцлерът. — Ще направя обръщение към целия град. Имам достъп до джъмботроните благодарение на патриотите. Няма да мине много време, преди това обръщение да се разпространи из цялата република. — Малко прекалих с театралниченето, за да прозвучи лъжата по-автентично. — Това достатъчно ли ще бъде, за да оставите Джун на мира?

Канцлерът плесна с ръце.

— Договорено. Ако желаеш да станеш наш... представител, така да се каже, то мога да ви уверя, че на госпожица Ипарис ще ѝ бъдат спестени произхождащите от смяната на властта съдебни дела и екзекуция.

От думите му ме побиха ледени тръпки и ми напомниха, че ако се провалим, това, което вършех, нямаше да спаси живота на Андън. Всъщност, ако наистина се издънехме, канцлерът най-вероятно щеше да се досети, че аз стоя зад всичко това, и шансовете за оцеляване на Джун... а вероятно и тези на Идън се свеждаха до нула. Прокашлях се.

В другия край на стаята лицето на Паскао се беше вцепенило от напрежение.

— А брат ми?

— Няма нужда да се притесняваш за брат си. Както ти споменах и преди това, аз не съм деспот. Няма да го закача за някоя машина и да го наливам с химикали и отрови — няма да експериментирам с него. Той, както и ти, ще живеете комфортно и безопасно, без притеснения и опасности. Мога да ти гарантирам това. — Тонът на канцлера се промени и думите му звучаха успокояващо и любезно. — Долавям недоволството в гласа ти. Но аз правя единствено това, което е необходимо. Ако Електорът ме залови, той няма да се поколебае да ме екзекутира. Така е устроен светът. Аз не съм жесток човек, Даниел. Не забравяй — колониите не са отговорни за страданията в живота ти.

— Не ме наричайте Даниел. — Гласът ми беше нисък и тих. Никой, освен моето семейство не може да ме нарича Даниел. Аз съм Дей. Просто и ясно.

— Моите извинения. — Гласът му прозвуча така, сякаш наистина съжаляваше. — Надявам се, че разбираш какво ти казвам, Дей.

Останах мълчалив за миг. Дори сега усещах притегателната сила, която ме тласкаше срещу републиката, всички мрачни мисли и спомени, които ми нашепваха да ѝ обърна гръб, да я оставя да рухне. Канцлерът можеше да ме прецени по-добре, отколкото си мислех. Трудно беше да оставиш зад гърба си един живот, изпълнен със страдания. Сякаш усетила опасното обаяние на канцлера, Джун прекъсна тази верига от мисли и ми прошепна нещо. Затворих очи, вкопчих се здраво за нея и започнах да черпя сила.

— Кажете ми кога искате да направя това обръщение — попитах след малко. — Всичко е подготвено и можем да започваме. Да приключваме с цялата тази история.

— Чудесно. — Канцлерът също се прокашля и внезапно гласът му отново стана делови. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще кацна с войската си рано следобед на външните военноморски бази в Лос Анджелис. Нека се уговорим да направим съобщението по това време. Съгласен ли си?

— Дадено.

— И само още едно нещо — добави канцлерът, точно когато щях да затворя. Замръзнах на мястото си, езикът ми бе готов всеки миг да изключи микрофона. — Преди да съм забравил.

— Какво е то?

— Искам да направя обръщението от палубата на въздушния ми кораб.

Изненадан, погледнах бързо към Паскао и, макар да нямаше представа какво ми беше казал в този момент канцлерът, той се намръщи заради начина, по който преbledнях. От въздушния кораб на канцлера? Естествено. Как можем да си мислим, че ще го измамим толкова лесно? Той взимаше предпазни мерки. Ако нещо се объркаше по време на обръщението, щях да бъда в ръцете му. Ако в моето обръщение кажех нещо различно от това да призова народа на републиката да преклони глава пред колониите, той щеше да ме убие на място, на палубата на въздушния си кораб, заобиколен от хората си.

Когато канцлерът отново проговори, усетих чувството на задоволство в гласа му. Знаеше точно какво върши.

— Думите ти ще бъдат по-съдържателни, ако бъдат съобщени направо от въздушен кораб на колониите, не си ли съгласен? — попита той и плесна още веднъж с ръце. — Ще те очакваме в Първа военноморска база след четири часа. Нямам търпение да се срещнем лично, Дей.

## ДЖУН

Разкритието за връзката ми с тази зараза промени всичките ми планове.

Вместо да тръгна заедно с патриотите и да помогна на Дей да подготвят въздушните бази, аз останах в болницата и позволих на лабораторния екип да ме върже за някакви машини и да ми направят серия от тестове. Кинжалите и пистолетът ми бяха поставени на близката тоалетна масичка, за да не пречат на жиците, и само един нож остана пъхнат в ботуша ми. Идън седеше на леглото до мен, кожата му беше бледа. Бях приета в болницата само от няколко часа, а гаденето бе започнало.

— Първия ден е най-зле — обясни ми Идън с окуражаваща усмивка. Той говореше бавно, най-вероятно заради лекарството, което му даваха от лабораторния екип, за да му помогне да спи. — После става по-добре. — Наведе се и ме потупа по ръката, а аз установих, че съм трогната от невинното му състрадание. Сигурно и Дей е бил такъв, когато е бил малък.

— Благодаря — отвърнах. Не споделих останалата част от мислите си на глас, но не можех да повярвам, че дете като Идън можеше да изтърпи подобни тестове с дни. Ако знаех, може би щях да направя това, което искаше първоначално Дей — категорично да откажа молбата на Андън.

— Какво ще се случи, ако открият, че при теб има съвпадение? — попита Идън след малко. Очите му бяха започнали да се затварят и въпросът му прозвуча неясно.

Какво наистина щеше да се случи? Щяхме да разполагаме с лекарство. Можехме да предоставим резултатите на Антарктида и да им докажем, че колониите съзнателно са използвали този вирус. Можехме да го предоставим на Обединените нации и да отблъснем колониите. Пристанищата ни щяха отново да бъдат отворени.

— От Антарктида обещаха, че ще изпратят помощ — реших да обясня. — Може да победим. Може би — за съвсем малко.



— Но колониите вече са на прага ни. — Идън хвърли поглед към прозореца, където въздушните кораби на врага ни вече бяха осеяли небето. Някои бяха кацнали в базите ни, докато други бяха надвиснали отгоре. Сянка, която се разпростираше по продължението на „Банк Тауър“ ми подсказваше, че един кръжеше точно над нас в момента. — Ами ако Даниел се провали? — прошепна той, борейки се със съня.

— Просто трябва да изиграем всичко много внимателно. — Но думите на Идън ме накараха да спра задълго погледа си върху градския пейзаж.

Ами ако Дей наистина се провалеше? Той ми каза, преди да тръгне, че ще се свърже с нас преди прякото излъчване. Сега, когато видях колко близо се намираха въздушните кораби на колониите, почувствах непреодолимо усещане за безсилие, защото не можех да съм навън заедно с тях. Ами ако от колониите разберяха, че във всички въздушни бази са поставени експлозиви? Ами ако те не се върнеха?

Измина още един час. Докато Идън потъна в дълбок сън, аз останах будна и се опитах да потисна гаденето, което ме заливаше на вълни. Държах очите си затворени. Изглежда, че това помагаше.

Сигурно бях заспала, защото внезапно се събудих от звука на отваряща се врата. Лабораторните техници най-сетне се бяха върнали.

— Госпожице Ипарис — рече един от тях и намести значката с името си, на която пишеше Микаел. — Съвпадението не е абсолютно, но е близко — достатъчно близко, за да можем да разработим разтвор. В момента тестваме ваксината върху Тес. — Той не можеше да скрие усмивката, която бе изписана по лицето му. — Вие се оказахте липсващото парче от пъзела. Точно под носа ни.

Гледах го втренчено, без да обеля и дума. *Можем да изпратим резултатите до Антарктида* — мисълта трескаво мина през ума ми. — *Можем да поискаме помощ. Можем да спрем разпространението на заразата. Имаме някакъв шанс срещу колониите.*

Колегите на Микаел започнаха да ме откачат от кълбото с жици и ми помогнаха да се изправя на крака. Чувствах се достатъчно силна, но стаята все още се люлееше. Не бях сигурна дали неустойчивостта ми се дължи на страничните ефекти от тестовете, или на мисълта, че ще имаме положителен резултат.

— Искам да видя Тес — казах, когато се запътихме към вратата. — Колко бързо ще започне да действа лекарството?

— Не сме сигурни — призна Микаел, когато влязохме в коридора. — Но симулациите ни са убедителни, а и тествахме няколко лабораторни микроорганизми със заразени клетки. Здравето на Тес трябва да започне да се подобрява много скоро.

Спряхме пред големия стъклен прозорец в стаята на Тес. Тя лежеше в неспокоен полусън на леглото си, навсякъде около нея гърчаха лабораторни техници в предпазни костюми, монитори показваха жизнените ѝ показатели, графики и диаграми светеха върху стените. На едната ѝ ръка беше включена система. Огледах лицето ѝ и потърсих някакъв признак, че е в съзнание, но не успях да открия такъв.

Чух статичен шум в слушалката си. Входящо обаждане. Намръщих се, притиснах ръка до ухото си и включих микрофона. Секунда по-късно чух гласа на Дей.

— Добре ли си? — беше първият му въпрос. Естествено, че това бе първата му мисъл. Шумът беше толкова силен, че едва разбирах какво казваше.

— Добре съм — отвърнах, като се надявах, че ме е чул. — Дей, слушан ме — открихме ваксина.

Нямаше отговор, само статичен шум — силен и непрекъснат.

— Дей? — отново повторих и чух някакво пукане от другата страна, което ми прозвуча като отчаян опит да установи връзка с мен. Не успях да се свържа. Странно. Връзката на тези военни честоти обикновено беше кристалночиста. Сякаш нещо друго блокираше всичките ни честоти.

— Дей — пак опитах аз.

Най-сетне отново чух гласа му. В него имаше напрежение, което ми напомни за времето, когато беше взел решение да се отдръпне от мен преди толкова много месеци. Усетих как вълни на страх нахлуват във вените ми.

— Ще направя... обръщението от борда на въздушен кораб на колониите... — канцлерът не е съгласен на нищо друго...

От борда на въздушен кораб на колониите. В такъв случай канцлерът щеше да държи всичките козове — ако Дей направеше неочакван ход или обръщение, което противоречи на предварителната уговорка, лидерът на колониите можеше да го арестува или убие на място.

— Не го прави — прошепнах механично. — Не е нужно да ходиш. Намерихме противоотрова, аз бях липсващото парче от пъзела.

— ... Джун?

След това — никакъв отговор, само статичен шум. Опитах да се свържа още два пъти, преди разочарована да изключа микрофона си. До мен видях, че лабораторният техник също напразно се опитваше да проведе разговор.

И тогава си спомних за сянката, надвиснала над сградата, в която се намирахме. Разочарованието ми мигновено изчезна, последвано от вълни на ужас и осъзнаване. О, не. Колониите. Те блокираха честотите ни — бяха ги превзели. Не смятах, че те ще направят своя ход толкова бързо. Втурнах се към прозореца и погледнах към градския пейзаж на Лос Анджелис, след което преместих очи към небето. Виждах гигантския цепелин на колониите, който кръжеше над нас, и когато го огледах по-внимателно, забелязах, че малки самолети излитаха от палубата му и кръжаха на по-ниско ниво.

Микаел се присъедини към мен.

— Не можем да се свържем с Електора — обясни той. — Изглежда, че всички честоти са заглушени.

Дали това не беше подготовка за обръщението на Дей? Той е в беда. Зная го.

Точно когато тази мисъл премина през ума ми, вратата в края на коридора се разтвори. Влязоха петима войници с извадени оръжия и за части от секундата видях, че те въобще не бяха войници на републиката, а на колониите, облечени в техните морскосини куртки и златни звезди. Паниката ме заля от глава до пета. Инстинктивно се придвижих към стаята на Идън, но войниците ме забелязаха. Лидерът им размаха оръжието си към мен. Ръката ми се стрелна към пистолета, закачен на кръста ми... и тогава си спомних, че всичките ми оръжия (с изключение на ножа, скрит на глезена ми) седяха безполезно в стаята на Идън.

— С капитулацията на републиката — заяви войникът с помпозен глас, — всички лостове на властта се прехвърлят към длъжностните лица на колониите. В момента говори вашият командир, който ви нарежда да се отдръпнете и да ни оставите да минем, за да извършим щателна проверка.

Микаел вдигна ръце и направи каквото му нареди мъжът. Войниците се приближиха. Спомените нахлуха в съзнанието ми — всички те бяха уроци от дните, когато бях в „Дрейк“, поредица от ходове, които минаваха през ума ми със скоростта на светлината. Внимателно ги прецених. Малък екип, изпратен тук, за да изпълни някаква специфична задача. Други бригади сигурно бяха нахлули по всеки от останалите етажи, но аз знаех, че тези войници са изпратени тук при нас с някаква конкретна цел. Събрах сили и се приготвих за бой. Те търсеха мен.

Микаел, сякаш прочел мислите ми, кимна веднъж на войниците. Ръцете му продължаваха да стоят вдигнати във въздуха.

— Какво търсите?

Войникът отговори:

— Момче на име Идън Батаар Уинг.

Не бях толкова глупава да възкликна и така да издам, че Идън се намира на същия етаж, но ме заля вълна от страх. Събрах. Те не търсеха мен. Трябваше им Идън. След като Дей беше принуден да направи обръщението си от борда на въздушния кораб на канцлера съвсем сам, щеше да бъде безпомощен, в случай че лидерът на колониите решише да го вземе за заложник, а при условие че се докопаше до Идън, канцлерът можеше да контролира Дей, за да осъществи всяка своя прищявка. Мислите ми стигнаха дори още по-надалеч. Ако колониите наистина успеяха да превземат републиката днес, то канцлерът можеше да използва Дей за неопределено време като свое оръжие, като манипулатор на народа на републиката, докато хората продължаваха да вярват, че той е техният герой.

Отворих уста, изпреварвайки Микаел.

— На този етаж са настанени само жертвите на заразата — обърнах се към войника. — Ако търсите брата на Дей, той ще е на някой от по-горните етажи.

Пистолетът на войника се премести към мен. Той присви очи и направи опит да ме идентифицира.

— Ти си кандидат-принцепса — заяви той. — Нали? Джун Ипарис.

Вдигнах брадичката си.

— Да, един от кандидатите за принцепс.

За миг си помислих, че той ще повярва на това, което казах за Идън. Част от хората му дори започнаха да се насочват назад към стълбите. Войникът ме изгледа продължително, взря се в очите ми и хвърли поглед надолу по коридора зад мен, където се намираше стаята на Идън. Не смеех да помръдна.

Той се намръщи.

— Познавам репутацията ти. — Преди да измисля какво да му кажа, за да го заблудя, той кимна с глава към войниците си и с пистолета си им даде знак, сочейки коридора. — Направете щателна проверка. Момчето трябва да е на този етаж.

Вече беше твърде късно да лъжа. Ако дължах нещо на Дей, то беше именно това. Преместих се и застанах в пространството между войниците и коридора. Бързо пресмятах всичко. (Коридорът беше широк малко над метър и половина, ако влезех навътре в него, можех да попреча на войниците да ме атакуват едновременно и да разделя опонентите си на две по-малки вълни, вместо да ми се налага да се справям с една голяма.)

— Канцлерът ви не ме иска мъртва — излъгах аз. Сърцето ми блъскаше бясно. До мен лабораторният техник наблюдаваше с изпълнени с ужас очи, разколебан какво да стори. — Той ме иска жива, за да ме изправи на съд. Знаете, че е така.

— Такива големи лъжи от такава малка уста. — Войникът вдигна пистолета си. Затаих дъх. — Дръпни се от пътя или ще стрелям.

Ако не бях мярнала сянката на колебание на лицето му, щях да направя каквото ми заповяда. Нямаше да мога да помогна на Дей и Идън, ако просто бях застреляна и мъртва. Но мигът на колебание, който долових у войника, беше единственото, от което имах нужда. Вдигнах внимателно и бавно ръце нагоре. Очите ми не го изпусаха от поглед.

— Не искаш да ме застреляш — казах. Бях шокирана колко твърдо прозвуча гласът ми — в него нямаше дори грам страх, въпреки адреналинът, който бясно се лееше по вените ми. Краката ми се олюляваха леко, все още нестабилни от експериментите. — Канцлерът ви не ми се струва особено милостив.

Войникът отново се поколеба. Не знаеше какво е решил за мен канцлерът. Налагаше се да ми повярва.

Останахме в тази патова ситуация още няколко секунди.

Най-накрая той изруга през зъби и свали пистолета си.

— Хванете я — троснато нареди той на войниците. — Не стреляйте.

Светът около мен се сля — всичко друго, освен врага изчезна. Инстинктите ми се възбудиха до краен предел.

Хайде да си поиграем. Нямате си никаква представа с кого си имате работа.

Приклекнах в бойна позиция, когато всички войници се втурнаха към мен едновременно. Тесният коридор мигновено ми свърши хубава работа — вместо с петима, ми се налагаше да се справям само с двама войници наведнъж. Гмурнах се под замаха на първия, извадих ножа от ботуша си и с цялата си ярост разрязах прасеца му. Острието разкъса без никакво усилие плата на панталона и сухожилието му. Войникът изкрещя. Мигновено кракът му се огъна и той рухна на пода, свит на кълбо. Вторият войник, втурнал се към мен, се спъна в падналия си другар. Изритах го в лицето и го съборих на земята, след което отскочих от гърба му и се хвърлих към третия. Той се опита да ме атакува с юмрук. Блокирах удара с една ръка, а другата се стрелна към лицето му и се заби в носа му толкова силно, че почувствах хруптенето от счупени кости. Войникът залитна назад и падна, хванал лицето си.

Трима неутрализирани.

Предимството ми да ги изненадам свърши дотук — последните двама ме атакуваха по-предпазливо. Единият от тях извика подкрепление по микрофона си. Микаел се измъкна зад гърба им. Макар че не посмях да хвърля поглед към него, знаех, че той сигурно се придвижваше към стълбището, където можеше да заключи входовете към коридорите, е което щеше да направи невъзможно пристигането на други войници от колониите. Един от двамата останали вдигна пистолета си и го насочи към краката ми. Изритах го от ръката му. Ботушът ми се заби в цевта, точно когато той стреля и куршумът рикошира яростно някъде зад гърба ми. Някаква сирена започна да реве по интеркомите из цялата сграда — стълбите бяха заключени, беше изпратен сигнал за тревога. Отново ритнах пистолета — той се отплесна назад и удари силно войника в лицето. Това мигновено го зашемети. Завъртях се и го фраснах мощно в челюстта с лакътя си... но тогава нещо здраво ме цапардоса по тила.

Привидяха ми се звезди. Залитнах, паднах на едно коляно и направих усилие да се изправа и да се преборя със заслепението си. Вторият войник сигурно ме беше атакувал отзад. Отново замагнах, давайки всичко от себе си, за да отгатна къде се намира той, но не улучих и отново паднах. През замъгленото си зрение видях как войникът повдига дръжката на пистолета си, за да ме удари отново през лицето. Ударът ще ме повали в безсъзнание. Напразно се опитах да се претърколя.

Удар така и не последва. Примигнах и с усилие се изправих. Какво се беше случило? Когато зрението ми леко се проясни, забелязах, че последният войник лежи на земята, а лабораторният техник се бе втурнал, за да завърже краката и ръцете им. Внезапно навсякъде се появиха хора. Над мен беше застанала Тес бледа, невъзстановила се от болестта, дишайки трудно, стиснала пушката на един от падналите войници. Не бях забелязала кога е напуснала стаята си.

Тес успя да ми се усмихне леко.

— Пак заповядай — рече тя и протегна ръка, за да ми помогне да стана.

Отвърнах на усмивката ѝ. Тес ме издърпа на крака, треперейки. Когато залитнах на нестабилните си нозе, тя ми предложи да се облегна на рамото ѝ. И двете не бяхме много стабилни, но се задържахме на крака.

— Госпожице Ипарис — изпъшка Микаел, когато притича до нас. — Успяхме да се свържем с Електора — казахме му за лекарството. Но освен това току-що получихме предупреждение да евакуираме „Банк Тауър“. Казаха, че фалшивата капитулация ще приключи много скоро и една от първите мишени на отмъщението на колониите ще бъде...

Трус разтресе болницата. Замръзнахме на място. Хвърлих поглед към хоризонта — първоначално усетих трусовете като земетресение или като грохот от преминаващ въздушен кораб, но те се случваха на кратки, постоянни интервали, вместо да усетим рязко разтърсване от сеизмична вълна, или да чуем тихото, равномерно бръмчене на целелините, — миг по-късно осъзнах, че бомбите във въздушните бази явно бяха започнали да експлодират. Изтичах до прозореца заедно с Тес, откъдето видяхме как ярки струи оранжево и сиво се извисяваха

над базите по целия хоризонт. Обзе ме паника. Дей сигурно беше направил изявлението си. Дали беше оцелял — нямах никаква представа.

Фалшивата капитулация приключи — временното примирие свърши. Последната битка за републиката беше започнала.



## ДЕЙ

Когато бях на петнадесет, нахлух с взлом в една банка в Лос Анджелис, след като пазачите, които пазеха задния ѝ вход, не ми повярваха, че мога да го направя за десет секунди. Предната вечер бях запаметил разположението на банката, обръщайки внимание на всяка опора за краката, прозорец и издатина, а също така се бях опитал да отгатна какво е вътрешното разположение на всеки етаж. Изчаках смяната на пазачите в полунощ и се промъкнах в сутерена на сградата. Там поставих малък експлозив върху ключалката на сейфа. Нямаше начин да проникна през нощта, без да задействам алармите им... но на другата сутрин, когато пазачите слизаха в трезора, за да проверят инвентара, повечето лазерно задействащи се охранителни системи из сградата се изключваха. На следващия ден избрах момента на влизането ми да съвпадне с тази проверка. Докато се подигравах на пазачите при задния вход, охранителите вътре в банката отваряха вратата на сейфа. И експлозивът се задейства. В същото време скочих през прозореца на втория етаж на банката, слязох по стълбите и влязох в трезора през пушека и дима, след което напуснах сградата, като се закачих за синджирите, служещи за ограждане на опашки в банката, и се метнах от най-горния етаж. Трябваше да ме видите.

Сега, докато вървах нагоре по вътрешните рампи на пирамидалния док към входа на първия въздушен кораб на колониите, на който щях да стъпя, обграден от войници от двете си страни, отново си спомних за този стар номер в банката и изпитах непреодолим порив да побягна. Да се хвърля към някоя от стените на кораба, да се изплъзна на войниците, които щяха да ме преследват, и да се вмъкна във вентилационната шахта. Очите ми огледаха цепелина и се опитаха да маркират най-добрите маршрути за бягство, най-близките места за прикритие и най-удобните опори за краката. Вървах просто така право към кораба и се усещах незащитен и уязвим. Но не дадох това да се разбере по лицето ми. Когато стигнах входа, двама лейтенанти ме въведоха вътре и ме претърсиха щателно за оръжие, а аз само учтиво

им се усмихвах. Ако канцлерът искаше да ме сплаши, щеше да остане разочарован.

Войниците не откриха миниатюрните кръгли дискове с размерите на монета, които бяха пришити в ботушите ми. Единият представляваше звукозаписващо устройство. Искях да притежавам запис на разговор, който да мога да представя пред обществото и да го използвам срещу колониите, и възможността да се сдобия с него беше само тази. Останалите дискове представляваха миниатюрни експлозиви. Отвън, някъде зад въздушната база и скрити в сенките на сградите, бяха Паскао и още няколко патриоти.

Надявах се хората да са готови за сигнала ми. Надявах се, че се ослушваха за последния ми ход, чакаха и наблюдаваха.

За първи път бях във въздушен кораб, в който нямаше окачени портрети на Електора по стените. Вместо това между златистосините знамена тип „лястовича опашка“ бяха окачени реклами, мониторите заемаха целите стени и рекламираха всичко — от храна през електроника до жилища. Изпитах неприятно чувство на дежавю, спомняйки си за времето, когато двамата с Джун се бяхме озовали в колониите, но когато лейтенантите погледнаха към мен, аз просто свих рамене и сведох очи. Вървахме по коридорите и изкачихме два реда стълбища, преди най-сетне да ме въведат в просторно помещение. За миг останах на мястото си, несигурен какво да правя по-нататък. Помещението приличаше на някаква наблюдателна палуба с голям остъклен прозорец, през който се виждаше Лос Анджелис.

Един самотен мъж стоеше до прозореца, а градските светени очертаваха черния му силует. Той ми махна.

— Ах, най-сетне пристигна! — възкликна той.

Мигновено разпознах любезния, убедителен глас на канцлера.

Той въобще не изглаждаше така, както си го бях представял: беше нисък и дребен, направо хилав, челото му се беше оголило, косата побеляла, гласът му бе твърде мъжествен за това тяло. Раменете му бяха леко прегърбени, а кожата му изглеждаше тънка и прозрачна в някои области, сякаш бе направена от хартия и можеше да се смачка, ако я докоснеш. Не можах да прикрия изненадата си. Това беше човекът, който управляваше корпорации като „ДесКон“, който заплашваше и тиранизираше цяла нация, и преговаряше с манипулативна прецизност? Ако трябваше да съм честен — не

отговаряше на очакванията ми. Почти бях решил, че не го бива за нищо, преди да огледам добре очите му.

И точно в тях разпознах канцлера, с когото бях разговарял преди това. Очите му ме преценяваха, анализираха и предугаждаха по начин, който ме смразяваше до мозъка на костите. В тях имаше нещо крайно нередно.

И тогава осъзнах какво. Очите му бяха механични.

— Е, недей така да стоиш там — рече той. — Ела насам. Наслади се на гледката заедно с мен, синко. Ето оттук искаме да отпратиш обръщението си. Прекрасна перспектива, нали?

Отговорът „Гледката вероятно ще е по-хубава без всичките въздушни кораби на колониите, застанали на пътя й“, беше на върха на езика ми, но го преглътнах с известно усилие и направих, както ми нареди. Усмихна се, когато се спрях до него, а аз се постарях да не поглеждам към изкуствените му очи.

— Я се виж само: толкова млад и с такова свежо лице. — Той ме тупна по гърба. — Постъпи правилно, като дойде тук, нали знаеш. — Той отново погледна към Лос Анджелис. — Виждаш ли всичко това? Какъв е смисълът да останеш верен на него? Сега ти си гражданин на колониите и вече няма да ти се налага да се съобразяваш с покварените закони на републиката. Ще се отнасяме с теб и брат ти толкова добре, че скоро ще се питаш защо въобще си се колебал да се присъединиш към нас.

С периферното си зрение взех под внимание възможните пътища за бягство.

— Какво ще стане с хората от републиката?

Канцлерът докосна замислено устни.

— Сенаторите, за съжаление, няма да са особено щастливи, а що се касае до самия Електор... е, може да има само един истински владетел на една страна и аз вече съм тук. — Той ми хвърли усмивка, която бе на границата на доброжелателното и в пълен контраст с думите, които в действителност изрече. — Ние с него си приличаме много повече, отколкото си мислиш. Ние не сме жестоки. Просто сме практични. А и знаеш колко сложно може да се окаже да се разправяш с предатели.

Побиха ме тръпки по гърба.

— А кандидатите за принцепс? — повторих. — Ами патриотите? Това беше част от сделката, нали помните?

Канцлерът кимна.

— Разбира се, че си спомням. Дей, има някои обстоятелства за хората и обществото, които ще научиш, когато станеш по-голям. Понякога просто трябва да вършиш нещата по трудния начин. Сега, преди да си изпаднал в паника, искам да знаеш, че госпожица Ипарис няма да бъде наранена. Вече имаме планове да я помилваме заради теб, като се вземе предвид, че ще ни помогнеш. Част от сделката, точно както каза, а аз не се отмятам от думите си. Останалите кандидат-принцепси ще бъдат екзекутирани заедно с Електора.

Екзекутирани. Толкова лесно, просто така. При спомена за проваленото покушение над Андън усетих гадене. Този път той можеше и да няма такъв късмет.

— Достатъчно е, че ще пощадите Джун — успях да изрека зададено — и че няма да нараните патриотите или брат ми. Но все още не сте отговорили на първия ми въпрос. Какво ще се случи с народа на републиката?

Канцлерът ме погледна и се доближи към мен.

— Кажи ми, Дей, смяташ ли, че масите имат правото да вземат решения от името на цяла една нация?

Обърнах се, за да погледна града. От тук до долу, където бяха Военноморските бази, падането щеше да трае дълго — трябваме да намеря начин да намаля скоростта.

— Законите, които влияят върху цяла една нация, също така засягат и всеки един отделен индивид, нали? — отвърнах, като се опитах да го предизвикам. Надявах се, че звукозаписното устройство улавяше всичко това. — Така че е нормално хората да имат право да допринесат за тези решения.

Канцлерът кимна.

— Честен отговор. Но честността не дава власт на нациите, нали така, Дей? Чел съм истории за народи, където всеки човек получава равен старт в живота, където всички допринасят за по-голямото благо и никой не е по-богат или по-беден от останалите. Мислиш ли, че тази система е ефикасна? — Той поклати глава. — Не и сред хората, Дей. Това е нещо, което ще научиш, когато пораснеш. По природа хората са безчестни, нелоялни и интриганти. Трябва да бъдеш внимателен с тях

— трябва да намериш начин да ги накараш да смятат, че се грижиш за всяка една тяхна прищявка. Масите не могат да функционират самостоятелно. Те се нуждаят от помощ. Не знаят какво е добро за тях. А що се касае до въпроса: какво ще се случи с хората на републиката? Добре, Дей, ще ти кажа. Всички като цяло ще се изпълнят с вълнение при възможността да бъдат интегрирани в нашата система. Те ще научат всичко, което трябва да знаят, и ние ще се уверим, че всички ще бъдат полезни. Ще бъде като една добре смазана машина.

— Всичко, което трябва да знаят?

— Да. — Той прибра ръце зад гърба си и вдигна брадичка. — Наистина ли вярваш, че хората могат да вземат сами всички свои решения? Какъв зловещ свят. Хората невинаги знаят какво наистина искат. Трябва да знаеш това по-добре от всеки, Дей, с твоя неотдавнашен призив в подкрепа на Електора и с обръщението, което ще ни посветиш днес. — Той наклони леко глава, докато говореше. — Правиш това, което е необходимо.

*Правиш това, което е необходимо.* Остатъци от философията на бившия Електор на републиката — остатъци от нещо, което без значение в коя страна се намирах, сякаш никога не се променяше. Външно изразих съгласието си, като кимнах, но отвътре усетих внезапно колебание дали да изпълня плана си.

*Той те провокира* — напомних си, изцяло погълнат от борбата. — *Ти не си като канцлера. Ти се бориш за народа.*

*Бориш се за нещо истинско. Нали?*

Трябваше да се махна оттук, преди канцлерът да влезе още по-навътре в съзнанието ми. Стегнах мускули и се приготвих за обръщението. Огледах залата с периферното си зрение.

— Е — рекох сковано аз, — хайде да приключваме с това.

— Повече ентусиазъм, момчето ми — отвърна канцлерът и с подигравателно неодобрение изцъка с език, след което ми хвърли сериозен поглед. — Дълбоко се надяваме да убедиш хората в позицията си.

Кимнах. Пристъпих напред към прозореца и оставих двама войници да свържат микрофона ми, за да се осъществи излъчването от въздушния кораб. Прозрачна, жива видеовръзка, на която се виждах аз, внезапно се появи върху стъклото. Тръпки преминаха по цялото ми тяло. Навсякъде гъмжеше от войници на колониите — ако случайно не

изпълнех обещанието си, те се бяха погрижили да осъдя себе си и най-вероятно всички мои любими хора на смърт. Това беше моментът. Нямахте връщане назад.

— Граждани на републиката — започнах. — Днес съм застанал тук заедно с канцлера на колониите на борда на неговия въздушен кораб. Имам съобщение за всички вас. — Гласът ми звучеше дрезгаво и ми се наложи да се прокашлям, преди да продължа. Когато раздвижих пръстите на краката си, усетих издутините от двата мънички експлозива на дъното на подметките на ботушите си, готови за следващия ми ход. Адски се надявах, че надписите, които Паскао, другите патриоти и аз бяхме оставили из града, са свършили своята работа и че хората са подготвени.

— Заедно сме преминали през много трудности — продължих. — Но малко са нещата, които са били по-трудно поносими от последните няколко месеца в републиката. Повярвайте ми, знам го. Да се приспособим към новия Електор, да видим как промените започват... и както досега вие всички сте научили, аз самият също не се справям особено добре. — Сякаш в отговор, главоболието ми запулсира. Извън въздушния кораб гласът ми отекваше из града посредством видеовръзката, чието излъчване се осъществяваше от дузина цепелини на колониите и стотици джъмботрони из Лос Анджелис. Поех си дълбоко въздух, сякаш това можеше да е последният път, когато се обръщам към народа. — Ние вероятно никога няма да имаме възможност да се срещнем. Но аз ви познавам. Вие ме научихте на всичките добри неща в живота ми и това е причината да се боря за семейството си през всичките тези години. Желая всичко най-добро на вашите близки и дано те не страдат като мен. — Тук направих пауза. Очите ми се насочиха към канцлера, а той ми кимна веднъж, окуражавайки ме да продължа. Сърцето ми блъскаше толкова силно, че едва чувах гласа си.

— Колониите имат какво да ви предложат — казах, а гласът ми стана по-силен. — Корабите им вече са в нашето небе. Не след дълго ще видите знамената им да се издигат над училищата на децата ви и вашите собствени домове. Граждани на републиката, имам едно последно послание за вас, преди да си кажем сбогом.

Моментът настъпи. Краката ми се стегнаха, а ходилата ми се преместиха съвсем леко. Канцлерът наблюдаваше.

— Републиката е съсипана и слаба. — Присвих очи. — Но тя все още е вашата страна. Борете се за нея. Това е вашият дом, а не техният.

В същия миг, когато видях разгневеното изражение на канцлера, подскочих от мястото си и изритах стъклото с всичка сила. Войниците на колониите се втурнаха към мен. Ботушите ми се забиха в прозореца — от експлозивите, прикрепени към подметките ми, се чу кратко изпукване, а краката ми се разтресоха. Стъклото се пръсна.

Излетях във въздуха и се понесох в празното пространство. Вдигнах рязко ръце нагоре и сграбчих горния край на счупения прозорец. Покрай мен изсвистя куршум. Отвътре канцлерът нададе гневни викове. Предположих, че в крайна сметка, след всичко това, те едва ли щяха да искат да ме хванат жив. Адреналинът ме заля като гореща вълна.

Оттласнах се нагоре и навън в нощния въздух. Нямах време за губене. За малко шапката ми щеше да бъде отвяна — останах да вися на прозореца за секунда и се опитах да я наместя по-плътно върху главата си. Последното нещо, от което се нуждаех сега, бе косата ми да се развее като сигнален флаг и да бъде забелязана от някого на земята. Погледнах нагоре и прецених разстоянието до следващия прозорец. След това скочих. Ръцете ми сграбчиха долния край на рамката и с голямо усилие успях да се изтегля нагоре. Изпъшках от усилието. Никога нямаше да имам подобен проблем преди година.

Когато се придвижих до четвъртия прозорец, чух как нещо изгърмя приглушено. След това последва първата експлозия.

Трус разтърси из основи целия кораб, хватът на ръцете ми почти се изплъзна и когато погледнах надолу, видях как една оранжево-сива топка експлодира от мястото, където въздушният кораб се бе приземил върху пирамидалния док. Патриотите бяха направили своя ход. Последва втора експлозия — този път щепелинът леко изскърца и се наклони на изток. Стиснах зъби и увеличих скоростта. Единият ми крак се хлъзна по рамката на прозореца и в същия миг внезапно задуха вятър — почти загубих равновесие. За секунда кракът ми увисна опасно.

— Хайде — скастрих се аз. — На това ли му викаш изкачване? — След което разпънах с всички сили нагоре едната си ръка, за да успея да се хвана за следващия прозорец, преди краката ми да поддадат напълно. Усилието отключи притъпен изблик на болка в тила

ми. Потреперих. Не, не сега. По всяко друго време, но не и сега. Но беше безполезно. Усетих как главоболието започваше. Ако то ме връхлетеше точно сега, щях да изпитвам толкова силна болка, че със сигурност щях да намеря смъртта си. Отчаяно започнах да се катеря по-бързо. Краката ми отново се подхлъзнаха при най-горния прозорец. Успях да се хвана в последната секунда, след което сграбчих ръба на най-горната палуба, а главоболието ми експлодира с пълна сила.

Заслепяваща, изгаряща болка. Висях там, борейки се отчаяно за живота си, съпротивлявах се на болката, която заплашваше да ме повлече. Още две експлозии последваха първите в кратка последователност и сега въздушният кораб стенеше и скърцаше. Опита се да излети, издигайки се над базата, но успя само да потрепери. Ако канцлерът се докопаше до мен сега, щеше лично да ме убие. Някъде в далечината чух звука от сирена — войниците на най-горната палуба сигурно вече бяха разбрали, че съм се запътил към тях и ме очакваха.

Дишането ми беше учестено.

*Отвори очи — заповядах си аз. — Трябва да ги отвориш.*

През замъгления воал от сълзи зърнах част от най-горната палуба и тичащи войници. Техните викове кънтяха навсякъде. За миг отново загубих представа къде съм, какво правех и каква беше мисията ми. От неизвестността стомахът ми се сви и едвам се сдържах да не повърна.

*Мисли, Дей. И преди си изпадал в неприятни ситуации.*

Съзнанието ми беше замъглено. Какво исках да направя тук, горе? Най-сетне успях да избистря ума си — трябваше да намеря начин да се спусна до основата на кораба. Тогава си спомних за хлъзгавите метални вериги, които служеха за преграда и опасваха края на палубата, както и за първоначалния си план — очите ми се стрелнаха към най-близкия синджир. С огромно усилие се протегнах и се опитах да го сграбча. Първият опит беше неуспешен. Сега войниците ме видяха и няколко от тях се затичаха към мен. Стиснах зъби и опитах отново.

Този път стигнах веригата. Сграбчих я с две ръце и я издърпах надолу. Тя се откъсна от куките, за които бе закачена. Метнах се отстрани на кораба и се спуснах надолу. Адски се надявах веригата да издържи на теглото ми. Чух серия от изпуквания, когато синджирът се освободи от куките, които го държаха от двете страни, и аз полетях надолу със стремглава скорост. Имаше опасност да отпусна хватката



си заради болката в главата. Стисках колкото мога по-здраво с последните си останали капки сила. Косата ми се развя във въздуха и аз осъзнах, че шапката ми е хвъркнала. Падах — надолу, надолу и все по-надолу. Светът свистеше покрай мен със скоростта на, светлината. Нахлулият вятър бавно прочисти главата ми.

Внезапно, когато стигнах долния край на кораба, едната част от веригата се изплъзна. Изкарах си въздуха, когато изхвърчах настрана. Успях да сграбча с две ръце оставащия край от веригата и да я стисна здраво, докато се олюлявах в долния край на кораба. Пирамидалната база беше достатъчно близо под краката ми, за да мога да скоча, но се спусках твърде бързо. Залюлях се, за да се приближа към корпуса на кораба, след което забих токовете на ботушите си в стоманата. Чу се силен и продължителен стържещ звук. Ботушите ми най-сетне намериха опора — от усилието се завъртях и се усуках. Положих усилия да спра да се люлея. Преди обаче да успея, веригата най-накрая се скъса и аз рухнах върху основата на пирамидалната база.

От удара изкарах въздуха си. Няколко секунди се плъзгах по гладките наклонени стени и накрая ботушите ми се запънаха върху повърхността и аз се спрях, бях насинен и куцуках, убеден, че войниците ще ме надупчат с куршуми, докато лежа безпомощен върху пирамидата. Досега Паскао и останалите трябваше да са узнали, че съм направил своя ход и щяха да активират бомбите във всичките военноморски бази. Исках да се махна от това нещо, преди да бъде изпечен. Тази мисъл изпълни съзнанието ми и ми даде сила да се надигна. Спуснах се по стената колкото можех по-бързо — под мен вече виждах как бойниците на колониите се бяха втурнали, за да ме спрат. Прониза ме чувство на безнадеждност. Нямах абсолютно никакъв проклет начин да мина през тях навреме. Все пак продължавах напред. Трябваше да се отдалеча от мястото на експлозията.

Бях на няколко дузина метра от основата. Войниците се катереха нагоре, за да ме заловят. Стегнах се, приклеках и бързо се преместих встрани върху наклонената база. Нямах да успея.

В мига, в който това мина през ума ми, финалните експлозии избухнаха изпод въздушния кораб.

Мощен рев над мен разтърси земята и когато хвърлих поглед назад, видях огромно огнено кълбо да се надига от мястото, където

беше приземен цепелинът в най-горната част на летищната площадка. По цялото продължение на военноморската база избухнаха оранжеви пламъци от всеки един от пирамидалните докове. Бяха избухнали едновременно. Резултатът беше абсолютно зашеметяващ. Бързо хвърлих поглед към войниците, които ме преследваха — бяха спрели, шокирани от случващото се. Още една оглушителна огнена експлозия изригна над нас и трусът събори всички на земята. Направих усилие да се закрепя върху наклонената стена. *Движи се, движи се, движи се!* На последните няколко метра от стената на базата залитнах надолу и паднах по колене на земята. Светът се завъртя. Чувах единствено виковете на войниците и рева от адските огньовете, осветяващи военноморските бази.

Нечии ръце ме сграбчиха. Опитах се да се съпротивлявам, но не ми беше останала сила. Внезапно ръцете ме пуснаха и до себе си чух един познат глас. Обърнах се изненадано. Кой беше това? *Паскао. Името му е Паскао.*

Светлосивите му очи се присвиха — той ме хвана за ръката и ме накара да се затичам.

— Радвам се да те видя жив. Да вземем мерки това да остане така.

## ДЖУН

От „Банк Тауър“, в центъра на Ел Ей, можех да видя гигантските кълба от оранжеви пламъци, които осветяваха военноморските бази по продължението на брега. Взривовете бяха огромни, озаряваха далечния край на небето с ослепителна светлина и отекваха във въздуха, а мощта им разклащаше стъклата на прозорците на кулата, от която наблюдавах случващото се. Персоналът на болницата кръжеше около мен сред настъпилата суматоха. Лабораторните екипи подготвяха Идън и Тес за евакуация.

Получих обаждане от Паскао.

— Дей е с мен — извика той. — Чакай ни отпред.

Коленете ми омекнаха от облекчение. Той е жив. Оцелял е. Надникнах в стаята на Тес, където тя беше настанена в инвалидна количка, и вдигнах палци нагоре. Тес се разведри, въпреки омаломощението си. Извън кулата видях как сянката, която бе погълнала нашата сграда, се раздвижи — цепелинът на колониите, кръжащ над нас, се отдалечаваше, за да се включи в битката. Сякаш нашите експлозии бяха разбунили гнездо на оси — дузина изтребители на колониите излетяха от палубата му, както и от палубите на далечните, повредени въздушни кораби и бързо сформираха ескадрили в небето. Те бяха посрещнати от изтребителите на републиката.

*Побързай, Антарктида. Моля те.*

Изстрелях се от лабораторията и слязох по стълбите към фоайето на „Банк Тауър“. Хаосът беше навсякъде. Войници на републиката бързо минаха покрай мен, като размазани петна от снимка, докато други се събраха пред входната врата, за да попречат на някой друг да влезе.

— Влизането в болницата е забранено! — извика един от тях. — Изведете ранените от другата страна на улицата — евакуираме се!

Екраните, наредени в коридора, показваха сцени на сблъсъци по улиците между републикански войници и войски на колониите... и за моя изненада граждани на републиката, хванали всевъзможни оръжия,

се присъединяваха, за да отблъснат колониите. По пътищата горяха пожари. В дъното на всеки екран с получерни, заплашителни букви вървеше текстът:

ВСИЧКИ ВОЙНИЦИ НА РЕПУБЛИКАТА ДА  
ПРЕКРАТЯТ КАПИТУЛАЦИЯТА. ВСИЧКИ ВОЙНИЦИ  
НА РЕПУБЛИКАТА ДА ПРЕКРАТЯТ КАПИТУЛАЦИЯТА.

Присвих се уплашено при вида на тази сцена, макар че ние бяхме планирали точно това.

Отвън шумът от битката беше проглушителен. Изтребители преминаваха над нас с рев, докато други кръжаха точно над „Банк Тауър“, подготвяйки се да защитават най-високата сграда в Ел Ей, ако — когато — колониите се опитаха да я атакуват. Видях подобни формации над важни сгради в центъра.

— Хайде, Дей — измърморих и огледах близките улици за следи от неговата светла коса или от бледите очи на Паскао.

Дълбок трус разтърси земята. Още една топка от оранжеви пламъци експлодира зад няколко реда сгради, след което два изтребителя на колониите преминаха с бръмчене, следвани плътно от самолет на републиката. Звукът беше толкова силен, че притиснах ръце до ушите си, докато те не изчезнаха.

— Джун? — Гласът на Паскао дойде през слушалката, но аз едва го чувах. — Почти пристигнахме. Къде си?

— Пред „Банк Тауър“ — провикнах се, надвиквайки шума.

— Трябва да се евакуираме — веднага отговори той. — Получавам информация от хакерите ни — колониите възнамеряват да атакуват сграда в рамките на час...

Точно на място един изтребител на колониите изсвистя над мен и миг по-късно огромна експлозия избухна в най-горната част на „Банк Тауър“. Войниците около мен крещяха предупреждения за падащи стъкла от най-високите етажи. Скочих назад към безопасния вход на сградата. Отломки заваляха като при гръмотевична буря, смачквайки джипове и пръскайки се на милиони парчета.

— Джун? — Гласът на Паскао, вече съвсем ясно разтревожен, отново се обади. — Джун... добре ли си?

— Добре съм! — извиках. — Ще помогна за евакуацията, веднага щом ви видя. Доскоро! — След това прекъснах връзката.

Три минути по-късно най-сетне забелязах Дей и Паскао да се придвижват, олюлявайки се към „Банк Тауър“ в обратна посока на вълната от граждани, която бягаше от района, и войниците, които се бяха втурнали, за да защитават улиците. Препъваха се в отломките. Излязох от входа и се втурнах към Дей, който се беше облегал с цялата си тежест върху здравето рамо на Паскао.

— Ранен ли е някой от вас? — попитах.

— Аз съм добре — отвърна Паскао и кимна към Дей. — Не съм сигурен за този тук. Мисля, че по-скоро е крайно изтощен.

Преметнах другата ръка на Дей през рамото си. Двамата с Паскао го вкарахме във фойето на една сграда на няколко пресечки от „Банк Тауър“, където все още имахме пряка видимост към кулата и потъналия в хаос и отломки площад, разположен между двете здания. Вътре в болницата редици от ранени войници вече биваха извеждани, а медици обезумяло тичаха между тях.

— Оправяме кулата — обясних, докато внимателно помагах на Дей да седне на земята. Той направи гримаса от болка, макар че не можех да открия никакви видими рани по него. — Не се притеснявай — уверих го аз, когато той погледна разтревожено към мен. — В момента евакуират Идън и Тес.

— И ти трябва да сториш същото — добави той. — Битката едва започна.

— Ако ти кажа да спреш да се притесняваш, ще го направиш ли? Отговорът ми го накара да се усмихне кисело.

— Ще ни дойдат ли на помощ войници от Антарктида? — попита Дей. — Каза ли на Андън за лекарството...

— Успокой се — прекъснах го аз, след което се изправих и сложих ръка върху рамото на Паскао. — Наглеждай го. Връщам се в кулата, за да помогна с евакуацията. Ще им кажа да доведат брат му тук.

Паскао кимна бързо, а аз хвърлих един последен поглед към Дей, преди да изтичам навън.

Поток от хора излизаше от кулата, войници на републиката вървяха от двете им страни. Някои се придвижваха с патерици или инвалидни колички, докато други бяха в медицински носилки, бутани

от екип медици. Републиканските войници им крещяха заповеди, оръжията им бяха в готовност, телата — напрегнати. Минах бързо покрай тях, насочих се към входа, след което си проправих път навътре към стълбите. Взимах по две стъпала наведнъж, докато най-накрая стигнах до етажа, където бе разположена лабораторията — там вратата беше подпряна, за да седи отворена, и една сестра насочваше хората към асансьора.

Отидох до нея и я хванах за ръката. Тя се сепна и се обърна да ме погледне.

— Госпожице кандидат-принцепс — успя да избърбори тя и бързо се поклони. — Какво правите...

— Идън Батаар Уинг — задъхано обясних. — Готов ли е вече за тръгване?

— Братът на Дей? — отвърна тя. — Да... да, той е в стаята си. Подготвяме се, за да можем спокойно да го преместим. Все още се налага да остане в инвалидна количка, но...

— А Тес? Момичето, което беше под карантина?

— Тя вече е на път към партера...

Не изчаках сестрата да довърши и се втурнах към главната лабораторна зала, а след това по коридора. В самия му край видях как двама лекари извеждаха Идън с количката. Той сякаш беше в безсъзнание, отпуснал се върху малка възглавница, поставена между главата и облегалката на стола, а челото му беше подгизнало от пот.

Дадох инструкции на лекарите къде да го отведат, докато бързо се придвижвахме към асансьора.

— Там ще видите Дей. Нека остане с брат си.

Още една експлозия разтресе сградата и половината от нас се озоваха на колене. Някои от медиците изкрещяха. Дъжд от прах се изсипа от тавана и насълзи очите ми — разкопчах куртката си, свалих я и я метнах върху Идън, за да го предпазя.

— Няма да ползваме асансьора — казах задъхано и се отправих към стълбите. — Можем ли да го пренесем до долу?

Една от сестрите внимателно вдигна Идън и го притисна здраво. Спуснахме се бързо по стълбите, докато върху нас продължаваше да се сипе прах, а отвън се чуваха приглушени звуци от виковете, изстрели и експлозии.

Втурнахме се навън в настъпващата нощ, осветена изцяло от огъня на битката. Все още нямаше обаждане от Андън. Очите ми огледаха покривите, когато спряхме под козирката на входа, а останалите евакуирани се стичаха около нас и между охраната. Един от пазачите ме разпозна, веднага се приближи и бързо ми отдаде чест, преди да проговори.

— Госпожице кандидат-принцепс — извика той. — Отидете в близкото убежище колкото се може по-скоро — ще изпратим джип, който ще ви отведе при Електора.

Веднага поклатих глава.

— Не. Оставам тук.

Една искра от покрива ме накара да погледна нагоре и мигновено всички се присвихме, когато куршумът се заби в навеса пред главния вход. По покривите имаше стрелци на колониите. Няколко републикански войника насочиха оръжия и откриха огън. Пазачът, който се беше обърнал към мен, сложи ръка на рамото ми.

— Тогава минавайте — извика той и започна да ни маха обезумяло.

Сестрата, която държеше Идън, направи няколко крачки напред, очите ѝ все още гледаха ужасено към покривите. Вдигнах ръка, за да я спра.

— Още не — казах. — Останете тук за момент.

Не бяха изминали и две секунди, след като думите излязоха от устата ми, когато видях как куршум уцели един от евакуираните — пръсна кръв и мигновено хората около него се разбягаха, писъци отекнаха във въздуха. Сърцето ми блъскаше, докато отново оглеждах покривите. Един от войниците на републиката най-сетне успя да уцели стрелеца и видях как облеченият в униформа на колониите войник падна от върха на съседната сграда. Извърнах очи, преди тялото да тупне на земята, но все пак почувствах силно усещане за непреодолимо гадене. Как да измъкнем Идън на безопасно място?

— Останете тук — заповядах на сестрата, която държеше Идън. След това избрах четирима от войниците. — Прикривайте ме. Отивам там горе. — Направих знак на един от пазачите да ми даде пистолета, закачен на колана му, и той без никакво колебание изпълни молбата ми.

Пробих си път сред тълпите и се отправих към сградите. Опитах се да подражавам на фината елегантност на Дей и Паскао сред тази градска джунгла. Докато хаотичната евакуация продължаваше и войниците от двете страни се бяха изправили лице в лице, аз бързо се слях в сенките на тясна, разположена наблизко, алея и започнах да се изкачвам по стената на сградата. Бях дребна, облечена в черни дрехи и сама. Те нямаше да очакват да поема нагоре. През ума ми минаваха всички уроци за прецизна стрелба. Ако успеех да отвлека вниманието им, това щеше да даде много по-голяма възможност на евакуираните да се измъкнат благополучно. В мига, в който си помислих това, още един изстребител на колониите премина с мощен рев над главата ми и огромно кълбо от огненочервени пламъци избухна от „Банк Тауър“. Републикански самолет го преследваше плътно и стреляше по него в движение — видях как той успя да уцели изстребителя на колониите и да възпламени един от двигателите му, при което вражеският летателен съд се килна стремглаво на една страна, оставяйки след себе си черна струя дим. Последва оглушителен тътен — навярно се бе разбил няколко пресечки по-долу. Отново погледнах нагоре към горящата кула. Нямахме много време. Тази сграда щеше да рухне. Стиснах зъби и се заизкачвах нагоре колкото можех по-бързо. За съжаление не бях чак толкова добър паркур колкото Дей и Паскао.

Най-сетне стигнах до ръба на най-горния етаж. Оттук имах добра гледка към бойната зона под мен. „Банк Тауър“ беше под обсада както в небето, така и на земята, където стотици републикански войници отблъскваха непрекъснатата вълна от вражески войски по улиците. Пациенти и медици все още се стичаха от кулата надолу по улицата към временното убежище заедно с държавни служители от по-високите етажи, като много от тях бяха покрити в бял прах и кръв. Надникнах през перваза на най-горния етаж.

Тук нямаше стрелци. Издърпах се на покрива, като внимавах да остана в сенките. Ръката ми стискаше толкова силно пистолета, че едва усещах пръстите си. Оглеждах покривите в опасната зона, която водеше към убежището, докато най-накрая забелязах няколко войници на колониите, които бяха приклекли по върховете на съседните сгради и се целеха във войските, застанали най-отпред и ръководещи евакуацията. Безшумно се отправих към тях.



Свалих първия бързо, като се прицелих в гърба му, докато надничах над перваза на сградата. Имах чувството, че сякаш Метиъс насочва пистолета ми, уверявайки се, че съм го уцелила някъде, където няма да е смъртоносно. Когато той рухна с приглушен писък, който се изгуби сред целия хаос, аз се втурнах и грабнах оръжието му и го изхвърлих от покрива. Ударих войника в лицето достатъчно силно, за да го пратя в безсъзнание. Очите ми се спряха върху следващия враг. Притиснах ръка до слушалката си и включих микрофона.

— Кажете на медицинската сестра да продължи да чака — изсъсках бързо на пазача при кулата. — Ще дам сигнал, когато...

Не получих възможност да довърша изречението си. Експлозия ме повали на покрива. Когато отворих очи и погледнах надолу, цялата улица беше покрита с пепел и прах. Прахови бомби? През воала от пушек и мръсотия евакуираните тичаха панически към убежището, като разкъсваха редиците от републикански войници, които вървяха от двете им страни, и не обръщаха никакво внимание на виковете им. Стрелците на колониите имаха визьори. Сигурно можеха да виждат през всичкия този дим. Стреляха към тълпите и ги разпръсваха във всички посоки. Погледнах обезумяла към кулата. Къде беше Идън? Бързо се насочих към следваща си мишена и я обезвредих по същия начин. Още един неутрализиран стрелец. Прицелих се в третата си мишена, след което изругах, когато осъзнах, че патроните в пистолета ми бяха свършили.

Точно когато щях да се спусна надолу, нещо ярко проблесна от един от покривите. Замръзнах на място.

Недалеч от мен на една по-висока сграда командир Джеймсън беше приклепнала на покрива. Побиха ме тръпки от глава до пети, когато видях оръжието в ръцете ѝ. Не. Не.

Тя сваляше републиканските войници — по един с всеки куршум. Сърцето ми спря, когато командир Джеймсън забеляза нещо, което възбуди интереса ѝ. Тя се прицели към нова мишена на земята. Очите ми проследиха траекторията, към която бе насочено оръжието. И тогава видях едно момче със светлоруса коса, което си проправяше път сред потока от хора към „Банк Тауър“.

Беше се прицелила в Дей.

## ДЕЙ

Тес беше евакуирана първа — видях как отпуснатото ѝ тяло бе пренесено на ръце от една медицинска сестра, докато напускаха „Банк Тауър“. Поех я от ръцете на сестрата, веднага щом слязоха на приземното ниво, и я понесох заедно с потока от останалите евакуирани. Тя беше в полусъзнание, не усещаше присъствието ми, а главата ѝ бе отпусната на една страна. На половината път до убежището намалих темпото. По дяволите, бях толкова изтощен и изпитвах толкова силна болка.

Паскао пое Тес от ръцете ми. Вдигна я към гърдите си. От покривите летяха искри — следи от стрелбата, която се водеше горе.

— Връщай се към входа на кулата — извика ми Паскао, преди да се обърне. — Аз ще я отведа! — И преди да успея да споря, той тръгна.

Известно време ги наблюдавах как се придвижват, не желяех да извърна поглед, докато не бях сигурен, че Тес е преминала благополучно през площада. Когато стигнаха убежището, аз отново насочих вниманието си към кулата. Идън вече трябваше да е долу. Проточих врат и огледах тълпата за глава с руси къдрици. Дали Джун вече бе слязла? Не я виждах сред обзетите от паника маси, а отсъствието ѝ ме притесни.

Тогава избухна експлозия. Рухнах на земята.

Прах. Прахова бомба, успях да преценя, въпреки туптенето в главата ми. Първоначално не виждах нищо през всичкия този пушек — хаосът беше навсякъде, летяха искри и от време на време се чуваха приглушени изстрели. През плуващ бял прах видях неясните очертания на хора, които тичаха да намерят убежище зад републиканските барикади, краката им се движеха като на забавен кадър, а устите им бяха отворени в безмълвни викове.

Изтощено разтърсих глава. Усещах крайниците си, сякаш бяха нагазили в кал, а тилът ми пулсираше, заплашвайки да ме удави в болката. Опитах се да окажа съпротива, като примигвах, за да запазя

сетивата си нащрек. Отчаяно извиках името на Идън, но не можех да чуя дори собствения си глас. Но щом аз не можех, как щеше да го чуе той?

За миг тълпата се разреде.

И тогава го видях. Идън. Той бе в безсъзнание, носен на ръце от една изплашена медицинска сестра, която вървеше неуверено и слепешком през прахта, тръгнала в грешната посока — право към войските на колониите, наредени от лявата страна на площада, в посока противоположна на мястото, където се намираше убежището. Не спрях да помисля или да им извикам, не се поколебах и не изчаках безопасен интервал между огнестрелния огън. Просто се затичах към Идън.

## ДЖУН

Командир Джеймсън щеше да го застреля — посоката, в която се целеше, не оставяше никакво съмнение.

Дей спринтираше през прахта, която покриваше улицата. Дей, какво правиш? Спъна се, докато бягаше, и дори от покрива можех да преценя, че той изпитва затруднение да движи тялото си, всеки сантиметър от него крещеше от изтощение. Щеше да се пренатовари. Хвърлих поглед към посоката, накъдето се бе запътил, и потърсих какво бе привлякло вниманието му.

Идън. Естествено. Сестрата, която държеше брат му, се спъна и падна сред талазите от пушек, а когато се изправи, страхът я надви, защото тя просто побягна. Гняв се надигна в мен. Идън беше изоставен напълно беззащитен на улицата, мърдаше едва-едва, заслепен, откъснат от групата, кашляше неудържимо от дима.

Скочих на крака. Дей тичаше в противоположната посока на всички останали към зона, където скоро щеше да се превърне в открита мишена.

Ръцете ми се спуснаха към кръста... и тогава си спомних, че пистолетът ми нямаше патрони. Отново прекосих на бегом покрива в посока към последната ми мишена, чието оръжие не бях изхвърлила от покрива. Когато отново хвърлих поглед към командир Джеймсън, видях как тя се стегна и се прицели. Не. Не! Тя стреля.

Куршумът не улучи Дей с около тридесет сантиметра. Той се препъна, докато бягаше, за кратко вдигна инстинктивно ръка над главата си, но се съвзе и упорито продължи напред. Сърцето ми блъскаше бясно в гърдите.

По-бързо. Скочих от единия покрив на другия. Под мен видях Дей да приближава Идън. Той беше там, достигна го, спря се до малкото си братче и го предпази, като го обгърна с ръце. Прахта около тях ми пречеше да ги видя ясно, сякаш бяха призраци в избледнели цветове. Дишането ми беше учестено, когато се приближих до

падналия войник. Надявах се, че прахта пречи и на мерника на командир Джеймсън.

Стигнах до поваления войник. Сграбчих оръжието му. Беше останал един патрон.

Под мен Дей вдигна Идън, сложи ръка върху главата на брат си, за да го предпази, и олюлявайки се, се запъти обратно към убежището бързо, доколкото му позволяваше омаломощеното му тяло. Командир Джеймсън отново се прицели — извиках наум и се заставих да се движа по-бързо. Всичкият ми адреналин, всяка частица от вниманието и концентрацията ми сега бяха съсредоточени като стрела върху нея. Тя стреля. Този път куршумът пропусна двамата братя, но отскочи на по-малко от педя от Дей. Той дори не си направи труда да погледне нагоре. Просто притисна по-здраво Идън и с неуверени крачки продължи напред.

Най-сетне приближих покрива, където се намираше тя. Скочих към него и се приземих на плоската му бетонова повърхност. Оттук виждах едновременно покрива, на който се намирах, и улицата долу. На тридесет метра пред мен, отчасти скрита от комини и вентилационни шахти, беше приклеknала командир Джеймсън с гръб към мен, насочила вниманието си към улицата.

Тя отново стреля. Отдолу се чу дрезгав крясък от болка, а гласът ми бе познат твърде добре. Дъхът ми секна. Бързо погледнах към улицата и видях Дей, паднал на колене, изпуснал Идън за миг. Всички звуци около мен заглъхнаха.

Той беше прострелян.

Дей потрепери и отново стана. Взе Идън в ръцете си. Продължи напред, залитайки. Командир Джеймсън стреля още веднъж. Куршумът влезе в досег с тялото му. Вдигнах оръжието, което държах в ръцете си, и го насочих право към нея. Сега бях достатъчно близо, за да видя изпъкналите ивици на бронезилетката, очертаваща гърба ѝ. Ръцете ми трепереха. Имах перфектна позиция, директна позиция за изстрел право в главата на командир Джеймсън. Тя се подготвяше да стреля.

Прицелих се.

Сякаш светът внезапно се забави с милиони кадри в секунда, командир Джеймсън се обърна. Усети присъствието ми. Присви очи... и завъртя оръжието към мен, измествайки вниманието си от Дей. През

ума ми минаваха мисли със скоростта на светлината. Натиснах спусъка и изстрелях последния си куршум право към нея.

И не улучих.

Никога не ми се е случвало.

Нямах време да размишлявам върху това — командир Джеймсън беше насочила оръжието си към мен и когато куршумът ми изсвистя покрай лицето ѝ, видях как се усмихна и стреля. Хвърлих се на земята и се претърколих. Нещо проблесна на по-малко от сантиметър от ръката ми. Метнах се зад един комин и се притиснах колкото може поплътно до стената. Някъде зад мен се чу звук от тежки, приближаващи ботуши. Дишай. Дишай. Споменът за последния ни сблъсък се стрелна през ума ми. *Защо можеш да се изправя срещу всичко на този свят, с изключение на командир Джеймсън?*

— Покажи се, за да си поиграем, малка ми Ипарис — извика тя. Когато останах безмълвна, тя се изсмя. — Излез, за да видиш как кръвта на твоето хубаво момче изтича на улицата.

Тя знаеше точно как да ме прониже право в сърцето. Но аз стиснах зъби и пропъдих от главата си образа на кървящия и умиращ Дей. Нямах време за нейните глупости. Това, което трябваше да сторя, бе да я обезоръжа — при тази мисъл сведох очи към безполезното си оръжие. Беше време да си поиграем на преструвки.

Сега командир Джеймсън мълчеше. Чувах единствено тихото потропване от приближаващи се ботуши, равномерно пристъпващия към мен убиец на брат ми. Ръцете ми стиснаха оръжието.

Тя беше достатъчно близо. Затворих очи за миг, прошепнах си тихо пожелание за късмет и бързо изскочих иззад укритието си. Насочих оръжието си към командир Джеймсън, сякаш щях да стрелям. Тя направи това, на което се надявах — отмести се встрани, но този път бях готова и се хвърлих право към нея. Скочих и я ритнах в лицето с всичка сила. Главата ѝ отскочи назад. Тя вече не стискаше толкова здраво оръжието си и аз се възползвах от възможността да го изритам от ръцете ѝ. Командир Джеймсън се строполи на покрива с глух звук — оръжието ѝ излетя настрана и падна от покрива на покритите с дим улици под нас.

Не рискувах да прекъсна набраната инерция. Докато все още бе на земята, замагнах с лакът в опит да я нокаутирам. Първият ми удар попадна в целта, но вторият не успя. Командир Джеймсън сграбчи

лакътя ми, приклеци китката ми с другата си ръка като в скоба и я изви. Аз също се извих. Болката се разля по ръката ми, огъната в захвата на Джеймсън. Преди да успее да я счупи, аз пак се извъртях и стъпих върху нейната ръка с острия ток на ботуша си. Командир Джеймсън потрепна, но не ме пусна. Отново забих тока си този път по-силно.

Захватът ѝ едва-едва се разхлаби и най-сетне успях да се изплъзна.

Тя скочи на крака, а аз увеличих разстоянието помежду ни и се обърнах с лице към нея. Въртяхме се в кръг, дишахме тежко, все още чувствах силна болка в ръката си, а нейното лице бе обезобразено от тънка струйка кръв, която се спускаше от слепоочието ѝ. Вече знаех, че не мога да я победя в ръкопашна битка, в която се използват всички средства. Тя беше по-висока и по-силна, имаше на своя страна опита от дългогодишни тренировки, на което аз не можех да се противопоставя. Единствената ми надежда бе отново да я изненадам, да намеря начин да използвам собствената ѝ сила срещу нея. Докато продължавах да обикалям, като изчаквах и следях за удобен момент да нанеса удар, светът около нас притихна. Уповах се на целия си гняв, оставяйки го да замени страха и да ми даде сила.

Сега сме само ние двете. Винаги е било писано да стане така, това е моментът, който чакам, откакто всичко започна. Да се изправим една срещу друга, с голи ръце, в самия край.

Командир Джеймсън атакува първа. Скоростта ѝ ме ужаси. В един миг бе пред очите ми, а в следващия плътно до мен, с юмрук, полетял към лицето ми. Нямах време да се отдръпна. Успях единствено да вдигна рязко рамото си в последната секунда и юмрукът ѝ не успя да ме улучи директно в главата. Привидяха ми се звезди. Залитнах назад. Успях да избягна следващия ѝ удар — съвсем за малко.

Отдалечих се от нея, полагах усилия да избистря погледа си и да се изправя отново на крака. Когато отново замахна, аз скочих и я изритях в главата. Успях да ѝ нанеса удар, но тя беше твърде бърза, за да я уцеля фронтално. Отново се отдръпнах светкавично. Този път бавно заотстъпвах към края на покрива, изпитвах ужас да не я изпусна от взора си.

*Добре — напомних си. — Трябва да изглеждам колкото се може по-изплашена.*

Най-накрая петата на ботуша ми се допря в ръба на покрива. Погледнах надолу и след това отново към командир Джеймсън. Въпреки че леко залиташе, тя изглеждаше изпълнена с непоколебима решимост. Не ми бе трудно да симулирам страх в широко отворените си очи.

Тя пристъпи внимателно към мен като хищник. Не пророни и дума, но нямаше нужда — всичко, което бе искала да ми каже, вече беше изречено. Думите ѝ се лееха в главата ми като отрова.

*Малката ми Ипарис, колко много ми напомняш за самата мен, когато бях на твоите години. Прелестна. Някой ден ще научиш, че животът невинаги е такъв, какъвто ти се иска да бъде. И че има сили, които не можеш да контролираш — те ще те превърнат в това, което си. Твърде жалко, че твоето време свършва тук. Щеше да е забавно да видя в какво ще се превърнеш.*

Очите ѝ ме хипнотизираха. В този миг не можех да си представя по-лоша гледка.

Тя се спусна напред.

Имах само една възможност. Гмурнах се, хванах я за ръката и я преметнах право над главата си. От инерцията си тя излетя от ръба на покрива.

Но ръката ѝ остана вкопчена в моята. Тя ме издърпа и аз увиснах наполовина от ръба на покрива — лявото ми рамо излезе от ямката и изпука. Изкрещях. Токовете ми се забиха в ръба, опитвах се да се задържа и да не падна. Командир Джеймсън се прилепи до стената на сградата и се опита да намери опора за краката си. Ноктите ѝ се бяха впили толкова дълбоко в плътта ми, че усещах как кожата ми се разкъсва. От очите ми бликнаха сълзи. Под нас войниците на републиката продължаваха да отвеждат евакуираните, стреляха по враговете по покривите и крещяха заповеди по микрофоните си.

Извиках към тях с всичката ми останала сила.

— Застреляйте я! — изкрещях. — Застреляйте я!

Двама републикански войници вдигнаха бързо глави към мен. Разпознаха ме. Когато вдигнаха оръжията към нас, командир Джеймсън ме погледна в очите и се ухили.

— Знаех, че не можеш да го направиш сама.

Войниците откриха огън, тялото на командир Джеймсън се сгърчи, хватката ѝ внезапно се отпусна и тя падна на улицата като



ранена птичка. Извърнах очи, за да не ми се налага да гледам, но все още чувах противния звук, когато тялото ѝ се блъсна в паважа. Беше мъртва. Просто така. Нейните и моите думи продължаваха да кънтят в ушите ми.

*Застреляйте я. Застреляйте я.*

Думите на Метиъс внезапно изникнаха в ума ми. Малцина са хората, които въобще имат добро основание, за да убият.

Бързо избърсах сълзите от лицето си. Какво бях направила току-що? Нейната кръв бе по ръцете ми — търках здравата си ръка в дрехите, но не можех да я изчистя. Не знаех дали въобще някога ще имам тази възможност.

— Това е добро основание — не спирах да си шепна.

Може би тя се беше погубила сама, а аз само ѝ помогнах. Но дори тази мисъл звучеше неубедително.

Болката от изваденото ми рамо ме замая. Вдигнах дясната си ръка, стиснах ранената, изскърцах със зъби и силно я натиснах. Отново изкрещях. Костта оказа съпротива за миг — след това усетих как рамото ми отново се намести в ямката с пукане. Нови сълзи рукнаха по лицето ми. Ръцете ми трепереха неконтролируемо, ушите ми кънтяха и блокираха всички звуци около мен, с изключение на туптенето на сърцето ми.

Колко време беше изминало? Часове? Няколко секунди?

Пулсиращата светлина на логиката проникна в съзнанието ми, проправяйки си път през болката. Както винаги, тя ме спаси. *Дей се нуждае от помощта ти* — прошепна ми тя. — *Отиди при него.*

Огледах се за Дей. Той беше стигнал другия край на улицата и безопасните зони около убежището, където републиканските войници бяха разположили барикадите си... но докато се спусках към ръба на покрива, забелязах, че други хора издърпаха тялото на изгубилия съзнание Идън от брат му и го отнесоха на сигурно място. Неколцина продължиха да се въртят над Дей, докато той лежеше на земята, скривайки го мигновено от полезрението ми.

Спуснах се от сградата, колкото мога по-бързо, достигнах пожарен изход и се втурнах надолу по металните стълби. Страхът и адреналинът притъпиха болката от раните ми.

Моля те — молех се безмълвно. — Моля те, нека той да е добре.

Когато стигнах при него, вече се бе събрала тълпа. Чух как един човек в тълпата извика:

— Дръпнете се! Отстъпете назад, направете ни място! Кажете им да побързат!

Една буца в гърлото ми ме задави и ме остави без дъх. Ботушите ми тропаха тежко по земята в ритъм с ударите на сърцето ми. Разбутах хората и паднах на колене до Дей. Човекът, който викаше, бе Паскао. Той ме погледна обезумял.

— Остани при него — нареди ми той. — Отивам да извикам медиците.

Кимнах и Паскао хукна нанякъде.

Почти не забелязвах хората, струпани в кръг около нас. Гледах единствено и само Дей. Той целият трепереше, очите му бяха широко отворени от шока, косата му бе полепнала по лицето. Когато огледах по-подробно тялото му, забелязах две рани, от които по ризата му се стичаше черна кръв — едната беше в гърдите, а другата близо до бедрото. Чу се сподавен вик. Може би аз бях извикала. Като в сън се наведох над него и докоснах лицето му.

— Дей, аз съм. Джун. Тук съм.

Той ме погледна.

— Джун? — успя да изпъшка. Опита се да вдигне ръка към лицето ми, но трепереше толкова силно, че не успя. Протегнах се и сложих и двете си ръце върху лицето му. Очите му бяха пълни със сълзи. — Аз... мисля... че ме простреляха...

Двама от тълпата запушиха с ръце раните му и ги притиснаха толкова силно, че от устата му излезе болезнен стон. Опита се да погледне към тях, но нямаше сили да повдигне главата си.

— Медиците ще пристигнат всеки момент — заявих с категоричен тон и се наведох, за да притисна устни до бузата му. — Дръж се. Чуваш ли? Остани с мен. Не спирай да ме гледаш. Ще се справиш.

— Не... мисля — заекна Дей. Той примигна бързо и по бузите му се стекоха сълзи. Те намокриха върховете на пръстите ми. — Идън... в безопасност ли е...

— На сигурно място е — прошепнах. — Брат ти е жив и здрав, и съвсем скоро ще го видиш.

Дей се опита да отвърне, но не успя. Кожата му изглеждаше толкова бледа. *Моля те, недей.* Отказах да си позволя да мисля за най-лошото, но то бе надвиснало над нас като черна сянка. Усещах тежестта на смъртта, застанала зад гърба ми, слепите ѝ очи се бяха втренчили в душата на Дей, чакаше момента, за да угаси светлината му.

— Не искам... да си отида... — успя най-сетне да каже Дей. — Не искам... да оставя теб... Идън...

Накарах го да замълчи, като докоснах треперещите му устни със своите.

— Нищо лошо няма да се случи на Идън. Никога — отвърнах нежно, опитвайки се отчаяно да го задържа при себе си. — Съсредоточи се, Дей. Отиваш в болницата. Те ще се върнат за теб — вече остана съвсем малко.

*Вече остана съвсем малко.*

Дей просто ми се усмихна с изражение, което бе толкова тъжно, че успя да сломи моята вцепененост и аз се разплаках. Тези светли сини очи. Пред мен бе момчето, което бе превързало раните ми, докато обикаляхме из улиците на Езерния, което пазеше семейството си с всяка част от тялото си, което остана до мен въпреки всичко; момчето, създадено от светлина, смях и живот, от мъка, ярост и страст; момчето, чиято съдба бе преплетена с моята завинаги.

— Обичам те — прошепна той. — Ще останеш ли още малко?

Каза и нещо друго, но гласът му вече бе толкова тих, че не можах да го разбера. *Не. Не. Не го прави.* Дишането му стана по-учестено. Виждах, че той се бори да остане в съзнание, че с всяка изминала секунда очите му все по-трудно се задържаха върху мен. За миг Дей се опита да види нещо зад мен, но когато хвърлих поглед през рамо, там нямаше нищо друго, освен безкрайното небе. Отново го целунах и опрях главата си до неговата.

— Обичам те — шепнех отново и отново. — Не си отивай. — Затворих очи. Сълзите ми се ронеха по бузите му.

Докато седях приклепнала до него, усещах как животът му гаснеше бавно, бях погълната от мъка и гняв. Никога не съм била религиозна. Но точно тогава, когато видях медиците в далечината, забързани към нас, отправих отчаяна молитва към някаква по-висша сила. Не знаех точно към коя. Но се надявах, че някой, който и да е, ме

чува. Че ще вземе и двама ни в ръцете си и ще се смили над нас. Отправих тази молитва към небето с последната капчица сила, която ми бе останала.

*Нека той да живее.*

*Моля те, не го прибирай от този свят. Моля те, не му позволявай да умре в ръцете ми, не и след всичко, през което преминахме заедно, не и след като Ти взе при себе си толкова много други. Моля те, умолявам те, позволи му да живее. Готова съм да жертвам всичко, за да може това да се случи — готова съм да направя каквото поискаш. Може би ще се измееш на наивното ми обещание, но аз съм искрена и не ме интересува дали има смисъл, или изглежда невъзможно. Нека той да живее. Моля те. Няма да мога да го понеса за втори път.*

Отчаяно се огледах около нас, зрението ми бе замъглено от сълзи, всичко бе изцапано с кръв и пушек, светлина и пепел, чувах единствено викове, изстрели и омраза, бях толкова изморена от тази битка, толкова обезсърчена, ядосана и безпомощна.

*Кажми ми, че на света все още има добро. Кажми ми, че все още има надежда за всички нас.*

Сякаш под някакво подводно було усетих как някой сложи ръце върху раменете ми и ме дръпна настрана от Дей. Съпротивлявах се упорито. Болка прониза нараненото ми рамо. Медици приклегнаха над тялото му. Очите му вече бяха затворени и не виждах дали диша. Картини на трупа на Метиъс се върнаха в съзнанието ми. Когато медиците отново се опитаха да ме издърпат настрана от Дей, аз грубо ги разбутах и изкрещях. Изкрещях заради всичко, което се беше объркало. Заради разрухата в живота ни.

## ДЕЙ

Мислех, че Джун се е надвесила над мен, но се затруднявах да различа подробностите по лицето ѝ. Когато се напрегнах до краен предел, в ъгълчетата на зрителното ми поле се разля ослепителна белота. Болката, първоначално мъчителна, сега беше без значение. Спомените се появяваха и изчезваха — спомени за първите ми дни на улицата, която бях сам и изплашен, коляното ми кървеше, а стомахът ми бе празен; за малката Тес, а после за Джон, когато той първоначално научи, че все още съм жив, за дома на майка ми, за усмивката на баща ми, за Идън като бебе. Спомних си първия път, когато срещнах Джун на улицата. Предизвикателната ѝ стойка, пламенните ѝ очи. След това постепенно започнах да изпитвам трудност да си спомням каквото и да е.

Винаги съм знаел, на някакво подсъзнателно ниво, че няма да живея дълго. Просто не ми беше писано.

Нещо светло, което кръжеше зад раменете на Джун, привлече вниманието ми. Извъртях колкото мога глава, за да го видя. Първоначално приличаше на горящо кълбо от светлина. Когато продължих да се вирам обаче, осъзнах, че беше майка ми.

— Мамо — прошепнах. Изправих се и пристъпих към нея. Усещах краката си толкова леки.

Мама ми се усмихна. Тя изглеждаше млада, жизнена и непокътната, ръцете ѝ не бяха увити в бинтове, косата ѝ имаше цвят на зряло жито и сняг. Когато стигнах до нея, тя нежно улови лицето ми с гладките си длани, по които нямаше и следа от рани. Сърцето ми спря да тупти — изпълни се с топлина и светлина, и ми се прииска да остана там завинаги, потънал в този миг. Залитнах, докато се придвижвах. Мама ме хвана, преди да падна и коленичихме, отново заедно.

— Малкото ми изгубено момче — промълви тя.

Гласът ми прозвуча като омаломощен шепот.

— Толкова съжалявам. Толкова съжалявам.

— Тихо, бебчо.

Сведох глава, когато тя се наведе над мен. Целуна челото ми и аз отново бях дете, безпомощно и обнадеждено, изпълнено с любов. През замъглените, златисти очертания на ръката ѝ виждах бледото си, пречупено тяло да лежи на земята. Над мен бе приклекло момиче, ръцете му бяха върху лицето ми, дългата му черна коса праметната през рамото. То плачеше.

— Джон и татко... — започнах да питам.

Мама просто се усмихна. Очите ѝ бяха невероятно сини, сякаш в тях можех да видя целия свят — небето, облаците и всичко отвъд тях.

— Не се притеснявай — отвърна тя. — Те са добре и много те обичат.

Усетих непреодолима нужда да последвам майка си там, където отиваше.

— Липсвате ми — най-сетне ѝ казах. — Всеки ден изпитвам болка от липсата ви.

Мама прокара нежно ръка през косата ми по начина, по който го правеше, когато бях малък.

— Миличък, няма защо да ти е мъчно за нас. Ние никога не сме си тръгвали. — Тя вдигна ръка и кимна към улицата, покрай тълпите, които се бяха събрали около тялото ми. Сега екип от медици ме качваше на носилка. — Върни се при Идън. Той те чака.

— Зная — прошепнах. Проточих врат, за да видя дали няма да зърна брат си сред тълпата, но той не беше там.

Мама се изправи — ръцете ѝ пуснаха лицето ми и установих, че ми бе трудно да дишам. *Не. Моля те, не си тръгвай.* Протегнах ръка към нея, но някаква невидима бариера я спря. Светлината стана по-ярка.

— Къде отиваш? Мога ли да дойда с теб?

Мама се усмихна, но поклати глава.

— Ти все още си от другата страна на огледалния свят. Някой ден, когато си готов да преминеш в нашия край, аз отново ще дойда да те видя. Живей пълноценно, Даниел. Направи така, че тази последна стъпка да има значение.

## ДЖУН

През първите три седмици, в които Дей беше в болницата, аз останах при него. Едни и същи хора идваха и си отиваха. Тес, разбира се, която стоеше в чакалнята не по-малко от мен и чакаше Дей да се събуди от комата. Идън, който оставаше колкото му позволи Луси. Останалите патриоти — особено Паскао. Безкраен екип от лекари и медици, които започнах да различавам и разпознавам по име след първата седмица. И Андън, който се беше върнал от бойния фронт със своите собствени белези от рани. Орди хора продължаваха да лагеруват около болницата, но на Андън не му даваше сърце да им нареди да се разотидат, дори когато продължиха да окупираат района в продължение на седмици, а след това и месеци. Много от тях си бяха направили познатите алени кичури по косите. През по-голямата част от времето бяха тихи. Понякога скандираха. Вече бях свикнала с тяхното присъствие до такава степен, че то ми действаше успокоително. Те ми напомняха, че Дей все още е жив. Все още се бореше.

Войната между републиката и колониите поне засега бе приключила. От Антарктида най-накрая ни се притекоха на помощ, като доведоха със себе си своите страховити технологии и оръжия, с които респектираха Африка и колониите, заставяйки ги да спазват споразумението ни за временно примирие, а Андън и канцлерът се изправиха пред международния съд, който наложи съответни санкции на двете нации, и най-сетне, най-сетне беше започнал процесът по подписването на траен мирен договор. Пепелта от театъра на военните ни действия обаче още оставаше заедно с продължаващата враждебност. Знаех, че е необходимо време, за да се затворят раните. Не знаех колко дълго ще продължи това временно примирие, нито кога републиката и колониите ще се помирят истински. Може би никога нямаше да се случи. Но засега това беше достатъчно.

Едно от първите неща, които лекарите трябваше да направят с Дей, след като зашиха ужасяващите огнестрелни рани, бе да оперират

мозъка му. Травмата, която беше претърпял, означаваше, че няма да може да приеме пълния курс от необходими лекарства, които да го подготвят за операцията... но те я направиха въпреки това. Независимо дали беше готов или не към онзи момент, ако лекарите не я извършеха, той, така или иначе, щеше да умре. И все пак, това ме караше да стоя будна през нощта. Всъщност никой не знаеше дали той въобще щеше да се събуди и дали нямаше да бъде коренно различен човек, ако това се случеше.

Изминаха два месеца, а после и три.

Постепенно всички ние започнахме да чакаме новини от вкъщи. Тълпите пред болницата започнаха да намаляват.

*Пет месеца. Зимата отмина.*

В 07:28 часа един ранен пролетен четвъртък през март аз пристигнах в чакалнята на болницата за обичайната си визита. Както можеше да се предполага, в такъв ранен час бях единствената посетителка. Идън беше вкъщи с Луси, вземайки така нужната му порция сън. Той продължаваше да расте и ако Дей се събудеше и го видеше сега, знаех, че щеше да изкоментира как брат му е започнал да се издължава и да губи бебешките си бузи, правейки първоначални стъпки към пълнолетие.

Дори Тес не беше тук. Тя обикновено идваше преди обед, за да работи като помощник-медик на стаж при лекарите, и когато случех да я намеря през почивките ѝ, двете се сгушвахме и си говорехме тихо. Понякога тя дори ме размиваше.

— Той те обича, наистина е така — каза ми вчера Тес. — Ще продължи да те обича, дори това да го съсипе. Подхождате си. Предполагам, че това е някак мило. — Тя изрече тези думи със срамежлива, неохотна усмивка. По някакъв начин беше успяла да се върне към състоянието, в което първоначално я познавах, но беше някак по-опитна, беше пораснала на ръст и помъдряла.

Потупах я приятелски.

— Вие двамата сте свързани по начин, за който не мога и да мечтая — отвърнах. — Дори когато отношенията ви са най-обтегнати.

Тя се изчерви при тези думи и нямаше как да не разкрия душата си пред нея. Нежната и вярна Тес бе една от най-сладките гледки на



света.

— Само бъди добра с него — прошепна тя. — Обещавах ли? Поздравих медицинската сестра в чакалнята, след което седнах на обичайния си стол и се огледах. Беше толкова пусто тази сутрин. Установих, че ми липсва компанията на Тес. Опитах да се разсея с новинарските заглавия, които течаха по екрана.

**ПРЕЗИДЕНТЪТ НА АНТАРКТИДА ИКАРИ И ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ ДЕМОНСТРИРАХА  
ОДОБРЕНИЕ ЗА НОВИЯ МИРЕН ДОГОВОР МЕЖДУ РЕПУБЛИКАТА И КОЛОНИИТЕ**

**ЕЛЕКТОР ПРИМО ОБЯВИ НАЧАЛОТО НА НОВА СИСТЕМА ЗА ОЦЕНКА, КОЯТО ЩЕ  
ЗАМЕНИ СТАРИТЕ ИЗПИТАНИЯ**

**НОВИТЕ ПОГРАНИЧНИ ГРАДОВЕ МЕЖДУ РЕПУБЛИКАТА И КОЛОНИИТЕ ЩЕ БЪДАТ  
ПРЕИМЕНУВАНИ НА ОБЕДИНЕНИТЕ ГРАДОВЕ**

**ИЗДАВАТ РАЗРЕШЕНИЯ ЗА ИМИГРАЦИЯ И КЪМ ДВЕТЕ НАЦИИ, ПЛАНИРА СЕ ДА  
ЗАПОЧНАТ ОТ КРАЯ НА СЛЕДВАЩАТА ГОДИНА**

**СЕНАТОР МАРИАНА ДЮПРИ ОФИЦИАЛНО ВСТЪПИ В ДЛЪЖНОСТ КАТО ПРИНЦЕПС  
НА СЕНАТА**

Заглавията ме накараха плахо да се усмихна. Снощи Андън бе минал през апартамента ми, за да ми каже сам за Мариана. Обещах му, че ще изпратя поздравленията си лично до нея.

— Тя е много добра в работата си — рекох. — По-добра от мен. Радвам се за нея.

Андън наведе глава.

— Мисля, че в крайна сметка ти щеше да се окажеш по-добра — отвърна той с любезна усмивка. — Разбираш народа. Но се радвам, че се върна там, където се чувстваш най-комфортно. Войниците ни са големи късметлии. — След това се поколеба и за миг хвана ръката ми. Спомних си меката неопренова подплата на ръкавиците му, сребърния отблясък на копчетата на ръкавелите му. — Вече няма да мога да се срещам толкова често с теб. Може би така е най-добре, нали? И все

пак, моля те, наминавай от време на време. Ще се радвам да се виждаме.

— Аз също — отвърнах и стиснах ръката му в отговор.

Мислите ми отново се върнаха към настоящето. Един от лекарите се появи в коридора близо до стаята на Дей. Той ме забеляза, пое си дълбоко въздух и се приближи. Поизправих се и се стегнах. Беше изминало доста време, откакто бях чула някакви съществени новини от доктор Кан за състоянието на Дей. Част от мен искаше да скочи от вълнение, защото вероятно новините бяха добри — другата се присви страхливо, в случай че информацията бе неприятна. Очите ми огледаха лицето на лекаря, търсейки някакви насочващи следи. (Зениците му бяха леко разширени, лицето обезпокоено, но не като на човек, който щеше да съобщава най-лошата новина. По лицето му се четеше радостна нотка.) Пулсът ми се ускори. Какво щеше да ми съобщи? Или може би въобще нямаше новини — вероятно щеше да ми каже това, което обикновено ми обясняваше.

*Опасявам се, че днес няма голяма промяна, но поне все още е стабилен.*

Бях толкова привикнала да чувам тези думи.

Доктор Кан се спря пред мен. Намести очилата си и несъзнателно се почеса по добре подстриганата си, прошарена брада.

— Добро утро, госпожице Ипарис — рече той.

— Как е Дей? — попитах, което бе обичайният ми поздрав.

Доктор Кан се усмихна, но се поколеба, още нещо странно — новините сигурно бяха важни.

— Чудесни новини. — Сърцето ми спря за секунда. — Дей се събуди. Преди по-малко от час.

— Той е буден? — Поех си въздух. Той е буден. Внезапно новината бе твърде изумителна и не бях сигурна, че мога да я понеса. Внимателно огледах лицето му. — Има и нещо друго, обаче. Нали?

Доктор Кан сложи ръце на раменете ми.

— Не искам да ви тревожа, госпожице Ипарис, никак даже. Дей се възстанови от операцията изключително добре — когато се събуди, поиска вода и попита за брат си. Той изглежда доста жизнен и възприемчив. Направихме бърз скенер на мозъка му. Трябва да направим по-обстоятелствен преглед, разбира се, но на пръв поглед изглежда, че всичко се е нормализирало. Хипокамът му е здрав, а подаването на

мозъчните сигнали — нормално. Почти във всяко отношение онзи Дей, когото познаваме, отново е тук.

Сълзи напиреха от угълчетата на очите ми. Онзи Дей, когото познаваме, отново е тук. След пет месеца чакане новината бе толкова внезапна. В един миг той лежеше в безсъзнание в леглото си, бореше се за живота си нощ след нощ, а сега беше буден. Просто така. Усмивнах се на лекаря и преди да мога да се спра, го прегърнах. Той се засмя и ме потупа неловко, но на мен не ми пукаше. Искях да видя Дей.

— Има ли право на посетители? — попитах. След това изведнъж осъзнах какво всъщност ми беше заявил докторът. — Защо казахте „почти“?

Усмивката на лекаря се изпари. Той отново намести очилата си.

— Не е нищо, което да не можем да оправим в хода на една продължителна терапия. Виждате ли, регионът на хипокампуса засяга спомените — както краткотрайните, така и дълготрайните. Изглежда, че дълготрайните спомени на Дей — семейството му, брат му Идън, приятелката му Тес и така нататък — са непокътнати. След няколко въпроса обаче стигнахме до извода, че той почти не си спомня за хората и събитията от последните година или две. Наричаме го ретроградна амнезия. Например, спомня си за смъртните случаи в семейството му... — Тук гласът на доктор Кан неловко затихна. — Но името на командир Джеймсън не му е познато, забравил е за неотдавнашното нашествие на колониите. Също така не си спомня и вас.

Усмивката ми изчезна.

— Той... не си спомня за мен?

— Това, разбира се, е нещо, което може да се излекува с времето и подходяща терапия — увери ме отново доктор Кан. — Краткотрайната му памет функционира добре. Спомня си повечето неща, които му казвам, и формира нови спомени без особен проблем. Просто исках да ви предупредя, преди да го видите. Не се учудвайте, че той може да не ви помни. Не бързайте и му се представете наново. Постепенно, вероятно след няколко години, старите му спомени могат да се върнат.

Кимнах на лекаря, сякаш бях в някакъв сън.

— Добре — прошепнах.

— Ако желаете, можете да го видите. — Той ми се усмихна, сякаш ми съобщаваше най-страхотната новина на света. И наистина беше така.

Но когато си тръгна, аз останах за момент на мястото си. Умът ми беше потънал в мъгла. Размишляваше. Беше объркан. Тогава бавно закрачих по коридора, към болничната стая на Дей, помещението започна да ме заобгражда като замъглен, губещ очертанията си тунел. Единственото, което минаваше през главата ми, бе споменът за отчаяната ми молитва над раненото тяло на Дей, обещанието, което бях дала на небесата в замяна на живота му.

*Нека той да живее. Готова съм да пожертвам всичко, за да може това да се случи.*

Сърцето ми се сви, покрусено. Вече разбирах. Знаех, че нещо се е отзовало на молитвата ми и в същото време ми бе показало каква трябва да бъде моята саможертва. Беше ми дадена възможност никога повече да не наранявам Дей.

Влязох в болничната стая. Дей беше буден, подпрян на възглавниците и учудващо по-жизнен, отколкото в случаите, когато го виждах да лежи блед и в безсъзнание през последните няколко месеца. Но сега нещо бе различно. Очите му ме следяха без никакъв намек, че ме разпознава — гледаше ме с учтивата и предпазлива дистанцираност на един непознат, както когато се срещнахме за пръв път.

Не знаеше коя съм аз.

Усетих болка в сърцето, която ме терзаеше, докато се приближавах към леглото му. Знаех какво трябва да сторя.

— Здравсти — рече той, когато седнах на леглото му. Очите му огледаха лицето ми, изпълнени с любопитство.

— Здравсти — отвърнах тихо. — Знаеш ли коя съм?

Дей придоби гузен вид, от което ножът в сърцето ми се заби още по-дълбоко.

— Трябва ли?

Нужни ми бяха огромни усилия на волята, за да не се разплача, да понеса мисълта, че Дей е забравил всичко между нас — нощта, която прекарахме заедно, изпитанията, през които бяхме преминали, всичко онова, която бяхме делили и изгубили. Ние бяхме изтрити от паметта му. Не беше останало нищо. Онзи Дей, когото аз познавах, не беше тук.

Можех, разбира се, веднага да му обясня. Да му напомня коя бях, че името ми е Джун Ипарис, момичето, което той някога беше спасил на улицата и в което се беше влюбил. Можех да му кажа всичко, точно както препоръча доктор Кан, и имаше вероятност това да отключи старите му спомени. *Разкажи му, Джун. Просто му разкажи. Ще бъдеш толкова щастлива. Ще бъде толкова лесно.*

Но когато отворих уста, от нея не излезе нито звук. Не можех да го направя.

*Бъди добра с него — ми бе казала Тес. — Обещай ми.*

Докато продължавах да бъда част от живота на Дей, аз щях да го наранявам. Всяка друга алтернатива беше невъзможна. Спомних си за начина, по който се бе привел над кухненската маса на семейството си и ридаше, скърбеше за онова, което му бях отнела. Сега съдбата ми бе поднесла решението на тепсия — Дей беше оцелял през своето изпитание и в замяна трябваше да се оттегля от живота му. Макар сега да ме гледаше като непозната, в очите му вече ги нямаше тази болка и нещастие, които винаги се смесваха със страстта и любовта, когато погледът му се спираше върху мен. Сега той беше свободен.

Беше свободен от нас, оставяйки ме сама да нося бремето от миналото.

Затова преглътнах тежко, усмихнах се и му кимнах.

— Дей — заставих се да изрека, — радвам се да се запознаем. Изпратиха ме от републиката, за да видя как си. Чудесно е отново да те видя буден. Страната ще се зарадва, когато чуе добрите новини.

Дей кимна учтиво в отговор, а напрежението му беше очевидно.

— Благодаря — предпазливо рече той. — Лекарите казват, че съм бил пет месеца в кома. Какво се е случило?

— Бил си ранен по време на битката между републиката и колониите — отвърнах. Всичко, което казвах, звучеше така, сякаш излиза от устата на някой друг. — Успя да спасиш брат си, Идън.

— Тук ли е Идън? — Очите на Дей просветнаха при споменаването на нещо познато и една красива усмивка разцъфна на лицето му. Тази гледка ме нарани, макар да бях щастлива, че той си спомняше брат си. Исках толкова много да видя същото това изражение по лицето му, когато говореше за мен.

— Идън ще бъде толкова щастлив да те види. Лекарите са го повикали, така че ще пристигне скоро. — Отвърнах на усмивката му и

този път тя бе искрена, макар и примесена с горчивина.

Когато Дей отново се вгледа в лицето ми, затворих очи и леко му се поклоних. Беше време да го оставя.

— Дей — казах, като внимавах какви ще бъдат последните ми думи към него. — Беше изключителна привилегия и чест да се сражавам до теб. Ти спаси много повече от нас, отколкото някога ще можеш да разбереш. — За един кратък миг спрях очите си върху неговите, казвайки му безмълвно всичко онова, което никога нямаше да произнеса на глас. — Благодаря ти — прошепнах. — За всичко.

Дей изглеждаше озадачен от емоцията в гласа ми, но се поклати в отговор.

— Честта е моя — отвърна той.

Сърцето ми се късаше от мъка заради липсата на топлина в гласа му, топлината, която знаех, че ще усетя, ако той си спомняше всичко. Почувствах празнотата от болезнената любов, за която бях започнала да копнея, която исках толкова силно да заслужа. Вече я нямаше.

Ако той знаеше коя съм, сега щях да му кажа нещо друго, нещо, което трябваше да му заявявам по-често, когато имах възможност. Сега бях сигурна в чувствата си, но беше твърде късно. Затова прибрах двете думи обратно в сърцето си заради него и станах от леглото. Попих всеки последен, прекрасен детайл от лицето му и го запазих в паметта си, надявайки се, че ще мога да го взема със себе си навсякъде, където отида. Мълчаливо си отдадохме чест един на друг.

След това се обърнах за последен път.

Две седмици по-късно сякаш целият Лос Анджелис беше дошъл да види как Дей напуска страната завинаги. В утрото, когато си тръгнах от болничното му легло, от Антарктида бяха дошли и поканили него и брат му. Бяха забелязали инженерните заложи на Идън и му бяха предложили място в една от академиите си. В същото време дали възможност на Дей да го придружава.

Не се присъединих към тълпите. Вместо това останах в апартамента си и гледах развоя на събитията, докато Оли спеше спокойно до мен. Улиците около комплекса ми гъмжаха от хора, които се блъскаха един в друг, за да наблюдават случващото се по

джъмботроните. Приглушеният хаос се превърна в бял шум, докато гледах развоя на събитията на екрана.

## ДАНИЕЛ АЛТЪН УИНГ И БРАТ МУ ТРЪГВАТ ТАЗИ НОЩ ЗА РОС СИТИ. АНТАРКТИДА.

Това гласяха заглавията. На екрана Дей махаше на хората, събрали се около апартамента му, докато двамата бяха ескортирани до джипа на градския патрул. Трябваше да го наричам Даниел, както пишеше на екрана. Вероятно сега той наистина беше просто Даниел и вече нямаше нужда от псевдоним. Наблюдавах как той настани брат си в превозното средство, след което го последва и напълно изчезна от поглед.

*Толкова е странно* — помислих си аз, докато ръката ми разсеяно се движеше по козината на Оли. Доскоро градските патрули щяха да го арестуват на място. Сега той напускаше републиката като герой, който щеше да бъде възхваляван и помнен, докато е жив.

Изгасих монитора и останах да седя сред тъмнината в апартамента си, наслаждавайки се на тишината. По улиците навън хората скандираха името му. Скандираха го до късните часове на нощта.

Когато вълнението най-сетне утихна, аз станах от дивана. Обух си ботушите и куртката, увих тънък шал около врата си и излязох на улицата. Косата ми се вееше от лекия нощен бриз, а от време на време някой кичур падаше върху миглите ми. Известно време обикалях тихите пътища. Не бях сигурна къде отивам. Може би се опитвах да намеря път обратно към Дей. Но това бе нелогично. Той вече бе заминал и липсата му остави куха, печална болка в гърдите ми. Очите ми се насълзиха от вятъра.

Вървях около час, преди най-накрая да се кача на метрото за кратко пътуване до Езерния сектор. Там се разхождах безцелно покрай водата и се възхищавах на светлините от центъра, както и на вече неизползвания стадион за провеждане на Изпитанията — натрапчив спомен за отдавна отминали събития. Гигантски водни турбини пенеха езерото, ритъмът на тяхното движение се беше превърнал в успокояващ, хармоничен фон. Не знаех накъде отивам. Единственото,

в която бях сигурна в този миг, бе, че усещах Езерния сектор като свой дом повече, отколкото Рубинения. Тук не бях толкова сама. По тези улици все още усещах туптящото сърце на Дей.

Започнах да се връщам по старите си дири, покрай същите сгради на ръба на езерото и същите разпадащи се жилища, към стъпките, които бях направила, когато бях напълно различен човек, изпълнена с омраза и объркване, изгубена и неосведомена. Изпитвах странно чувство да обикалям същите улици като човека, който бях сега. Беше едновременно странно, но и познато.

Час по-късно се спрях пред една безлична алея, която се разклоняваше от пустата улица. В края ѝ имаше изоставена висока сграда, която се издигаше дванадесет етажа нагоре, всеки от прозорците ѝ закован с дъски, а първият ѝ етаж бе точно същият, какъвто си го спомнях — с липсващи прозорци и изпочупени стъкла по пода. Пристъпих в сенките на сградата и ме обзеха спомени. Това бе мястото, където толкова отдавна, сред пушека и прахта, Дей за първи път бе протегнал ръката си към мен и ме бе спасил, преди дори да открием кои бяхме — това бе началото на няколкото безценни нощи, когато просто се познавахме като момчето от улицата и момичето, което се нуждаеше от помощ.

Споменът изникна съвсем ясно.

И тогава един глас ми нареди да стана. Когато погледнах встрани, видях момче, протегнало ръка към мен. То имаше светли сини очи, лицето му бе мръсно и носеше износена, стара шапка. В този миг си помислих, че това е най-красивото момче, което някога съм виждала.

Скитането ми ме беше довело до началото на нашето общо пътешествие. Предполагам, че беше подobaващо да се върна тук в края на това пътуване.

Дълго време стоях в тъмнината и се оставих да потъна в спомените, които някога бяхме споделяли. Тишината ме обгърна в своите утешителни ръце. Едната ми ръка се пресегна към хълбока и опипа стария белег, където Киеше ме беше ранила. Толкова много спомени, толкова много радост и тъга.

Сълзи се стекоха по лицето ми. Чудех се какво ли си мислеше Дей в този момент, докато пътуваше към чужда страна, и дали в



някаква, макар и дълбоко скрита част от него се съдържаше мъничко късче от мен, отломки от онова, което някога бяхме имали.

Колкото по-дълго седях тук, толкова по-леко усещах бремето в сърцето си. Дей щеше да продължи напред и да живее живота си. Аз също. Щяхме да се справим добре. Някой ден, вероятно в далечното бъдеще, отново щяхме да се намерим. Дотогава аз щях да го помня. Протегнах се, за да докосна една от стените, представяйки си, че през нея мога да усетя живота и топлината му, и отново се огледах — нагоре към покривите, чак до нощното небе, където се виждаха няколко бледи звезди и точно там аз наистина си помислих, че мога да го видя. Усещах присъствието му тук във всеки камък, който беше докоснал, във всеки човек, на когото бе вдъхнал надежда, във всяка улица, алея и град, които той бе променил през няколкото години от своя живот, защото той беше републиката, беше нашата светлина.

*И аз те обичам, ще те обичам до деня, в който отново се срещнем, ще те нося в сърцето си и ще те запазя там, скърбейки за това, което никога не сме имали, и наслаждавайки се на това, което сме правили. Искаше ми се ти да си тук.*

*Винаги ще те обичам.*

**ЛОС АНДЖЕЛИС, КАЛИФОРНИЯ**

**РЕПУБЛИКА АМЕРИКА**

**ДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО**

## ДЖУН

*11 юли, 1 3:38 часа*

*Сектор „Батала“, Лос Анджелис*

*25,5°C*

Днес беше двадесет и седмият ми рожден ден.

Празнувах повечето без особен проблем. На осемнадесетия отидох с Андън, няколко сенатори, Паскао и Тес, както и няколко бивши съученици от „Дрейк“ на скромна вечеря в салона на върха на един покрив в Рубинения сектор. Деветнадесетият ми се падна на кораб в Ню Йорк сити, реконструираната версия на колониите на един стар, потънал град, чиито покрайнини сега се спускаха спокойно към Атлантическия океан. Бях поканена на парти, организирано от няколко международни делегати от Африка, Канада и Мексико. Прекарах двадесетия сама, уютно завита в леглото с Оли, който хъркаше в скута ми, и гледах кратък информационен бюлетин за това как Идън бе завършил по-рано академията в Антарктида, опитвайки се да зърна как изглежда Дей на двадесет и една, и научавайки новината, че самият той е бил вербуван от разузнавателната агенция на Антарктида. Двадесет и първият ми рожден ден представляваше една сложна афера във Вегас, когато Андън ме покани на летен фестивал, а след това ме целуна в хотелската ми стая. Двадесет и вторият: първия рожден ден, който отпразнувах с Андън като мой официален приятел. Двадесет и третият: прекаран на церемония по встъпване в длъжност, която ме направи командир на всички ескадрони в Калифорния, най-младият главнокомандващ в историята на републиката. Двадесет и четвъртият: рожден ден, прекаран без Оли. Двадесет и петият: вечеря и танци с Андън на борда на РК Съзвездие. Двадесет и шестият: прекаран с Паскао и Тес, когато им разказах как наскоро съм скъсала с Андън и как двамата с младия Електор бяхме стигнали до взаимно съгласие, че просто не мога да го обичам по начина, по който той желае.

Някои от тези години бяха прекарани във веселие, други в тъга... но най-тъжните събития винаги бяха поносими. Бяха се случили много

по-лоши неща и нищо трагично през тези по-късни години не можеше да се сравни със събитията от времето, когато бях тийнейджърка. Но днес беше различно. От години изпитвах страх от настъпването на този рожден ден, защото ме връщаше към някои от случките в миналото ми, които бях опитала толкова силно да държа спотаени.

Прекарах по-голямата част от деня в относително спокойно състояние. Станах рано, направих своята рутинна тренировка на пистата и се запътих към сектор „Батала“, за да разпределя различните градски операции на капитаните си. Днес трябваше да ръководя два от най-добрите си патрули, които щяха да ескортират Андън по време на среща с делегати на колониите. Вече не деляхме един апартамент, но това не променяше нищо и аз продължавах ревностно да се грижа за сигурността му. Той винаги щеше да бъде моят Електор и аз възнамерявах нещата да не се променят. Днес той и колониите бяха в разгара на дискусии относно нормалния имиграционен статус по границата ни, където обединените градове се бяха превърнали в процъфтяващи райони с граждани от колониите и републиката. Това, което някога бе строгата разделителна линия между нас, сега приличаше на обикновен насип. Наблюдавах отстрани, докато Андън се ръкуваше с делегатите и позираше за снимки. Бях горда с всичко, което бе направил той. Бавни крачки, но в крайна сметка крачки. Метиъс щеше да се радва да види това. А също и Дей.

Когато късният следобед настъпи, аз най-сетне напуснах резиденция „Батала“ и се запътих към гладка, с цвят на слонова кост, сграда в източния край на площада. Идентифицирах се на входа и се отправих към дванадесетия етаж на зданието. Вървах по познати стъпки надолу по коридора, ботушите ми отекваха по мраморните плочки, преди да спра пред надгробен камък с размери двадесет и пет квадратни сантиметра, на чиято кристалночиста повърхност бе инкрустирано името „КАПИТАН МЕТИЪС ИПАРИС“.

Останах известно време там, след което седнах със скръстени крака пред него и преклоних глава.

— Здравсти, Метиъс — казах с тих глас. — Днес е рожденият ми ден. Знаеш ли на колко години съм сега?

Затворих очи и през тишината, която ме обграждаше, ми се стори, че усетих една призрачна ръка върху рамото си, деликатното присъствие на брат ми, което можех да почувствам от време на време в

тези тихи мигове. Представих си как ми се усмихва, изражението му беше спокойно и непринудено.

— Днес ставам на двадесет и седем — продължих, шепнейки. — Сега вече сме на една възраст.

За първи път в живота си вече не бях малката му сестра. Следващата година щях да пристъпя линията, а той щеше да остане на същото място. Отсега нататък щях да бъда по-голяма, отколкото той някога е бил.

Опитах се да се насоча към други мисли, затова разказах на брат си как е минала годината ми, за моите борби и успехи при командването на патрулите, за напрегнатите работни седмици. Казах му, както винаги го правех, че ми липсва. И както винаги чух как неговият дух ми прошепна в ухото нежния отговор, че аз също му липсвам. Че той ме наглежда от мястото, където се намираще.

Час по-късно, когато слънцето най-сетне бе залязло и светлината, която се спускаше през прозорците, избледня, аз станах от мястото си и бавно излязох от сградата. Прослушах няколко пропуснати съобщения чрез слушалката си. Тес трябваше скоро да приключи смяната в болницата, най-вероятно въоръжена с многобройни нови истории за пациентите си. През първите години, когато Дей си тръгна, двамата поддържаха близък контакт и Тес постоянно ме информираше какво прави той. От рода на това как зрението на Идън се е подобрило. Новата му работа. Антарктическите игри. Но с течение на годините връзките между тях намаляха, Тес порасна и имаше свой живот, и постепенно разговорите им се стопиха до кратки поздрави веднъж годишно. Понякога въобще не се чуваха.

Щях да излъжа, ако кажа, че не ми липсваха историите ѝ за Дей. Аз все пак очаквах с нетърпение да си побърборя по време на вечеря с нея и Паскао, който трябваше да пристигне от университета „Дрейк“ и вероятно изгаряше от желание да сподели последните си приключения при обучаването на кадети. Усмигнах се, когато се замислих какво щяха да ми разкажат. Сега, след разговора с брат ми, на сърцето ми бе малко полекнало и се чувствах по-свободна. Мислите ми за кратко се насочиха към Дей. Чудех се къде е той, с кого е и дали е щастлив.

Наистина, съвсем искрено и дълбоко се надявах да е така.

Тази вечер секторът не беше оживен (нямахме нужда от толкова много улична полиция през последните няколко години) и като

изключим няколкото войници тук и там, аз бях сама. Повечето улични светлини все още не се бяха включили и сред събиращата се тъмнина можех да видя шепа звезди, които блещукаха над главата ми. Светлината от джъмботроните хвърляше калейдоскоп от цветове по сивия паваж на сектор „Батала“ и аз установих, че съзнателно стъпвах под тях, протегнала ръка, за да огледам багрите, които танцуваха по кожата ми. Проследих откъси от новини по екраните с умерена незаинтересованост, докато преслушвах набързо пропуснатите съобщения. Еполетите на раменете ми леко подрънкваха.

Тогава се спрях на едно съобщение, което Тес ми беше оставила по-рано този следобед. Гласът ѝ, пълен с топлина и веселие, прозвуча в ушите ми.

— Хей. Прегледай новините.

Само това. Намръщих се, след което леко се засмях на тактиката на Тес. Какво давах по новините? Очите ми се върнаха към екраните този път с по-голямо любопитство. Нищо не привлече вниманието ми. Продължавах да търся, оглеждайки се за това, което имаше предвид Тес. Все още нищо. И тогава... едно малко, невзрачно заглавие, толкова кратко, че сигурно го бях пропускала през целия ден. Примигнах, сякаш го бях разбрала погрешно и го прочетох отново, преди да изчезне.

Идън Батаар Уинг пристигна в Лос Анджелис на интервю за назначаване на длъжност инженер в Батала.

Идън? Леко вълнение наруши спокойствието, в което бе преминал целият ми ден. Прочетох заглавието отново и отново преди най-сетне да се убедя, че наистина ставаше въпрос за по-малкия брат на Дей. Идън беше тук на интервю за евентуална работа.

Двамата с Дей бяха в града.

Инстинктивно се огледах по улиците. Те бяха тук и вървяха по същите улиците като мен. Той беше тук. Поклатих глава на малката тийнейджърка, която внезапно се бе съживила. Дори след всичкото това време аз се надявах. *Успокой се, Джун.* Но все пак сърцето ми се разтуптя. Съобщението на Тес отекна в съзнанието ми. Отново тръгнах надолу по улицата. Вероятно можех да открия къде са отседнали и

просто да го зърна. Реших да се обадя на Тес, веднага щом стигна метростанцията.

Пет минути по-късно се намирах в покрайнините на сектор „Батала“ — метростанцията, от която се пътуваше до Рубинения, се появи иззад ъгъла. Тъмнината се бе сгъстила достатъчно, за да се включат уличните светлини, а няколко войници вървяха по отсрещния тротоар — освен тях, аз бях единствената в този район.

Но когато стигнах до лек завой на улицата, видях още двама души, които вървяха към мен. Спрях се на място. След това се намръщих и огледах по-внимателно улицата пред мен. Все още не бях сигурна какво виждах.

Двама млади мъже. Детайлите автоматично се нагласиха в ума ми, вече толкова познати, че почти не се замислих. И двамата бяха високи и слаби, със светлоруси коси, които изпъкваха на бледо осветената нощ. По сходните им черти и лека походка мигновено осъзнах, че са роднини. Този отляво носеше очила и говореше оживено, отмятайки златисти кичури от очите си, и докато се движеше, ръцете му рисуваха някаква диаграма. Непрекъснато навиваше ръкавите си на лактите, а смачканата му риза беше пусната свободно. Безгрижна усмивка озаряваше лицето му.

Младият мъж отдясно изглеждаше по-резервиран, слушаше търпеливо къдрокосия си спътник, пъхнал небрежно ръце в джобовете си. Лека усмивка се разстиляше по краищата на устните му. Косата му бе по-различна, отколкото си я спомнях — вече беше къса и привлекателно буйна и докато вървеше, случайно прокарваше ръка през нея, което я оставяше още по-разрошена. Очите му бяха сини както винаги. Въпреки че вече бе по-възрастен, с лице на млад мъж, вместо на тийнейджъра, когото познавах толкова добре, все още можех да откроя нюанси от онзи стар огън всеки път, когато се смееше на думите на брат си — мигове на поразителна одухотвореност и жизненост.

Сърцето ми започна да блъска и ме накара да забравя тежестта, която тегнеше в гърдите ми. Дей и Идън.

Сведох глава, когато те приближиха. Но с крайчеца на окото си видях, че Идън първи ме забеляза. Той се спря за секунда по средата на изречението си и на лицето му се появи бърза усмивка. Очите му се стрелнаха към брат му.

Дей ми хвърли поглед.

Енергията му ме изненада — не бях подлагана на изпитанието на неговия взор от толкова дълго, че внезапно затаих дъх. Поизправих се и ускорих крачка. Трябваше да се махна отгук. В противен случай не бях сигурна дали мога да възпра емоциите да се изпишат върху лицето ми.

Подминахме се, без да си кажем нито дума. Имах чувството, че дробовете ми щяха да експлодират и поех няколко бързи глътки въздух, за да се успокоя. Затворих очи. Чувах единствено нахлуващата в ушите ми кръв и равномерното туптене на сърцето ми. Постепенно осъзнах как стъпките им се отдалечиха зад мен. В мен бавно се настани неприятно чувство. Преглътнах тежко и прогоних нахлулите спомени от главата си.

Запътих се към метростанцията. Отивах си вкъщи. Не исках да поглеждам назад.

Не можех.

И тогава... зад себе си отново чух стъпки. Тропот от бързо приближаващи по тротоара ботуши. Спрях се, приготвих се и хвърлих поглед през рамо.

Беше Дей. Той ме настигна. На известно разстояние зад него Идън чакаше с ръце в джобовете. Дей се вгледа в очите ми с нежно, озадачено изражение — от него ме побиха силни тръпки, сякаш ме удари ток.

— Извинете — рече той. О, този глас. По-дълбок и по-благ, отколкото си го спомнях, без детска грубоватост и с непознатата елегантност на зрял човек. — Срещали ли сме се преди?

За миг загубих дар слово. Какво трябваше да кажа? Бях прекарала толкова много години, убеждавайки се, че ние вече не се познаваме.

— Не — прошепнах. — Съжалявам. — Умолявах се наум да му кажа друго.

Дей се намръщи, объркан за момент. Прокара ръка през косата си. При това движение забелязах нещо лъскаво на пръста му. Беше пръстен от телчета. Изпъшках изненадано.

Той все още носеше пръстена от кламери, който някога му бях дала.



— О — възкликна най-накрая той. — Тогава съжалявам, че ви обезпокоих. Просто... Изглеждате ми наистина позната. Сигурна ли сте, че не се познаваме отнякъде?

Мълчаливо потърсих очите му. Не можех да изрека нищо. По лицето му се появи скрита емоция — нещо средно между учудване и интимност, нещо, което ми подсказа, че той се мъчеше да си спомни, да установи откъде ме познава. Същето ми протестира, сякаш се стремеше да му подсказже. Все пак не промълвих нито дума.

Дей огледа лицето ми с нежен поглед. След това поклати глава.

— Познавал съм те — прошепна той. — Преди много време. Не зная къде, но зная защо.

— Тогава защо? — попитах кротко.

Той остана смълчан за миг. След това пристъпи по-близо, достатъчно, за да видя вълничката дефект в лявото му око. Той леко се засмя и бузите му се изчервиха.

— Съжалявам. Това ще прозвучи толкова странно. — Имах чувството, че съм изгубен в мъгла. Сякаш бе сън, от който не смеех да се събудя. Аз... — започна той, сякаш търсеше подходящите думи. — Отдавна търся нещо, което мисля, че съм изгубил.

Нещо, което е изгубил. В гърлото ми заседна буца, внезапна вълна от необуздана надежда.

— Въобще не звучи странно — чух се да му отвърщам.

Дей се усмихна в отговор. Нещо прелестно и нежно се появи в очите му.

— Имах усещането, че съм открил нещо, когато те видях ето там. Сигурна ли си... познаваш ли ме? А аз познавам ли те?

Не знаех какво да кажа. Онази част от мен, която беше решила да се махне от живота му, ми казваше да го направя отново, да го предпазя от това познание, което го бе наранило преди. Десет години... наистина ли е минало толкова дълго време? Другата част от мен, момичето, което го срещна за първи път на улицата, ме подтикваше да му кажа истината. Най-накрая, когато успях да отворя уста, изрекох:

— Трябва да тръгвам, имам среща с едни приятели.

— О... Съжалявам. — Дей се прокашля неуверен в себе си. — Аз също. С една стара приятелка в Рубинения сектор.

С една стара приятелка в Рубинения сектор. Очите ми се ококориха. Внезапно разбрах защо гласът на Тес звучеше толкова игриво в съобщението ѝ, защо ми беше казала да прегледам новините от тази вечер.

— Името на приятелката ти Тес ли е? — попитах колебливо.

Сега беше ред на Дей да придобие изненадан вид. Той ми хвърли заинтригувана, загадъчна усмивка.

— Ти я познаваш?

Какво правех? Какво се случваше? Наистина бе сън, от който се страхувах да се събудя. Бях го сънувала твърде много пъти. Не исках отново да ми бъде отнет.

— Да — промълвих. — Тази вечер ще вечерям с нея.

Гледахме се мълчаливо. Лицето на Дей вече бе станало сериозно, а погледът му бе толкова напрегнат, че усещах как по всяка част от тялото ми се спускаше топлина. Останахме така за един много дълъг миг и за първи път нямах представа колко време е изминало.

— Спомням си — най-сетне рече той.

Потърсих в очите му същата онази болезнена тъга, мъчението и терзанието, които винаги бяха там всеки път, когато бяхме заедно. Но вече не ги виждах. Вместо това открих нещо друго... виждах зараснала рана, траен белег, който все пак беше заздравял, нещо от отминала глава в живота му, с което той най-накрая, след всичките тези години, се беше помирил. Виждах... Възможно ли беше това? Беше ли наистина вярно?

Виждах фрагменти от спомени в очите му. Малки частички от нас. Те бяха счупени и разпръснати, но постепенно, докато стоях пред него, се събираха ведно. *Те са тук.*

— Това си ти — прошепна той. В гласа му имаше учудване.

— Дали? — отвърнах шепнешком, а гласът ми трепереше от емоциите, които бях прикривала толкова дълго.

Дей беше толкова близо, очите му бяха толкова светли.

— Надявам се — тихо изрече той, — отново да мога да те опозная. Ако го искаш. Около теб има мъгла, която бих искал да прочистя.

Белезите му никога нямаше да изчезнат. Бях сигурна в това. Но може би... може би... с времето, с възрастта, ние отново щяхме да станем приятели. Можехме да се помирим. Вероятно можехме да се

върнем на същото онова място, където някога и двамата бяхме млади и невинни. Вероятно наистина можехме да се срещнем като останалите хора, на някоя улица, в една благоуханна вечер, в която всеки от нас улавя погледа на другия, и се спираме, за да се запознаем. Споменът за желанието на Дей отекна в ума ми, появявайки се от мъглата на ранните ни дни заедно.

*Може би имаше такава нещо като съдба.*

Продължих да чакам, твърде несигурна в себе си, за да отговоря. Не можех да направя първата крачка. Не трябваше. Изборът беше негов.

За миг си помислих, че няма да се случи.

Тогава Дей се протегна и докосна ръката ми. Стисна я в поздрав. И просто така аз отново бях свързана с него, сякаш с размах на магическа пръчка — завръщането на един отдавна изгубен приятел. На нещо, което е писано да се случи. Усещането насълзи очите ми. Може би заедно ще направим крачка напред.

— Здравсти — рече той. — Аз съм Даниел.

— Здравсти — отвърнах. — Аз съм Джун.

## БЛАГОДАРНОСТИ

Краят на пътя е странно и тъжно място. През последните няколко години живях в света на „Легендата“ — моят живот стана животът на Дей и Джун и чрез тях видях как собствените ми страхове, надежди и стремежи се осъществяват върху картината, нарисувана от тях. Сега съм стигнала до точката, където нашите истории се разделят. Те поемат нататък, където ще живеят извън пределите на трилогията — а аз оставам да им махам за сбогом като една зрителка. Не знам къде ще отидат, но смятам, че ще се справят.

Разбира се, аз не съм самотна зрителка. Край мен са всички онези, с които се срещнах по пътя си.

Моят изключителен литературен агент Кристин Нелсън и екипът на литературна агенция „Нелсън“: Анита Мъм, Сара Меджибоу, Лори Бенет и Анджи Хоуап. Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви за това, че ме подкрепяхте, когато изкачвах всяка стръмнина.

Моите удивителни редактори Джен Бесър, Ари Луин и Шона Фей Росано, които сразиха моите демони в Книга 3 със своите решителни бойни викове. Успяхме! Не знам какво щях да направя без вас. Обичам ви, скъпи дами.

Екипът на „Пътнъм“ — издания за деца, екипът на „Спийк“ и екипът на „Пенгуин“: Дон Вайсбърг, Дженифър Лоха, Мариса Ръсъл, Лора Антонаци, Ана Джаржаб, Джесика Скофъл, Елис Маршал, Джил Бейли, Скоти Боудич, Лори Торн, Линда МакКарти, Ерин Демпси, Шанта Нюлин, Емили Ромеро, Ерин Галахър, Мая Гарсия, Лиса Кели, Къртни Уд, Мари Кент, Сара Ортис, Елизабет Заджак, Кристин Гилсън и Айлин Крейт. Приятели, вие сте най-епичният екип, който едно момиче може да има в своя подкрепа.

Невероятните хора от „Си Би Ес Филмс“, „Темпъл Хил“, „Ю Ти Ей“ и „Ей Ел Еф анд Ел“: Волфганг Хамър, Грей Мънфорд, Мат Гилхули, Али Миерники, Айзък Клоснър, Уик Годфри, Марта Бауън, Джина Мартинес, Уейн Аликзандър, както и моят невероятен филмов

агент Каси Ивашевски. Благодаря на всички вас за това, че продължихте да вярвате в мечтите на авторката.

„Уикид Суийт Геймс“: Мат Шъруд, Фил Харви, Коул Хикс, Боби Ернандес, и разбира се, Примо „Електора“. „Градовете на Легендата“ е игра, пълна с много трудности, защото и вие, приятели, сте такива.

Моите фантастични чуждестранни издатели, които разнесоха „Легендата“ навсякъде и понякога дори в самата Пасадина, а след тях пристигаха и феновете! (Теб гледам, изумителна Рут.)

Моите незаменими приятели, писателите: Джей Джей, Елоу, Андрия, Бет, Джес Спотсуд, Джес Хури, Лий, Санди, Ейми, Ридли, Кейми, Марджи, Тахарех, Рансъм, Синди, Малинда, както и невероятните момичета от групата „Пъб Кроул“. Страхотно е да намериш хора от своето племе. Дори не мога да изразя какво означавате всички вие за мен. Благодаря ви за вашето приятелство.

На хората от семейството ми, на приятелите ми, на Андре, на леля и чичо, на прекрасния ми годеник и най-вече на майка ми. Вие винаги сте до мен, каквото и да става. Обичам ви.

Искам да изразя специални благодарности в края на този път:

На моите читатели. Вие сте причината аз да мога да продължавам да правя това, което обичам да правя. Толкова съм ви благодарна. И по-специално на младите ми читатели: книгите, които съм чела като дете, заемат запазено златно място в сърцето ми. Мисълта, че „Легендата“ може да има привилегията да заеме това златно местенце в някои от вашите сърца, ме кара да изпитвам дълбоко смирение. Толкова съм трогната от имейлите и писмата, които всички вие ми изпращахте през годините. Вие сте едно забележително поколение млади хора и ще осъществите удивителни неща в живота си.

Благодаря ви, че имам честта да ви разказвам истории.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.